

САНДРА БРАУН ДА ДОГОНИШ МЕЧТАТА

Превод от английски: Илия Годев, 1994

chitanka.info

ГЛАВА 1

Въпреки привидното спокойствие, което излъчваше, Иърин О'Шиа трепереше от напрежение, когато натисна звънеца. Тя чу иззвъняването във вътрешността на къщата. Беше красива къща, разположена в един от средно заможните квартали на Сан Франциско.

Поглеждайки бегло през рамо към останалите домове, разположени на същата улица, Иърин забеляза, че районът бе добре поддържан. Моравите пред сградите бяха изрядно подкастрирани; къщите, макар че не притежаваха показан блясък, бяха безупречно чисти и поддържани с вкус. Тази, пред която стоеше в момента, беше боядисана в патешко сиво, а ъглите и первазите бяха подчертани с бяла боя. Като всички останали къщи тук и тази имаше характерната за Сан Франциско архитектура с гараж, разположен на нивото на улицата и жилищна част, разположена над гаража. Солидни стръмни стъпала водеха към входната врата, на която имаше старомоден гравирен прозорец.

Опита се да надникне през матовото стъкло на прозореца и да забележи някакви признаци на движение, докато в същото време се напругаше да долови приближаващи се стъпки, но не можа нито да види нещо, нито да чуе шум от вътрешността на къщата.

Ами ако всички отсъстваха? Иърин не бе се замисляла за тази възможност. Всъщност от мига, в който слезе от самолета с полет от Хюстън, не бе мислила за нищо друго, освен да открие този дом. Докато бе шофирала по живописните улици на Сан Франциско, мислите ѝ бяха концентрирани и устремени само към едно — днес настъпваше кулминацията на нейното тригодишно издирване. Тя беше надмогнала огромни папки и регистри, беше провела неизброими телефонни разговори, беше стояла пред затръшнати врати и бе преживяла разочарованието от лъжливи следи, за да стигне до това място днес.

Сега за пръв път в живота си щеше да види своя брат. В този ден щеше да се срещне лице в лице с единствения си кръвен роднина.

Сърцето ѝ заби учестено, когато чу шум от приближаващи към входната врата стъпки. Съпругата му? Или прислужницата? Или нейният брат? Преглътна с усилие.

Вратата бавно се отвори. Той стоеше пред нея.

— Мистър Кенет Лаймън? — попита тя.

Той не отговори. Вместо това изпитателният му поглед я обходи от главата до петите. Мигновеният оглед не бе продължил повече от секунда, но тя усети, че не бе пропуснал нищо.

— Мистър Кенет Лаймън? — повтори въпроса си Иърин.

Той кимна мрачно.

Когато мъжът потвърди, че е нейният брат, цялото напрежение я напусна и бе изместено от неизразима радост. Беше толкова красив. С изненада откри, че чертите на лицето му нямаха нищо общо с нейните. Бе толкова светъл, колкото тя бе тъмна. Винаги когато се бе опитвала да си го представи, въображението ѝ бе рисувало лице, представляващо мъжкия вариант на нейното собствено, но този мъж бе съвсем различен от очакванията ѝ.

Косата му беше пясъчноруса, а когато лъчите на февруарското слънце падаха върху нея, тя заблестяваше в златно. Точно под върховете на небрежно падащите напред кичури бяха кацнали очила с тънки рогови рамки. Веждите, извиващи се дъгообразно над очите му, бяха гъсти и притежаваха същия златист блясък като косите му. Сините очи, които я изучаваха внимателно, бяха премрежени от къси плътни мигли, тъмни в основата си и позлатени в краищата. Носът му беше прав и тесен. Устните под него бяха строги, почти аскетични. Брадичката му беше разделена на две от чаровна трапчинка, която говореше за силна воля.

— Извинете ме, че се вирам така — извини се тя, въпреки че продължаваше да го гледа напрегнато. Дали някога щеше да се насити да гледа това лице, което бе търсила толкова време?

Той продължаваше да мълчи. Очите му се стрелнаха в пространството зад нея, сякаш очакваше, че не е сама. Погледът му се спря последователно върху белия мерцедес, който беше наела от летището, върху къщата, разположена от другата страна на улицата, после обходи цялата околност, преди отново да се спре на нея. Беше смущаващо, че не бе казал нищо. Но нали той не знаеше коя е тя!

— Изминах дълъг път, за да се срещна с вас — започна Иърин.
— Може ли да вляза и да поговорим?

— Какви общи теми имаме с вас?

Сърцето ѝ подскочи от сладостна болка при първия звук на дълбокия му плътен глас. Но удоволствието бе изместено от свенливост, породена от резкия му тон. Той вероятно предполагаше, че тя е търговски агент и продава нещо.

— Аз, ами доста лично е — не искаше да му разкрие самоличността си, докато още бяха на прага.

— Добре. По-добре ще е да влезете — отдръпна се встрани и тя колебливо прекрачи прага. Преди да затвори вратата и да се обърне с лице към нея, той още веднъж огледа двора пред къщата.

Изправена в непосредствена близост с него, Иърин за първи път си даде сметка за високия му ръст. Тя самата минаваше за висока жена и въпреки това той се извисяваше като кула над нея. Или може би това се дължеше на надменното му отношение? Струваше ѝ се, че от брат ѝ се излъчва сила и властно самообладание. Нямахме свръхмускулесто тяло, но излъчваше сила, която не предизвикваше страх.

Иърин се вгледа в разхлабения възел на вратовръзката му, после в мускулестите жили на врата му. Ръкавите на ризата му бяха навити до лактите и разкриваха обгорели от слънцето силни ръце. Бялата памучна тъкан се изопваше от широк гръден кош, който плавно преминаваше в плосък корем, а дългите му крака бяха стегнати и стройни изпод сивите памучни три-четвърти панталони. Може би играеше баскетбол или тенис? Сигурно спортуваше нещо, за да поддържа доброто си атлетическо телосложение. От това, което знаеше, брат ѝ беше на тридесет и три години.

Той не наруши тихото спокойствие и се взираше в нея също толкова дръзко и невъзпитано, както самата тя в него.

Когато Иърин свали дамската си чанта от рамото и я взе в ръка, всички мускули на тялото му се изопнаха, въпреки че в действителност изобщо не помръдна. Приличаше на котка, която се готви за скок.

„Никак не ми помага — помисли си Иърин. — Може би не искаше да знае какво се бе случило с по-малката му сестра, от която го бяха разделили преди тридесет години. Може би дори и не знаеше, че има сестра.“

— Казвам се Иърин О’Шиа — представи се тя.

— Мис О’Шиа — произнесе името ѝ той със същия скърцащ глас. Очите му дори за миг не се откъсваха от лицето ѝ. Иърин навлажни пресъхналите си устни с върха на езика.

— Може ли да поседна някъде? — помоли тя.

С протегнатата ръка той посочи една стая вляво от хола и младата жена тръгна нататък. Тя оцени уютната мебелировка на дома. Мебелите не бяха скъпи, но бяха подбрани и подредени с вкус. Струваше ѝ се, че интериорът на къщата не съответстваше на първите ѝ впечатления за нейния брат. Помисли си, че той би предпочел едно строго, по-аскетично обзавеждане, което да подчертава неговия мълчалив характер.

Но какво правеше тя? Беше прекарала с него едва няколко минути, а вече се опитваше да анализира психиката му. Все пак къщата, тази стая, комфортното канапе, върху което се бе разположила, не подхождаха на този мъж. Най-вероятно къщата бе обзаведена от неговата съпруга.

— Мелани вкъщи ли е? — вежливо попита Иърин.

Отговорът му се забави и прозвуча предпазливо.

— Не, тя излезе.

Иърин се усмихна и някак се поотпусна. Радваше се, че известно време щяха да бъдат сами. Присъствието на други хора, когато му разкриеше коя е тя, щеше да накара и двамата да се почувстват неудобно.

— Сега, когато се замислям за това, изненадана съм да ви открия вкъщи в делничен ден. Щях да предположа, че сте в банката — знаеше, че брат ѝ е банков служител.

Очите, които до този момент я бяха гледали подозрително, се спряха на кафявата кожена дамска чанта, оставена на канапето до нея. Той съвсем определено даваше да се разбере, че не пропуска да забележи и най-малкото ѝ движение.

— Днес се прибрах рано — отвърна кратко брат ѝ.

— Кенет, може ли да ви наричам Кенет? — когато мъжът кимна, тя продължи. Мигът беше настъпил. — Кенет, това, което ще ви кажа, ще ви изненада — младата жена се засмя нервно. — Може би шокира е по-подходящата дума — Иърин погледна силно стиснатите длани в скута си, после вдигна глава и го погледна в очите. — Знаете ли, че сте осиновен?

Зениците му отново се присвиха, докато се взираше проучващо в нея. Последва почти незабележимо движение на долната му челюст в знак на потвърждение.

Иърин пое дълбоко въздух.

— Кенет, издирвах ви в продължение на много години. Аз съм ваша сестра.

Изражението му остана непроменено. Тя седеше напрегната, в очакване на някаква реакция. Бе предполагала, че той ще се завтече да я прегърне, ще се разсмее, ще се разплаче, ще ругае, ще изпадне в недоумение — всичко друго, но не и да седи срещу нея и да се взира в лицето ѝ със застинало, безизразно изражение.

Най-накрая той посегна към очилата си, свали ги и като въртеше рамката им между пръстите си, попита:

— Моя сестра?

— Да! — закима развълнувано с глава Иърин, така че късите ѝ къдрици подскочиха. — Знам, че е невероятно, но е истина! Мога ли да ви разкажа какво знам?

— Моля — той все още не беше развълнуван от нейното разкритие, но поне отговаряше на въпросите ѝ. Повече от всичко Иърин искаше да преодолее неговата подозрителност спрямо нея.

— Дадени сме за осиновяване в едно малко католическо сиропиталище в Лос Анджелис. Знаехте ли това?

— Да, така мисля — уклончиво отговори той.

— Вие сте с три години по-голям от мен. Майка ни е завела там, когато аз съм била едва на три месеца. Осиновили ме семейство О'Шиа. Малко след като ме взели, те се преместили да живеят в Хюстън, щата Тексас, където израснах. Едва когато постъпих в колежа, започнах да си задавам въпросите коя съм и откъде идвам. Предполагам, че това важи за всички подрастващи, но тъй като бях осиновена, за мен бе още по-важно да открия корените си, ако мога така да се изразя. Сигурна съм, че това чувство ви е познато.

— Да — отговори той. Седеше отпуснато в тапицираното кресло, с ръце, скръстени на гърдите. Положението на тялото му предполагаше спокойствие, но Иърин интуитивно усещаше, че безгрижието му беше привидно. Изглежда брат ѝ никога не се отпуснаше напълно.

— Изминаха години, докато накрая получих възможност, във финансово и в друго отношение, да започна упорито търсене на своята

истинска самоличност. Днес съществуват организации, съдействащи на осиновени деца да открият своите биологични родители или родни братя и сестри. Повярвайте ми, вече знам имената на всички тези организации. Не оставих непроверена нито една възможност. Преди почти четири години — прекъсна разказа си, когато червеният телефон на бюрото иззвъня. С бързината на нападаща змия той се измъкна от креслото и прекоси стаята. Вдигна слушалката по средата на второто позвъняване и отговори с лаконично „Да“. Известно време слушаше, без да откъсва очи от учуденото лице на Иърин.

— Да. Всичко е наред. Ще поддържам връзка — мъжът постави слушалката обратно на мястото ѝ, а след това се върна в креслото си и я помоли с тих глас: — Продължавайте.

Иърин беше объркана от резките му пестеливи движения. Нима човек не казва обикновено „Извинете ме“, когато телефонът иззвъни, а в същото време води разговор с някой друг? И защо той бе „нападнал“ телефона, вместо да отговори съвсем нормално? Или очакваше важен разговор?

— Ами аз — заекна тя. За какво беше започнала да му говори? Изглежда, фактът, че бе изгубила нишката на мисълта си, предизвика неговата подозрителност.

— Казвахте „Преди почти четири години“.

— Ах, да! — изрече нервно Иърин. — Преди почти четири години започнах обширно издирване на нашите истински родители. Втората ми майка разбра моето желание да открия родителите си и ми даде името на сиропиталището в Лос Анджелис. Бях съкрушена от мъка, когато научих, че малко след като сме били дадени за осиновяване, то се беше запалило, а заедно с него и всички архиви. Това върна издирването ми с няколко месеца назад. Най-накрая успях да открия една бавачка, която е работела в дома за сираци по времето, когато ние сме били занесени там. Тогава за пръв път научих за вас — за нейно разочарование, гласът ѝ започна да трепери и усети как сълзите напират в очите ѝ. — Можете ли да разберете моята радост през онзи ден? Имах брат! Някой, който споделяше моето минало. Започнах да се вирам в лицата на хората по улицата. Вглеждах се внимателно във всеки мъж на вашата възраст, питах се дали това не е брат ми. Няма да ви отегчавам с всичките скучни подробности, но успях да науча кои са вашите осиновители. Това бе сравнително лесно,

защото те бяха останали да живеят в Лос Анджелис. Искрено съжалявам за тяхната кончина. Доколкото знам, били са убити преди няколко години.

— Да.

— Аз изгубих татко — мистър О’Ши, когато бях в колежа. Надявам се, че също като мен сте били щастлив с осиновителите си. Семейство О’Ши ме обичаха като свое родно дете. Аз също ги обичам.

— Да, родителите ми или по-скоро семейство Лаймън бяха страхотни.

— Толкова се радвам! — възкликна тя. — Една от агенциите, за които ви говорих, ми помогна да открия сегашния ви адрес. Знам всичко за вас, но в никакъв случай толкова, колкото бих искала в действителност. Искам да знам всичко за живота ви досега.

Очилата бяха кацнали несигурно на носа му и той се взираше в нея над рамките им. Свали ги и ги постави на масата.

— Доста впечатляваща история. Не може да се каже, че си приличаме. Кой би повярвал, че сме брат и сестра?

Иърин се засмя, зарадвана, че вече водеха нормален разговор. Суровите гънки около устните му бяха се посмекчили. Трябваше да бъде търпелива с него. В края на краищата беше му стоварила доста информация.

— И аз си помислих същото, когато вие отворихте вратата. Изобщо не си приличаме.

Очите му изучаваха всяка черта по лицето ѝ и тя остана неподвижна по време на щателния му оглед, предоставяйки му същата възможност, от която самата се бе възползвала в първите мигове на тяхната среща.

Той поглъщаше с поглед разбърканите тъмни къдрици, обримчващи лицето ѝ и в същото време силно контрастиращи с неговия цвят. Черни гладки вежди се извиваха, подобно на птичи криле, над очите ѝ — очи, а ла Натали Ууд, както един от съучениците ѝ от гимназията се бе изразил. А те бяха големи, кръгли и черни като абанос. Докато живееше в Ню Йорк, тя се бе консултирала със специалист по грим, който ѝ бе показал как да подчертава формата им с помощта на молив и сенки. Резултатът се оказваше съкрушителен за хората, които я виждаха за първи път. Очите ѝ притежаваха много по-

голяма способност да изразяват нейните чувства и мисли, отколкото можеха да сторят това думите.

Неприкритият интерес от страна на брат ѝ към нея я изнервяше. Очите му се задържаха необичайно дълго време върху устните ѝ, които бяха сочни и влажни и свикнали да се усмихват.

Докато погледът му се плъзна от брадичката надолу по гърлото ѝ, стори ѝ се, че той сякаш забеляза, че гладката ѝ кожа — нежно светла, за разлика от черните ѝ очи и коси запазваше цвета си не само по шията и раменете ѝ, а и по-надолу.

Иърин приглади въображаемите гънки на полата от белия вълнен костюм, а той продължи да я изучава. Неочаквано изпита усещането, че смарагдовозелената копринена риза, която носеше под сакото, сякаш се втвърдява, особено когато очите му се плъзнаха по единствения накит, който си бе сложила — огърлица от коралови перли, падаща върху гърдата ѝ. Притеснено свали кръстосаните си крака на земята, когато той погледна изучаващо коленете ѝ, та чак до върховете на леките обувки от кафява кожа.

Погледът му отново се върна върху лицето ѝ и мъжът се изправи, прекоси стаята и застана пред посетителката си.

— Не всички хора имат щастието да имат сестра — тихо каза той, като гледаше надолу към нея. — А да научи за нейното съществуване по средата на своя живот е истинско чудо. И изненадата е много приятна, когато тя се окаже красива като вас.

Иърин се изчерви от удоволствие.

— Благодаря ви, Кенет — той се гордееше с нея! Може би с течение на времето този мъж и тя щяха да се опознаят и да се харесват взаимно. Може би дори да се обикнат.

— Ще пийнете ли нещо? — протегна ѝ ръка, и тя без колебание прие помощта му да се изправи от канапето. Когато внимателно взе ръката ѝ в своята, дланта му беше приятно топла.

— Да, благодаря. Самолетът беше пълен, а аз бях прекалено развълнувана и твърде много бързах да дойда тук, за да си взема нещо по пътя. Надявам се, че не намирате за невъзпитано моето нахлуване. Реших, че ще е най-добре да се срещна лично с вас, а не да ви се представям първо по телефона.

— Права сте. Радвам се, че дойдохте направо тук.

Той я водеше из къщата — през коридора, след това през трапезарията и накрая в една огряна от слънцето кухня. Тя се загледа навън през прозореца. Домът на Кенет бе разположен върху хълм, но за нещастие отгук не се откриваше панорама към залива или към прочутия мост „Голдън Гейт“, нито към някоя друга забележителност на този приказен град. Вместо това отгук се виждаха само покривите на къщи, разположени по-надолу по склоновете на същия хълм.

Кенет ѝ предложи да седне на един стол до малката кръгла маса, поставена в средата на помещението.

— Какво ще пиеш? Кока-кола, бира или вино?

— Кока-кола, ако обичаш — отвърна тя. — Нямам търпение да се запозная със съпругата ти. Тя знае ли, че си бил осиновен?

Той не отговори на въпроса ѝ, а отвори кутия с безалкохолна напитка и взе две чаши от шкафчето на кухненския плот. Докато слагаше лед, каза:

— Мелани ще се върне всеки момент. Излезе в града да изпълни няколко поръчки.

— От колко време сте женени?

Преди да ѝ отговори, Кенет ѝ подаде чашата, пълна с кола.

— Вече няколко години — отвърна бодро. Усмивваше се чаровно и за първи път Иърин видя два реда съвършено равни, необикновено бели зъби. Всъщност той беше доста симпатичен, когато не си слагаше онова навъсено, подозрително изражение. — Доколкото разбирам, ти също си омъжена — непринудено забеляза брат ѝ, когато седна срещу нея.

Тя проследи погледа му, който се спря върху големия диамантен пръстен на безименния пръст на лявата ѝ ръка.

— Не — тихо каза Иърин, — само сгодена — незнайно защо, но точно сега не ѝ се щеше да му казва за Барт. Барт обикновено ставаше основна тема на всеки разговор, а тя не желаше дори споменаването на името му да осквернява особената, рядко срещана задушевност на тази първа среща с брат ѝ. За да промени темата на разговора, помоли смутено: — Разкажи ми за работата си.

— Какво искаш да знаеш за нея? — равнодушно попита той.

Иърин се разтревожи, когато забеляза, че мъжът отново я гледа изпитателно с подозрително присвити зеници и това я караше да се чувства като лабораторно животинче, наблюдавано под микроскоп.

— Какво точно работиш? Знам, че работиш в банка?

— Да — повдигна рамене той. — Мисля, че върша от всичко по малко.

— Разбирам — каза тя, въпреки че не разбираше.

— А ти? С какво се занимаваш?

— Имам фирма в Хюстън.

Гъстите златисторуси вежди се повдигнаха нагоре.

— Каква точно фирма? — мъжът облегна лакти върху масата и подпря глава върху дланите си. Горната страна на китките и ставите на пръстите му бяха осеяни с мъхести руси косъмчета. Имаше дълги и изящни пръсти, а не къси и дебели като на Барт. Тя забеляза, че ноктите му бяха добре оформени и поддържани.

Иърин повдигна очи да го погледне. Едва виждаше сините ириси зад завесата от гъсти мигли. Привлекателната му външност я объркваше. Сякаш това ѝ пречеше да го опознае по-добре. По някаква причина близостта помежду им ѝ се струваше опасна.

— Аз ъ-ъ фирмата ми организира и поставя на сцена модни ревюта — отвърна тя.

— Не знаех, че има и такава работа.

Жената се засмя.

— Точно това ни прави единствени! — задъхано възкликна Иърин и закачливо потупа ръката му.

Със същата светкавичност на действията, която бе видяла и преди това, той сграбчи ръката ѝ и я стисна силно. Сякаш измина цяла вечност, докато се взираха един в друг доста напрегнато през масата. Когато заговори, гласът му беше плътен и потреперваше:

— Преди малко каза, че би искала да ме опознаеш. Аз също искам да те опозная. Мисля, че сега трябва да поставим началото, нали?

Тя преглътна със стегнато гърло и ѝ се прииска той да пусне ръката ѝ. Щеше да е безсмислено да прави опит да се освободи. Сякаш пръстите му бяха направени от стомана. Виждаше собственото си отражение в неговите зеници, а издайническото изражение на лицето му я изплаши. Прошепна с разтреперан глас:

— Началото на какво?

— На взаимното ни опознаване.

Преди да има време да премигне, мъжът стана и заобиколи масата. И преди да си поеме дъх, я накара да се изправи и я обгърна с ръцете си. Едната му ръка потъна в черните ѝ бухнали къдри, повдигна главата ѝ нагоре и той впи поглед в лицето ѝ.

— Какъв по-добър начин да се опознаем от една целувка на братска привързаност?

Изражението на лицето, което се наведе към нейното, изобщо не говореше за братска нежност. Това бе последната свързана мисъл, която остана у Иърин, преди да усети неговите устни върху своите. Пръстите му така здраво се бяха впили в косите ѝ, че сълзи на болка и унижение изпълниха очите ѝ. Другата му ръка беше здраво притисната на гърба ѝ и приковаваше двете ѝ ръце към тялото и я прилепяше към непоклатимия му гръден кош.

Тя се опита да се измъкне, но движенията ѝ само направиха хватката му още по-здрава. Опита се да извика, но викът заседна в гърлото ѝ, когато устните му притиснаха нейните. Устните ѝ пулсираха под болезнения натиск на неговите и се оказаха безсилни да попречат на тази целувка.

Никога не беше целувана така. Беше отвратително. Това беше ужасно прегрешение. Имайки предвид тяхната кръвна връзка, начинът, по който я бе целунал, бе гнусен и отблъскващ.

Освен това младата жена бе разтърсващо развълнувана.

Иърин се опита да си възвърне самоконтрола — не във физическия смисъл. Крайниците ѝ бяха приковани и следователно безполезни и за неин срам, тя се облегна на него, за да получи опора. Водеше една обречена на поражение битка.

Опита да не се поддава на усещанията, които овладяваха тялото ѝ. Те бяха причина за тръпнещата нега, която усещаше да се разлива надолу по стомаха ѝ. Очите ѝ, които изненадата и възмущението бяха разтворили широко, сега сами се затвориха, отказвайки да се подчинят на заповедите на разума ѝ да останат отворени, за да удавят в презрението си този противен мъж.

Шумът от превъртането на ключ в ключалката на задната врата избави Иърин от пълното унижение на подчинението. Тя поднови съпротивата си, докато накрая успя да се отскубне в мига, когато той повдигна глава и отпусна хватката си. Обърна се към вратата, но продължи да я държи здраво над десния лакът.

Жената, която влезе, бе слаба, млада и руса. Усмиваше се някак по детски, въпреки тъгата, която помрачаваше кафявите ѝ очи и свидетелстваше за някаква дълбока загриженост.

Двете човешки фигури в средата на стаята бяха замръзнали в някакво карикатурно подобие на прегръдка. Изражението на Иърин бе мрачно и виновно.

Лицето на мъжа бе сурово, строго и застрашително. Именно към него русата жена насочи питащи очи.

— Здравейте, мисис Лаймън — поздрави той.

— Мистър Барет? — отвърна стеснително тя. — Как...

— Мисис Лаймън, познавате ли тази жена? — прекъсна я мъжът.
— Виждали ли сте я преди?

Младата жена, наречена мисис Лаймън от този, за когото се предполагаше, че е неин съпруг, погледна към Иърин и поклати глава.

— Не, мистър Барет, никога не съм я виждала.

„Барет! Барет!“ Иърин повдигна невярващи очи към мъжа, който продължаваше да я държи в стоманената хватка на ръката си. Сините очи, които срещнаха погледа ѝ, бяха студени и неумолими.

— Кой сте вие? — настоятелно попита тя.

ГЛАВА 2

— Точно този въпрос възнамерявах да ви задам аз, госпожице — рязко отвърна той, докато безмилостно я заблъска пред себе си през кухнята и през рамо извика на слисаната Мелани Лаймън: — Мисис Лаймън, моля ви, обадете се на Майк отсреща и го помолете да дойде тук и да стои до телефона. Кажете му да провери колата отвън. Ще бъда в кабинета, но бих желал да не бъда обезпокояван, освен ако е нещо спешно. И моля ви, не излизайте навън, без някое от момчетата да ви придружава.

— Добре, няма.

Иърин чу нейния плах глас. Очевидно тя бе свикнала да изпълнява нарежданията на този грубиян, но Иърин О'Шиа нямаше да се подчинява. Още при първата предоставила ѝ се възможност щеше да излее върху него такъв гняв, че той нямаше да разбере откъде го е сполетял.

Мъжът я въведе в малка боядисана стая, затвори вратата зад себе си и демонстративно я заключи. Тя се обърна гневно към него, готова за битката. За неин ужас, той грубо смъкна сакото ѝ и издърпа ръкавите му. Захвърли го на средата на помещението, където то падна върху едно кожено канапе. Беше все още слисана, когато мъжът измъкна краищата на ризата ѝ изпод колана на полата. Блъсна я до най-близката стена, обърна я с лице към нея и вдигна ръцете ѝ, широко разтворени над главата.

Иърин не можеше да си поеме дъх от обхваналото я унижение и отвращение, когато ръцете му плътно обхванаха мишниците ѝ, а след това се плъзнаха надолу по тялото, безмилостно опипаха гърдите, свивката между тях и продължиха надолу към кръста ѝ. После се пхнаха под колана на полата, където изучиха пипнешком корема и хълбоците ѝ. Когато се плъзнаха към външната страна на бедрата ѝ, тя се извърна рязко с лице към него.

Не помнеше някога да е била толкова разгневена, както сега. Кръвта кипеше във вените ѝ, а пулсът отекваше като камбана в главата

й. Иърин премигна, за да избистри погледа си, който яростта бе замъглила.

— Няма ли да съблечете дрехите ми, за да ме претърсите? — остро попита тя.

— Само ако сметна за необходимо, но в настоящия момент не е. Но не злоупотребявайте с късмета си.

Самодоволният му отговор само още повече разпали гнева й и тя се опита да го отблъсне от себе си и да завоюва повече пространство помежду им. Той изненадващо се подчини и отстъпи назад.

— За кого, по дяволите, се мислите вие, че си позволявате да постъпвате така с мен? Настоявам да получа обяснение, и то веднага! — разбираше, че думите й няма да впечатлят този грубиян. Дори на нея те прозвучаха като изтъркана мелодраматична реплика и някак си по детски, но умът й се бунтуваше и сякаш не й беше възможно да бъде по-адекватна.

— Успокойте се, госпожице. Ще се легитимирам пред вас и ще прекратим тази гневна размяна на реплики, след което ще се заемем с установяването на вашата самоличност, което е много по-важно в този момент.

Извади портфейл от задния джоб на панталона си и го разтвори с рутинен жест. Държеше го на няколко сантиметра от очите й, така че да може да прочете: Лорънс Джеймс Барет, Министерство на финансите на Съединените щати.

Широко разтворените й очи се преместиха от служебната карта към неговите, които я пронизваха. Почти усещаше как се размеква под неговия строг взор. Всичкият гняв и цялата й сила я напуснаха.

„Господи! На какво налетях!“

— Удоволствие е да се запозная с вас, мис О’Ши — язвително каза той. Хвана ръката й със същата сила като преди, задържа я към канапето и нареди: — Седнете и не мърдайте оттук!

Твърде слисана и объркана, за да протестира, тя инстинктивно се подчини и се отпусна на канапето. Мистър Барет взе сакото и зарови в джобовете му. Когато не откри нищо, отново го остави на канапето. Иърин го сгъна разсеяно и го положи край себе си. Нямахше желание да го облече, нито да прибере в полата увисналите краища на ризата си. Струваше й се, че я обзема треска, а кожата й бе настръхнала от необичайна топлина.

Той отиде до вратата, отвори я и извика:

— Майк!

— Да, Ланс.

— Моля те, донеси ми онази дамска чанта на канапето във всекидневната.

— Разбира се — отвърна непознатият глас.

— И виж дали не можеш да откриеш очилата ми.

— Те са на масата пред стола, на който седеше — механично каза Иърин.

Мъжът извърна изненадано глава към нея. Би могла да си държи езика зад зъбите. Сега вече знаеше, че бе забелязала несъзнателното му маниерничене.

— Провери на масата в дъното — извика той към вратата.

Докато чакаше неговият подчинен да изпълни молбата му, Ланс Барет внимателно изучаваше Иърин. Смутена, тя се размърда неспокойно под неговия взор и отново изпита усещането, че е някакъв екземпляр, който изисква задълбочено обследване. Опита се да отговори на дръзкия му поглед и осъзна, че се бе провалила. През целия си живот не бе се чувствала така притеснена или обърквана от неочаквания обрат на събитията, както сега. Ако си послужеше с един израз на майка ѝ, то тя бе направо сащисана.

Майк беше по-млад от своя началник, с нисък ръст, черна коса, а лицето му бе съвсем обикновено. Иърин си даде сметка, че беше идеалният тип за работата, която вършеше. Никой не би го запомнил. Щеше да остане незабелязан сред уличната навалица.

Мистър Барет взе очилата и дамската чанта от по-младия мъж и попита:

— А колата?

Майк погледна към Иърин, но лицето му остана безизразно.

„Още едно качество, отговарящо на професията му“, помисли си тя.

— Редовна е, Ланс. Била е наета в ранните часове на следобед днес от „Сан Франциско Интернешънъл“.

— Добре. Благодаря — Майк се обърна, за да си тръгне, но мистър Барет го задържа. — Донеси ми всичко от колата — чанти, куфари и всичко останало, за което прецениш, че може да се окаже важно. Отключена ли я остави?

Майк кимна и излезе, затваряйки вратата след себе си.

Мистър Барет се обърна към младата жена и я удостои отново с един от продължителните си и безкомпромисни погледи. Като си сложи очилата, каза:

— Добре, мис О’Ши, слушам ви — бавно се приближи до една масичка за игра на карти и безцеремонно изсипа съдържанието на чантата ѝ върху меката зелена покривка.

— Няма да ви кажа нищо, докато не ми обясните защо е всичко това. На какво основание ме обиждате и ме разпитвате по този начин? Какво се е случило? И, мистър Барет, възнамерявам да се оплача на началниците ви от вашето недодялано и безпричинно грубо отношение.

Той изви нагоре веждите си и я погледна, явно развеселен от проявената от нея смелост.

— Моля, оплачете се. Ежедневно срещу нас отправят далеч по-тежки обвинения. Моята дума срещу вашата. Във всеки случай, госпожице, вашето положение не ви позволява да поставяте ултиматуми. Всеки момент търпението ми може да се изчерпи и много да ви се ядосам. И повярвайте, по-мъдро ще е да избегнете гнева ми!

Погледът му отново се плъзна невъзмутимо по фигурата ѝ и тя се изчерви при спомена за неговата целувка. Защо я беше целунал?

— Започнете да говорите — предупреди я той с тих, зловец шепот.

„Много добре, господин правителствен служител. Известно време ще играя според вашите правила, а по-късно ще си платите за причиненото ми от вас унижение.“

— Какво искате да знаете? — хапливо попита тя.

— Името ви.

— Вече ви го казах.

— Кажете ми го пак.

Тя въздъхна.

— Иърин О’Ши.

— Адрес?

— Четири хиляди четиристотин тридесет и пет „Медоубрук“, Хюстън, Тексас.

— Добре. Същият като този на свидетелството за правоуправление. Много добре — през цялото време, докато говореше,

Барет ровеше вещите в дамската ѝ чанта. Беше проверил шофьорската ѝ книжка, беше преброил парите в портмонето ѝ, бе разгледал чековата ѝ книжка и бе прегледал набързо талоните от използваните чекове. — Продължавайте. Защо дойдохте тук? — мрачно я попита той.

Търпението ѝ вече се изчерпваше. Започваше да се уморява от неговата игра на стражари и апаши.

Той повдигна глава, погледна я с притворени очи и каза:

— Кажете ми отново — леденостуденият му тон не търпеше никакви възражения.

— Осиновена съм още когато съм била бебе. От няколко години се мъча да открия истинските си родители и своя брат, за чието съществуване научих при издирванията си. Разделили ни, когато сме били осиновени от различни семейства. Очевидно агенциите, занимаващи се с посредничество при осиновяване на деца, не са били особено чувствителни, когато се касае за подобни случаи.

Той беше отворил ципа на несесера и проверяваше всяко червило, всяка пудриера и всяка малка кутийка с грим. Помириса одобрително малък флакон с пулверизатор, съдържащ парфюм „Ив Сен Лоран“. След това отвори едно медицинско флаконче и извади малка бяла таблетка от вътрешността му.

— Това е аспирин — оправдаващо се каза Йърин.

Той кимна и го затвори.

— Не съм отправял никакви обвинения — отвърна мъжът. — Продължавайте.

— Научих, че Кенет Лаймън е мой брат. Днес пристигнах тук от Хюстън, за да се запозная с него. Това е всичко. Останалото знаете. Моля ви, обяснете ми защо е всичко това!

Той затвори ципа на тоалетното несесерче и го остави небрежно върху масата. След като вдигна очилата си нагоре и ги закрепил на главата си, облегна единия си крак на ъгъла на масата и скръсти ръце на гърдите си. Като я наблюдаваше внимателно, каза:

— Преди десет дни Кенет Лаймън си присвои незаконно седемстотин и петдесет хиляди долара от „Йерба Буена Нешънъл Банк“. След това никой не го е виждал или разговарял с него.

Добре премерените и обмислени думи накараха Йърин да усети нещо като удар с гюле в гърдите. Въздействието им бе зашеметяващо.

В продължение на няколко минути не можеше да си поеме дъх, а когато най-после успя, дишаше на пресекулки.

Преди да бе в състояние да реагира по някакъв начин на тази съкрушителна новина, Майк отвори вратата, внесе две чанти и коженото ѝ манто. Остави куфарите на пода и мантото на един стол. След това излезе също толкова незабележимо, както бе влязъл.

— Нека опитаме още веднъж, мис О’Ши, ако това е истинското ви име — каза Барет. — От колко време познавахте Лаймън?

Иърин го изгледа с широко отворени, невярващи очи.

— Никога не съм го виждала — задъха се тя. — Казах ви, че...

— Знам какво ми казахте, мис О’Ши. Но ще трябва да признаете, че това е една доста добре нагласена история. Приближете се до мен. Двата с Лаймън заедно ли замислихте тази операция?

— Какво? — младата жена рязко стана от канапето. — Да не сте полудели!

— Седнете! — изръмжа заплашително Барет.

Тя започна да отстъпва назад при това ужасяващо лице, докато краката ѝ не опряха в канапето и не се стовари върху него.

— Никога не съм виждала брат си — каза бавно Иърин. Той коленичи до нейния куфар и отключи ключалката му. Изящно бельо и общити с волани нощници се изсипаха върху ръцете му, когато го разтвори широко. Барет щателно ги огледа, повдигайки високо всяка дреха.

Вниманието му привлече единствено една синя нощница с извезана в екрю горна част. Той бавно я прекара по дланта си, повдигна очи към нея и каза:

— Много е хубава.

Иърин се изчерви от гняв и смущение.

— Чакам — напомни той, като продължи да преглежда вещите в куфара ѝ.

— Какво? Изповед ли? — иронично попита тя.

Барет се изправи рязко и се надвеси над нея, преди още да бе произнесла последната дума.

— По дяволите! Започвам да се уморявам от неясните ви, набързо скалъпени отговори. Искам да чуя истината, и то още сега. Разбирате ли ме? — беше поставил ръце на хълбоците си, заклещвайки я по този начин под себе си. Тя усети дъха му, парещ и настоятелен, в

лицето си. Очите му бяха неописуемо сини и я пронизваха с гневни пламъчета.

— Да — изръмжа жената през стиснати зъби.

Той бавно се изправи и се отдръпна от нея. Дали вече съжаляваше, че беше изгубил контрол над себе си? Изглежда, костваше му голямо усилие да стане отново спокойният, безпристрастен правителствен служител.

— С какво точно се занимавате?

— Вече ви разказах — тя замълча, когато забеляза, че Барет отново смръщи вежди. Преглътна справедливия си гняв и отговори: — Името на фирмата ми е „Спотлайт“. Организираме модни ревюта по поръчка на магазини за облекло, модни къщи, организации, за отделни хора, за всеки, нуждаещ се от нашите услуги. Правим всичко — като се започне от наемането на манекените и подбора на моделите и се стигне до поръчването на цветята и освежаващите питиета.

— Простете, мис О’Ши, но никое обикновено момиче със средни доходи не наема мерцедес, не носи петстотин и шестдесет долара в портфейла си, нито пък си носи багажа в куфари, производство на „Оскар де ла Рента“.

Как бе успял да изчисли стойността на талоните, докато просто ги бе прелистил набързо? Откъде бе разбрал чие фирмено производство е куфарът? Погледна към сакото до нея на канапето и видя, че етикетът се показваше услужливо за всеки с по-остро зрение и съобразителност на лисица.

Той веднага забеляза, че е озадачена и каза:

— Може да съм правителствен служител, но съм чувал за „Оскар де ла Рента“ и знам, че стойността на куфара ви се равнява на моята едноседмична заплата. Откъде намирате толкова пари, мис О’Ши?

— Изработвам ги — изкрещя тя. — Аз не съм „момиче със средни доходи“, мистър Барет. Притежавам собствена фирма и ръководя екип от дванадесет талантиливи хора. Бизнесът ми е преуспяващ.

— Поздравления! — язвително каза той. — Откъде се сдобихте с начален капитал, за да започнете вашия бизнес?

— От съпруга ми.

Изглежда, нейният отговор го свари неподготвен и очите му се присвиха заплашително.

— Преди това ми казахте, че не сте омъжена.

— Не съм — повтори тя. Когато го видя да пристъпва към нея, Иърин вдигна ръце пред гърдите си с обърнати навън длани. — Аз съм вдовица.

Начинът, по който той реагира, беше съвсем неочакван. Отметна назад глава и се разсмя неудържимо.

— Божичко! Не пропускайте да изпробвате нито един трик, нали? Нямам време да изслушам и тази приказка.

— Истина е! — извика тя.

— Моля, продължавайте. Затаявам дъх в очакване — след което направи подигравателен поклон.

— Когато завърших колежа, заминах за Ню Йорк, където в продължение на две години работих като модел. Не направих бляскава кариера като топмодел и затова започнах работа като модел в една фирма за готово облекло.

По скептичното му изражение пролича, че не обясняваше особено разбираемо.

— Виждате ли, всяка модна линия, всяка модна къща има един модел, който служи като еталон при определянето на размерите. Аз притежавах съвършените данни за осми ръст. Произвеждаха всичките си дрехи, като вземаха мярка по моята фигура — поне докато поддържах необходимата форма.

Младата жена облиза нервно устните си, тъй като той оглеждаше фигурата ѝ, сякаш се опитваше да прецени дали отговаря или не на изискванията за съвършени данни.

— Тази работа ми харесваше, защото когато не бях нужна на дизайнерите или на шивачките, аз имах възможност да науча много за този бизнес — дизайн, цветове, десен, аксесоари, дори договаряне и формиране на цените.

— Мислех, че всички модели са високи, кльощави и плоски. Вие — усмихна се той лукаво, — мис О'Ши, сте висока, елегантна, но в никакъв случай плоска.

Пареща червенина заля лицето на Иърин и тя едва успя да промърмори:

— Вече ви казах, че не направих кариера като топмодел.

След продължително конфузно мълчание Барет попита:

— Какво стана с тази приказна работа?

— Омъжих се.

— А, да, почти бях забравил за съпруга.

Иърин преглътна възмутения си отговор и спокойно продължи:

— Собственикът на модната къща се ожени за мен. Бяха изминали само няколко месеца, откакто се бяхме оженили, когато лекарите поставиха диагноза „рак в последна фаза на развитие“. Той почина. Остави ми известна сума. Завърнах се в Хюстън и създадох „Спотлайт“.

— Беше ли по-възрастен от вас?

— Значително по-възрастен.

— Значи живеете от лихвите върху наследството и благодарение на тях карате мерцедес под наем?

— Не, мистър Барет — ядосано отрече тя. — Съпругът ми имаше две големи деца от първия си брак. По-голямата част от наследството отиде при тях. Единственото, за което го помолих, бе да ми остави достатъчно пари, за да започна свой собствен бизнес.

— Колко благородно от ваша страна! — сега преглеждаше съдържанието на по-малкия куфар. Нещата там бяха определено само женски и тя се възмути от това посегателство върху частния ѝ живот. Вече нямаше да има никакви тайни от този отвратителен мъж.

Барет вдигна една опаковка с таблетки и я погледна въпросително.

— Противозачатъчни хапчета?

Кипна от гняв при проявата на такова безочие.

— Не, антибиотик. Гърлото ми беше възпалено миналата седмица.

— Обикновено не ги опаковат така.

— Взех ги направо от лекаря, от спешния му шкаф. Спести ми едно отиване до аптеката.

Изглежда, остана доволен от нейния отговор. Докато миришеше един ароматизиран сапун, той каза:

— Трябва наистина да ме смятате за глупак, мис О’Ши. Запазили сте собственото си фамилно име — тя кимна утвърдително. — Защо? Нима се срамувате от брака си с един възрастен мъж, болен от рак, или от наследените от него пари, когато той много удобно умира?

Жената усети как губи способността си да мисли и как миг след това кръвта запрепуска лудо към главата ѝ. Скочи на крака, прекоси бързо стаята и вдигна ръка, за да стовари една напълно заслужена плесница върху самодоволното му лице. Но ръката ѝ бе уловена още във въздуха, а след това болезнено извита зад гърба ѝ.

Той я притегли към себе си, като я държеше безпомощна и неподвижна.

— На ваше място никога не бих опитал това — предупреди я убедително Барет. — А сега ми отговорете защо не сте приели фамилията на съпруга си? Ако изобщо има такъв.

— Фамилното име на мъжа ми беше Грийн. Бях омъжена за Джоузеф Грийн. Името му е известно в индустрията за облекло. Не запазих неговото име, тъй като лицемерни и кариеристични копелета като вас щяха да решат, че неговото име и неговите пари, а не часовете на изтощителен труд, правят бизнеса ми толкова преуспяващ.

Ръцете му стегнаха хватката си и тя се задъха от болка, когато той изви болезнено ръката зад гърба ѝ. Иърин срещна смело студения му син поглед.

За своя изненада тя съдържа гнева си. Болката в ръката ѝ бе нищо в сравнение с мъчителното съзнание за неговото тяло, плътно притискащо нейното. Гръдният кош, който смазваше гърдите ѝ, създаваше впечатление за тухлена стена. Силните бедра притискаха нейните, докато най-накрая намериха положението, което ги задоволяваше.

Студеният син поглед, само допреди миг сипещ гневни искри към нея, сега припламваше далеч по-застрашително. Всяка черта на лицето ѝ сякаш беше поставена в пареща синя рамка и тя имаше усещането, че огнени езици обгръщат очите, слепоочията, страните и устните ѝ.

Осъзнавайки, но отказвайки да признае тръпнещата нега в гърдите си, Иърин затвори очи. Веднага почувства как съдържаната напрегнатост напуска притискащото се в нея тяло и той се отдръпва.

Тя се обърна с гръб към него, придаде спокойно изражение на лицето си и като не ѝ оставаше нищо друго, отново седна на канапето.

— Кое е приятелчето? — попита той, сочейки големия пръстен на лявата ѝ ръка. Не звучеше ли гласът му по-различно? По-неуверено? Не трепереше ли едва доловимо?

— Името на годеника ми е Барт Стантън, бизнесмен от Хюстън. Барет отново се разсмя саркастично.

— Барт Стантън! Барт, мили боже — каза през смях той. — Да не би да кара едно „Ел Дорадо“ с чифт рога, монтирани на покрива?

— Няма да търпя вашите обидни подмятания, мистър Барет!

— Ще търпите всичко, което ми доставя удоволствие — избухна той, а веселостта му сякаш се изпари. — Нито за миг не вярвам, че сте тази, за която се представяте. Мисля, че по някакъв начин вие сте свързка на Лаймън. Появихте се днес, очаквайки да се срещнете с него, но вместо това срещнахте мен. Съчинихте цялата тази история, като се надявахте, че аз съм достатъчно глупав, за да ѝ повярвам. Опитайте отново, госпожице.

— Бихте ли престанали да ме наричате „госпожице“? Знаете името ми.

— Или поне това, което ми казахте, мис О’Ши. Или мисис? Няма значение — добави, когато видя, че ще започне да протестира. — Знаете ли, когато се замисля над него, хрумна ми, че О’Ши е ирландско име. А вие казахте, че сте била взета за осиновяване от католически приют за сираци. Седемстотин и петдесетте хиляди долара за закупуването и изпращането на оръжие в Северна Ирландия ли бяха предназначени? Или дойдохте тук, за да продавате наркотици? А може би да купувате? Все още не знам, но ще разбере.

— Вие сте откачили — дрезгаво прошепна тя. — Трябва само да проверите моите показания. Телефонирайте във фирмата ми. Обадете се на Барт.

— Не говорите като жител на Тексас.

— Живях пет години в Ню Йорк. Загубих акцента си.

— Ако казаното от вас е истина, кой от познатите ви знаеше, че сте предприели това въображаемо издирване на отдавна изгубения си брат?

— Колегите ми. Барт. Моята майка — мисис Мърл О’Ши. Тя живее в Шрийвпорт, Луизиана.

Той си водеше бележки върху малък бележник, който бе извадил от джоба на ризата си. Прекъсна писането си.

— Казахте, че тя живее в Хюстън.

— След смъртта на баща ми, мистър Джералд О’Ши, тя отиде да живее при сестра си в Луизиана.

— Как се казва сестрата? — рязко попита той. Иърин каза името й. — Телефонен номер?

Издиктува му телефонния номер и адреса на леля си. Той погледна листчето със записките и се обърна към нея.

— Настанете се удобно, мис О’Ши. Трябва да проведе няколко телефонни разговора — отиде до входа и вече с ръка на бравата, каза: — За всеки случай Майк ще стои точно пред вашата врата.

— Да не би да очаквате да извадя стенобойно оръдие изпод полата си и да разбия тази стена? — попита тя, влагайки в гласа си цялото озлобление, което можеше.

— Не, не очаквам — бавно отвърна той. — Знам какво има под полата ви.

Преди да излезе и да затвори вратата след себе си, погледът му безочливо се плъзна по фигурата й.

Иърин побесня. През следващия половин час крачеше нервно из стаята, крещеше, плачеше и проклинаше мистър Барет. Когато никое от тези средства не даде резултат и не доведе до промяна в нейното положение, примирена, тя коленичи на пода и се опита да подреди отново багажа в куфарите си. Ръката й се разтрепери, когато докосна нощницата, която мъжът бе държал с такава нежност.

Той беше ужасен човек — издаваше заповеди, отнасяше се грубо с всички, обиждаше я несправедливо. Действията му бяха брутални, дори и неговата целувка. Защо мислите й се връщаха постоянно към този инцидент, когато тя искаше напълно да заличи от съзнанието си спомена за него?

Но едно нещо я успокояваше — Барет не беше неин брат и кръвосмешението не бе един от греховете му.

„Няма да мисля за онази целувка“ — настоятелно си повтаряше Иърин. А също и за онова неизпитвано свиване на стомаха всеки път, щом мистър Барет я поглеждаше със своя всепроникващ поглед. Когато я беше притиснал между себе си и канапето, устните й съвсем несъзнателно се бяха разтворили под неговия жаден поглед. Иърин О’Ши нямаше нищо общо с тяхното поведение. Беше убедена в това. В такъв случай защо спореше със самата себе си? Беше облегла глава върху задната част на канапето и седеше със затворени очи, когато той се появи на вратата. Тя стреснато подскочи. Нима се беше унесла в дрямка?

— Днес, изглежда, нямате особен късмет, мис О’Ши.

— Какво искате да кажете? — с раздразнение осъзна, че гласът ѝ прозвуча уплашено.

— Помолих един колега в управлението да се обади в „Спотлайт“. Никакъв отговор.

— Какво? — извика тя. После се досети каква е причината. Погледна златния си ръчен часовник. — В Хюстън вече минава шест часът. Всички са си тръгнали.

— Бартън Стантън е заминал за Панхендъл, където ще бъде през следващите дни. Никой не отговаря на обажданията в Шрийвпорт.

Иърин разтри слепоочията си с треперещи пръсти. „Помисли, Иърин!“ — каза си тя. Но главата ѝ бе натежала от събитията, случили се през последните няколко часа. Струваше ѝ се, че бяха изминали векове, откакто се бе качила на самолета в Хюстън. Беше изтощена и не можеше да разсъждава трезво. Прекалено много непредвидени, почти абсурдни събития се бяха стоварили върху нея само за един следобед.

— Но научих нещо, което е във ваша полза. Попитах мисис Лаймън дали съпругът ѝ е бил осиновен. Тя потвърди това.

— Тогава сигурно ми вярвате — мразеше се заради умолителните нотки в гласа си и сълзите, които усещаше да напират в ъгълчетата на черните ѝ очи.

— Все по-близо съм до това — призна той.

— О, благодаря ви, мистър Барет. Ако не възразявате, ще си тръгна. Денят беше, меко казано, дълъг и изморителен. Ще отседна в хотел „Феърмънт“, в случай че се наложи да ми зададете други въпроси. Естествено разтревожена съм за брат си и ще искам да знам как върви разследването. Няма да напускам Сан Франциско, преди да се изясни цялата тази бъркотия.

Тя взе чантата, сакото и коженото си манто и тръгна към вратата. Но не можа да стигне до нея — мистър Барет положи възпиращо ръка на рамото ѝ и взе чантата от нея.

— Отново сгрешихте, мис О’Ши. Никъде няма да ходите. Ще прекарате нощта тук. С мен.

ГЛАВА 3

Когато Иърин се обърна към мъжа, попречил ѝ с физическа сила да напусне помещението, погледът ѝ бе празен и изразяваше недоумение. Лицето ѝ бе непроницаемо, но решително.

Когато смисълът на думите му достигна най-накрая до разбунения ѝ от многобройните мисли мозък, Иърин отскубна рамото си от неговата хватка и отстъпи няколко крачки назад.

— Трябва да сте загубили разсъдъка си, мистър Барет.

— Бих го допуснал, ако трябваше да ви разреша да напуснете тази къща, без да знам със сигурност коя сте и защо днес следобед се появихте да търсите Лаймън.

Обърна се, показвайки, че за него разговорът е приключен, и тръгна към вратата. После извърна глава назад и каза:

— По всичко изглежда, че съм в отлично психическо здраве — усмихна се чаровно, като на приятел, при което тя бе обзета от ярост. — Моля да ме извините. Предстои ми работа. А вие се разполагайте. Въведена сте във владение на това помещение.

— Вървете по дяволите! — изсъска младата жена. Усмивката му стана още по-весела.

— Не можете да си представите колко сте права.

Беше слязъл по първите две стъпала, когато тя отвори широко вратата. Барет се извърна рязко и застана на пътя ѝ с неподозирана ловкост.

— Не можете да ме държите тук като затворничка! — извика Иърин.

— Не? Кой ще ми попречи да го направя? — предизвикателно я попита той, малко по-спокоен сега, когато разбра, че тя не представляваше реална опасност.

Иърин отвори уста за унищожителен отговор, но от тях не излезе нито звук. Кой наистина щеше да му попречи да изпълни закана си? Раменете ѝ несъзнателно се отпуснаха назад, след като въздъхна тежко. Защо се опитваше да надделе над един безчувствен човек?

Щеше да понесе всичко, щом бе само за една нощ. Сутринта той щеше да се обади в Хюстън, щяха да потвърдят самоличността ѝ, щяха да му дадат задоволително обяснение за причините, накарали я да потърси Кенет Лаймън, а след това никога повече нямаше да ѝ се наложи да го вижда отново.

Ланс Барет внимателно наблюдаваше Иърин и почти успяваше да прочете мислите, които бушуваха в главата ѝ. Негово служебно задължение бе да прозира зад думите на хората и да предугажда техните скрити помисли, а той бе добре обучен в това.

„По дяволите! Тя е красива жена.“

Когато бе отворил вратата и я бе видял да стои на прага, сякаш току-що слязла от страниците на някое модно списание, изпита усещането, че го удрят с железен юмрук в главата. Разбира се, първоначалното въздействие го бе напуснало бързо и у него надделя професионалната предпазливост. Въпреки това той нямаше сили да откъсне очи от нея.

Все пак у Иърин имаше нещо повече от красива, сексапилна външност. Притежаваше здрав разум и съобразителност. Не беше някоя хленчеца страхлива жена, която можеше да прекърши само с един от своите обвиняващи погледи. Иърин О’Шиа непрекъснато го предизвикваше открито, тяхното единоборство почти му доставяше удоволствие.

Не трябваше да я целува. Ако някой научеше за това, щяха да го изхвърлят от службата, съпровождайки го с ритници през целия път от Вашингтон до Сан Франциско. И тя имаше право — усърдието, с което я бе претърсил, беше безпричинно.

„Признай си, приятелче, просто изпитваше желание да я докосваш.“

По дяволите! Достатъчно бе само да я погледнеш и веднага забелязваш всяка извивка на стегнатата ѝ фигура под елегантно ушития, плътно прилепващ костюм. А той вероятно струваше повече, отколкото Ланс заработваше за цяла седмица, и това предизвикваше неговото раздражение.

Наблюдаваше я как в момента хапеше долната си устна с малките си бели равни зъби. Чувствата ѝ се изписваха на лицето като върху черно-бял екран. Тя не беше престъпничка и той го знаеше. Историята, разказана от нея, звучеше прекалено невероятно, за да бъде

скалъпена набързо. Ако знаеше истината, без затруднения можеше да я остави да си тръгне и да изпрати едно от момчетата да я следи. В такъв случай защо не постъпи точно така? Ланс беше обучен да запазва чертите на лицето си неподвижни и непроницаеми. Ето защо Иърин не забеляза нищо, подсказващо неговите размишления за нея, когато вдигна поглед към него. Тя реши да се възползва максимално от създалото се помежду им напрежение.

— Изглежда, че нямам право да избирам, мистър Барет. Ще остана тук до сутринта, когато очаквам, че ще проведете необходимите телефонни разговори, които да ви убедят, че казвам истината.

— Патриотичната готовност да ни сътрудничите е достойна за похвала — подигравателно подхвърли той.

Иърин с усилие преодоля желанието си да зашлеви самодоволното му лице и попита:

— Мога ли да се видя с Мелани? Не успях дори да се запозная със снаха си. Последните дни трябва да са били особено мъчителни за нея.

— Не виждам нищо лошо в това. Ще я изпратя да се качи при вас. На първо време бих желал да останете в тази стая.

— Обещавам, че няма да се опитвам да избягам от нея.

— Добре.

„Дотук с опитите за проява на чувство за хумор“ — помисли си Иърин, докато се връщаше към стаята. Този човек беше безчувствен. Вероятно вместо кръв, във вените му течеше леденостудена вода. Сигурно бе изгледал всички филми на Клинт Истууд, а остроносият супермъж му бе станал еталон за поведение.

Трябваше да признае обаче, че беше особено стриктен по отношение на професионалните си задължения. В края на краищата той беше правителствен служител с изключително тежки задължения. Сигурно години наред се бе обучавал в дисциплинираност. Сега си обясняваше защо очите му не пропуснаха да забележат и най-малкия детайл от момента, когато бе отворил входната врата. От самото начало Иърин изпитваше усещането, че той бе видял всяко нейно движение и бе отгатвал всяка нейна мисъл.

Отиде до прозореца и се загледа навън. Преглътна с усилие. Искаше да се надява, че не е прочел всичките й мисли. Една част от

тях, свързана с отношението ѝ към него, тя предпочиташе да запази само за себе си.

Сърцето ѝ бе забило учестено, когато той ѝ съобщи, че щеше да прекара нощта с него. Разбира се, това беше само словесен израз. Не това бе имал предвид. Само бе прозвучало така, сякаш наистина го мислеше. Въпреки това тя щеше да загуби голяма част от самоуважението си, ако той разбереше колко силно се бе оказало въздействието на думите му върху нея.

Ярка руменина заля страните ѝ при спомена за онази дълга, оставила я без дъх целувка в кухнята. Скри лице в ръцете си, когато си спомни, че бе започнала да отговаря с взаимност, преди Мелани Лаймън да ги прекъснала, за нейно щастие. Бе изпитала чувство за вина, породено от целувката, дори когато още вярваше, че той бе неин брат. Беше ли ѝ се случвало преди да изпитва толкова силно внезапно влечение към мъж? Към някой мъж?

Сведе поглед към блестящия диамант, поставен върху широката плоска халка на пръста ѝ, и се усмихна тъжно. На Барт не би му харесало, ако разбереше, че тя сравнява неговите целувки с тези на Ланс Барет. Резултатът щеше да бъде в полза на втория.

Иърин знаеше, че бе несправедлива към Барт. Шест месеца по-рано, когато бе настоял да приеме годежния пръстен, тя се бе съгласила, за да сложи край на неговите непрекъснати увещания.

— Хайде, мила. Вземи го.

— Но, Барт...

— Знам, знам, скъпа. Все още не си уверена, че искаш да се омъжиш отново. Обещавам да не те пришпорвам да определяш деня на сватбата, но само приеми да носиш този годежен пръстен. Освен това, ако го върна на бижутера, утре цял Хюстън ще говори, че Барт Стантън е бил зарязан от приятелката си — и наведе глава в жест на престомена молба. Както обикновено, тя отстъпи пред глупавия му вид.

Смеейки се, го потупа по огромното рамо.

— О, моля те. Спести ми тази театралност. Хиляди момичета биха се редили на опашка в продължение на седмици, дори месеци, ако знаеха, че ще имат щастието да носят годежен пръстен, подарен от легендарния Барт Стантън.

— Но аз желая само една жена, миличка — гласът му бе спаднал до дразнещо кресчендо и Иърин разбра, че сега говори сериозно, което усложняваше още повече ситуацията.

Срещаха се повече от година. Барт бе влиятелен човек в Хюстън, който винаги стоеше в сянка, но думата му се чуваше в деловите среди. Малко бяха сделките, големите сделки, за които Барт не знаеше или които се сключваха без негово участие.

Беше любимец на телевизионните репортери и на вестникарите. Очароваше ги със своята непосредственост и провинциална скромност. Но под повърхността на тази покрита от черни къдрици глава работеше остър ум, който можеше да примамва жертвата в капана и да я разкъса, преди тя да има време да разбере какво се бе случило с нея.

Фактът, че Барт Стантън я съпровождаше навсякъде, сам по себе си бе голяма победа и много хора завиждаха на Иърин за тази рядка привилегия. Когато бяха заедно, всички се отнасяха с нея като с кралица и това я развеселяваше. Но след това забеляза, че чувствата на Барт започнаха да се задълбочават в нещо повече от привързаност, а тя не можеше да му отговори със същото. Колкото и да го харесваше, да го уважаваше заради качествата му на бизнесмен и въпреки че ѝ беше приятно да бъде с него, тя не го обичаше.

— Ще приема пръстена, Барт. Но разбери, че това решение не е обвързващо. Все още не искам да се омъжвам така скоро. И това не означава, че ще променя отношението си да не...

— Да не спиш с мен? — попита той с възможно най-тих глас.

Иърин открито срещна погледа му.

— Да.

— Да ме вземат дяволите, ако ти не си най-упоритата жена, която съм срещал някога — каза раздражено той. После се разсмя. — Може би точно затова те обичам толкова много, миличка — после бе я прегърнал силно и бяха подпечатали годежа си с целувка.

Странно, но оттогава насам Барт не бе настоявал да спят заедно. А преди това нейният отказ се бе превърнал в постоянен източник на напрежение помежду им.

— Не е като да си девствена или нещо такова — беше се нахвърлил върху нея той първия път, когато тя отклони рутинната му

покана да остане да пренощува в неговия луксозен дом. — За бога, била си омъжена.

Тогава остана непреклонна и продължи да бъде такава. Очевидно след като бе приела да носи пръстена, бележещ я като негова собственост, той бе намерил отдушник на сексуалните си желания. Може би бе перверзно, но Иърин беше благодарна на онази непозната жена — или жени, които даваха на Барт онова, което тя самата не можеше да му даде.

Страните на диаманта заблестяха с цветовете на дъгата под лъчите на следобедното слънце, когато Иърин завъртя пръстена около пръста си. Въздъхна облекчено. Веднага щом се върнесе в Хюстън, трябваше да изясни отношенията си с Барт. До този момент достатъчно дълго бе отлагала под претекст, че трябва първо да открие брат си. Той щеше да очаква, че ще обсъждат планове за сватбата. Ако преди беше склонна да промени решението си, сега, след целувката на Ланс Барет, тя вече знаеше, че никога няма да се омъжи за Барт Стантън.

Отварянето на вратата я изтръгна от унеса ѝ и когато се обърна, видя русата глава на Мелани да наднича през нея.

— Мис О'Шиа? — плахо попита тя. — Мистър Барет ми каза, че сте искали да ме видите.

Иърин едва сдържа желанието си да се разсмее. Тя се намираше в чужда къща, а домакинята едва ли не искаше позволение ѝ, за да влезе при нея. Иърин прекоси бързо стаята и протегна и двете си ръце към съпругата на брат си.

— Мелани.

Младата жена затвори вратата след себе си и хвана протегнатите ѝ ръце. Дълго се взираха една в друга, сякаш преценявайки се, а после, като че това бе най-нормалното нещо, двете се прегърнаха като сестри.

Сърцето на Иърин се сви, когато усети, че Мелани цялата се разтърсва от ридания. Тя нямаше нищо против сълзите, които щяха да оставят петна по раменете на копринената ѝ риза. Започна да гали дългите прави коси на Мелани и да я успокоява, като ѝ обещаваше, че всичко ще бъде наред.

Когато риданията на Мелани започнаха да стихват, сълзите вече бяха напълнили очите на Иърин.

— Държим се ужасно глупаво, нали? — каза тя. — Хайде да седнем и да си поговорим.

— Съжалявам, мис О'Шиа — извини се Мелани, като бършеше очите си. — Изпитвах необходимост да направя това, откакто Кен... след като той извърши онова нещо — като гледаше мрачно Иърин, тя поклати тъжно глава.

— Моля ви, наричайте ме Иърин.

— Наистина ли сте сестра на Кен? — попита с надежда в гласа разстроената жена.

— Разбира се, дотолкова, доколкото сочат това обстоятелствата — искрено отговори Иърин.

— Приличате на него — каза Мелани, като съсредоточено се взираше в чертите на лицето ѝ.

— Наистина ли? — засмяно попита Иърин, останала доволна от тези думи. — Имате ли някакви негови снимки?

— Естествено. Имам много негови снимки — Мелани пъргаво скочи на крака, забравила временно мъката и сълзите, и отвори едно чекмедже на бюрото — същото, на което Ланс Барет се бе облегал толкова небрежно, помисли си съвсем не навреме Иърин и в същия миг се намрази, че бе допуснала мисълта за него отново да нахлуе в главата ѝ.

— Това са снимките от сватбата ни — обясняваше Мелани.

— От колко време сте женени? — не беше ли задавала този въпрос и на Ланс? Той ѝ бе отговорил уклончиво.

— От четири години — отвърна Мелани, когато се отпусна на канапето до Иърин и разтвори един голям албум на бели петна. — Ето го.

Иърин бавно пое фотоалбума от ръцете на Мелани и го повдигна към очите си. Чувстваше се много напрегната, докато бавно свеждаше очи към засмения мъж на снимката.

Образът му бе замъглен от напирещите в очите ѝ сълзи и тя нетърпеливо ги избърса, водена от желанието да го разгледа по-добре. Беше висок и се извисяваше подобно на кула над младоженката, която бе вдигнала към него боготворящи очи. Имаше същите черни коси като на Иърин, въпреки че те не контрастираха така свежо с цвета на кожата му, какъвто бе случаят с нейните, и бяха сресани силно назад. Очите без съмнение бяха типични за семейството. Извивката на веждите

беше точно копие на нейната. Устните му не бяха толкова добре оформени и бяха малко тънки, но приликата помежду им беше поразяваща.

— Той е много красив, нали? — пресипнало попита Иърин. Сякаш някаква буца бе заседнала в гърлото ѝ от обзелото я вълнение.

— Да — съгласи се Мелани. — Още в първия миг, когато влязох в банката и го видях зад гишето на касата, още тогава се влюбих в него. Попитах татко кой е този служител, но той не знаеше името му. Въпреки това се заех да го науча.

— Баща ви работи в едно и също банково учреждение с Кен?

— Той е президент на банката и председател на борда на директорите — разсеяно обясни Мелани, докато прелистваше страниците на албума.

Иърин се замисли над току-що чулото и кимна разбиращо, докато в това време Мелани ѝ показваше други снимки на Кен. Фактът, че бащата на Мелани е шеф на банката, където работеше брат ѝ, я смущаваше. Дали Кен не се бе чувствал по същия начин като нея? Дали това не бе причината да присвои парите?

— Простете ми, че съм толкова любопитна, Мелани. Искам да науча колкото е възможно повече неща за моя брат. Вие сте няколко години по-млада от него, нали?

— Да — отвърна Мелани и сведе очи. — Той е с десет години по-голям от мен. Бях само на двадесет, когато се оженихме. Майка ми и баща ми изпаднаха в истерия, когато им съобщихме нашите планове. Бяхме се срещали тайно от тях. Мисля, че през цялото време съм знаела подсъзнателно, че няма да одобрят връзката ми с Кен. Искаха да излизам със синовете на техните познати, които всеки ден играеха тенис и голф в кьнтри клуба и плаваха с яхтите си през уикенда. Но никой от тях не ме интересуваше. Влюбих се в него още след като ме целуна за първи път, а след това се молах за спасението на душата си — в кафявите ѝ очи затанцуваха игриви пламъчета, когато добави: — Аз го уверих, че нямам нищо против.

„Но твоите родители имаха“, помисли си Иърин.

На вратата се почука леко, тя се отвори и в стаята влезе Ланс.

— Какво ще желаят дамите за вечеря? Мислех да изляза да поръчам нещо от китайския ресторант, ако някой няма нещо против.

Иърин не можа да повярва, че той проявява такава нетактичност. В така създалата се особена ситуация мъжът се държеше, сякаш бе на излет със семейството си.

— Струва ми се, че идеята е страхотна — радостно каза Мелани. — Иърин, харесвате ли китайската кухня? Ако отговорът е „не“, можем да си поръчаме нещо друго.

— Мислех, че затворническата диета се свежда само до вода и хляб — вметна Иърин, обръщайки се към мистър Барет.

Сините му очи проблеснаха гневно към нея, а после изръмжа:

— Това важи само за извършителите на тежки криминални деяния — след това затръшна недвусмислено вратата.

— Простак — измърмори Иърин след излизането му от стаята.

— Мистър Барет ли? — попита Мелани с учуден глас. — Ами че той е най-симпатичният човек, когото някога съм срещала! Като изключим Кен, разбира се.

Иърин я изгледа изненадано.

— Не говориш сериозно! Та той практически е окупираше управлението на твоя дом и живота ти. Издава заповеди като старши сержант, обучаващ новобранци, и очаква, че хората ще си счупят краката, за да ги изпълняват възможно най-бързо. Нахлул е в личния ви живот, преминавайки всички допустими граници.

— Той просто си върши работата, Иърин — тихо промълви Мелани. — Знаеш, че Кен се е забъркал в големи неприятности. Когато мистър Барет се появи, той изпитваше вина заради присъствието си тук. През дългите часове, докато ме разпитваше, се държа като истински джентълмен и направи нещата по-поносими за мен през дните, когато бях уплашена и силно разтревожена за Кен и онова, което беше извършил. Помогна ми да си спомня неща, за които при други обстоятелства никога не бих си спомнила и които биха им помогнали да издирят Кен. Ще направя всичко, което е по силите ми, за да им помогна. Искам, те да открият Кен и да го върнат у дома. Искам да знам, че той е в безопасност.

Иърин съчувстваше на младата жена и дори споделяше надеждата ѝ за скорошното завръщане на Кен. Но беше поразена да чуе красивите суперлативи, с които Мелани описваше Ланс Барет. Думи като „джентълмен“, „вина“, „помагам“ звучаха несъвместимо с начина, по който се бе отнесъл с нея.

Какви бяха основанията му за подозренията към нея, когато бе ясно, че той не смята Мелани за тайна съучастничка на съпруга ѝ? От момента на пристигането ѝ я бе нагрубявал както физически, така и словесно. Какво бе извършила, за да предизвика това негово отношение?

Мелани настояваше, че независимо от обстоятелствата, появяването на Иърин в този дом трябва да бъде отпразнувано. Тя успя да убеди Майк да разреши на Иърин да излезе от кабинета и да ѝ помогне в подреждането на масата за вечеря. Като извади най-красивата си покривка, а също и сервизи от китайски порцелан и кристал, Мелани подреди масата с цялото усърдие и тържественост, необходими за посрещането на важни гости.

Опитът ѝ бе трогателен и някак вълнуващ. Изглеждаше прекалено млада за своите двадесет и четири години. Въпреки че сама говореше за извършеното от Кен деяние и сериозността му, Иърин се съмняваше, че Мелани наистина го осъзнава. Наивност и сляпо доверие прозираха зад всичко, което правеше или говореше.

Когато Ланс влезе в трапезарията, тримата се разсмяха, а една непокорна салфетка отказа да стои изправена до порцелановата чиния, както Мелани искаше.

Веждите му се събраха неодобрително, когато суровият му поглед се прикова в Иърин. Недвусмислено показвайки недоволството си, че я вижда извън стаята, в която я бе изолирал, той се нахвърли върху Майк.

— А-а-аз, тя ами мисис Лаймън мислеше — започна да заеква Майк още преди Ланс неочаквано да се смили над него и да го прекъсне:

— Хайде да вечеряме, докато храната не е изстинала.

Майк въздъхна шумно с облекчение и стрелна Иърин с поглед, сякаш я обвиняваше за собственото си неловко положение. После побърза да помогне на Ланс и взе няколко от картонените кутии с китайска храна. Белият им цвят изглеждаше неуместен на фона на фината ленена покривка и блестящия кристал, но докато се настаняваха по местата си, сякаш никой не забеляза това.

Иърин гледаше с изумени очи как Ланс помага на Мелани да седне. Обноските му бяха галантни, строгостта в очите му изчезваше всеки път, когато погледнеше към нея. Иърин с признателност прие

помощта на Майк да заеме мястото си. Повдигна усмихната лице към него и му благодари, пропускайки неумолимия заплашителен поглед, отправен на Майк от неговия началник.

Мелани обясни на Ланс защо си бе направила труда да извади най-красивата си посуда и да подреди масата в трапезарията.

— Не всеки ден се случва на човек да открие, че има красива снаха. Ако Кен беше тук — гласът ѝ потрепери едва доловимо, — убедена съм, че щеше да настоява да отбележим тържествено нейното неочаквано появяване.

— Съпругът ви споменавал ли е някога, че има сестра, с която са били разделени? — тихо попита Ланс.

Нотките в гласа му бяха измамни и само Мелани не забелязваше това. Когато той вдигна очи към Иърин, тя потрепери от неговия леденостуден поглед.

— Не. А ако е знаел за Иърин, никога не ми е казал. Щеше да се зарадва, ако можеше да я види. Убедена съм в това.

— Мис О'Шиа — при споменаването на името ѝ Иърин подскочи. — По време на издирванията, касаещи вашето семейство, успяхте ли да откриете нещо за родителите си?

Ако въпросът бе зададен от някой друг, щеше да ѝ се стори напълно основателен. Но Иърин разбра, че Ланс Барет поставя уловки с надеждата, че тя ще се хване на тях.

— За нещастие — не. Бавачката, която ми каза за Кен, помнеше само, че майка ни ни е завела и двамата едновременно в дома. Не можа да си спомни нищо за нея или за причината тя да, за причината тя... — както винаги, когато говореше за това, гласът ѝ започваше да трепери и тя с върховно усилие успяваше да изрече последните думи: — да ни изостави.

Изведнъж всички около масата утихнаха. Не се чуваше тракането на сребърните прибори по китайския порцелан, нито звънът на ледените кубчета в чашите и никой не проронваше дума. Най-после Мелани наруши това потискащо мълчание, обръщайки се непринудено към снаха си, така както се успокоява другар по игра:

— Навярно е имала много сериозна причина да го направи, Иърин.

Иърин придаде сериозно изражение на лицето си и погледна към Мелани. Усмихвайки се, отвърна:

— Да, вероятно.

До края на вечерта разговорът протичаше унило. Само веднъж Ланс успя да разсмее Мелани, като ѝ разказа едно приключение, в чиято истинност се закле, но Иърин го счете за крайно неправдоподобно. Вероятно бе разказал някакъв епизод от светския живот и го бе поразкрасил на места, за да звучи всичко поинтригуващо.

Иърин му се възхищаваше мъничко за това, че забавляваше Мелани и отвличаше мислите ѝ от произшествието, което бе сринало из основи живота ѝ. Дори му прости, макар и с нежелание, че се бе погрижил да намери китайска храна, която Мелани бе изяла с апетит.

— Майк, ако си свършил, защо не отскочиш отсреща и не заместиш някое от момчетата, за да може то в това време да дойде тук и да им занесе нещо за похапване? А когато те се приготвят за нощния пост, ти се върни и ми се обади.

— Разбира се, Ланс. Дами... — Майк се извини с присъщата за него пестеливост на думите.

— Какво има от другата страна на улицата? — любопитството бе надделяло у Иърин и тя не можа да се въздържи да не зададе един, както тя мислеше, съвсем безобиден въпрос.

— Там са настанени момчетата от екипа на мистър Барет. Оттам могат да държат под непрекъснато наблюдение този дом, да проследят всички телефонни разговори и още цял ред такива неща. Всички наши телефонни разговори, проведени отвън, се записват. Не е ли истински късмет, че къщата се оказа свободна точно когато те искаха да я наемат!

В очите на Мелани се четеше вълнение, но Иърин забеляза гневни искри в очите на мистър Барет. Обстоятелствените пояснения, направени от Мелани, не го ощастливяваха особено.

— Време е да се върнете в кабинета на втория етаж, мис О'Ши — безапелационно заяви той и буквално я издърпа от стола ѝ, хващайки я за ръката.

— Мисля, че трябва да помогна на Мелани да отсервира — запротестира Иърин, докато се опитваше да се отскубне от него. Въпреки всичко опитът ѝ се оказа безсмислен.

— Аз ще ѝ помогна — каза той.

Тя го последва, препъвайки се по коридора, като едва смогваше да поддържа неговото темпо. Когато стигнаха до вратата на кабинета, тя изскубна ръката си от хватката му и войнствено се обърна с лице към него.

— Налага ли се да ме третирате по този начин?

— Причиних ли ви болка? — бързо попита мъжът.

Нима в гласа му бе доловила нотки на истинска загриженост? Ръката му отново хвана нейната, но този път докосването бе почти като ласка, сякаш той се опитваше да успокои с милувка причинената ѝ от пръстите му само преди миг болка.

Иърин усещаше топлината на дланта му през копринената материя, обвиваща ръката ѝ. Докосването на пръстите му предизвика усещане, което след това се разля нагоре, достигна сърдечната област, изпълвайки сърцето и карайки гърдите ѝ да се повдигат развънувано. Докато продължаваха да разтриват нежно ръката ѝ, пръстите му предизвикваха у нея толкова успокояващо въздействие, че Иърин изпита странното желание да се облегне на тези силни мускулести гърди и дори да потърси допълнителна утеха в тях.

Дали някой не беше правил научно изследване върху необикновената връзка, която се развива между пленници и похитители? Не развиваха ли пленниците толкова силна зависимост от своите похитители, че тя често можеше да се превърне в любов?

Тази вероятност прониза мислите ѝ и разтърси хармонията на душата ѝ. Тя се отдръпна от него, внезапно сепната от физическата заплаха, която той представляваше за нея. Вероятно си бе въобразила, че долавя мимолетна проява на нежност от негова страна, защото когато повдигна глава и се взря в лицето му, то бе строго и сковано от мрачно изражение, което пък вече добре познаваше.

Чу го да ругае с приглушен глас, после той се обърна и се отдалечи по коридора с високо вдигната глава.

ГЛАВА 4

Когато няколко часа по-късно Ланс отново влезе в стаята, Иърин прелистваше фотоалбуми. Още нямаше единадесет, но тялото ѝ работеше по хюстънско време, а предвид събитията от този ден тя се чувстваше изтощена. Въпреки това не можеше да се излегне на канапето и да потърси облекчение в съня.

Прелистваше бързо страниците на албума и се взираше във всяка снимка, опитвайки се да открие някакви белези, които да ѝ подсказват нещо за характера на Кен. Мелани ѝ бе донесла албумите, когато бе дошла да ѝ остави одеялата и спалното бельо за през нощта.

— Мистър Барет ме помоли да ти донеса тези неща. Предложих му да те настаним в спалнята за гости на горния етаж, но той категорично отказа.

— Не ме учудва — измърмори Иърин.

— Спомних си, че тези албуми бяха сложени временно в гардероба на нашата спалня. Искаш ли да ги разгледаш?

— Благодаря ти, Мелани. Не можеш да си представиш колко скучни станаха за мен тези четири стени. А освен това искам да науча колкото може повече за Кен.

Проявявайки разбиране, което изненада Иърин, Мелани каза:

— Много бих искала да си поговорим, но мисля, че ще трябва да останеш сама. Предстои ти да си набавиш информация за повече от тридесет години от живота на Кен.

Иърин импулсивно се приближи до съпругата на брат си и я целуна по бузата.

— Благодаря ти, че ме приемаш. Уверена съм, че когато намерят Кен, всичко между вас двамата ще бъде както преди. Ако имаш нужда от помощ, аз съм насреща.

— О, Иърин, Кен наистина ще те обикне. Сигурна съм в това — сега отново говореше като невинно дете.

Иърин събу обувките си и седна на коженото канапе, подвивайки крака под тялото си, след което започна да изучава снимките. На тях

беше Кен с мъж и жена с приятна външност, за които тя предположи, че са неговите осиновители. Засмя се на една от снимките, на която виждаше Кен около деветгодишен, с огромни миши уши на главата, застанал пред вратите на Дисниленд. През следващите няколко часа целият му живот се разкри пред очите ѝ като на филм. Протегна ръка и докосна една не много отдавна правена снимка на доковете на Фишермън. Черните му коси бяха развети от вятъра, усмивката му — унила, а дългите крака в протритите три-четвърти панталони — мускулести и обгорели от слънцето.

Сълзи изпълниха очите ѝ, докато се молеше да види по-скоро единствения човек на тази земя, с когото знаеше, че я свързва кръвна връзка. Тогава вратата се отвори, в стаята влезе Ланс и тя изтри сълзите с опакото на ръката си.

Ланс за миг се забави на прага, доставяйки си удоволствието да изгледа продължително жената, свила се в единия ъгъл на канапето.

„Или е тази, за която се представя, или е дяволски добра актриса“ — помисли си мрачно той, когато я завари да изтрива сълзите си.

Щом повдигна очи към него, изтощението, изписано върху лицето ѝ, бе повече от очевидно, но той си помисли, че трапчинките около ъглите на устните ѝ придаваха уморен вид, който бе подвеждащ. Едва забележимите виолетови сенки под големите бездънни очи правеха техния поглед още по-измъчен. Всеки мъж, който притежаваше поне капка здрав разум, щеше да избяга колкото е възможно по-далеч от тях.

Преглътна буцата, която незнайно как бе заседнала в гърлото му, когато забеляза стройните крака, подвити под тялото ѝ. Полата ѝ се бе повдигнала над коленете и му откриваше възможност за безпрепятствен оглед на едно гладко, изящно изваяно, обгърнато от коприната стройно бедро.

По дяволите! Ако не беше сигурен, че лицето му е застинало в непроницаема маска, навярно щеше да изглежда кръгъл глупак. Чувстваше се като гимназист, който за първи път разгръща страниците на „Плейбой“. Искаше му се да забрави спомена за вкуса на нейните устни.

— Мистър Барет?

Неувереният ѝ въпрос отново го върна към действителността. Може би лицето му не е било толкова непроницаемо, колкото той си бе мислил.

— Предположих, че вече спите — каза мъжът, като затвори вратата след себе си.

— Не, уморена съм, но денят беше изпълнен с прекалено много емоции, и изглежда не съм в състояние да се отпусна — неговото присъствие никак не ѝ помагаше да се успокои. Ако можеше да се довери на сетивата си, то само бе увеличило тревогата ѝ.

— Искате ли да ви донеса нещо от кухнята?

— Не, благодаря — любезността му беше също така непоносима, както и неговата враждебност.

Докато Барет сваляше вратовръзката, която през целия ден бе носил разхлабена около врата си, Иърин го наблюдаваше уморено. После той я метна върху облегалката на едно кресло. Постави длани на врата си и се изтегна, при което гръдният му кош се изду. Раздвижването на мускулите под тъканта на ризата му беше впечатляващо.

— Кое одеяло ще вземете? — попита той, когато се отпусна в дебело тапицираното дълбоко кресло. С големия пръст на единия си крак Барет разтри прасеца на другия. Тя се взря в него с неவிждащи очи и каза, заеквайки:

— Не искате да кажете аз... вие... не, това е...

— Можете ли да бъдете малко по-конкретна, мис О'Шиа? — попита язвително той.

Предизвикателността му я накара да обезумее от гняв.

— Нали не възнамерявате да спите в онова кресло? — той погледна към креслото, в което седеше, сякаш преценявайки предложената алтернатива.

— Ами така мислех. Но ако предпочитате да споделя канапето с вас?

— Стойте там, където сте — заповяда Иърин, насочвайки предупредително пръст, щом мъжът понечи да стане. — Какво се опитвате да изпросите? — попита тя с нетърпящ възразение глас, когато се изправи и пристъпи две крачки към него със свити в юмруци ръце, поставени на хълбоците. — Сигурно се мислите за Джеймс Бонд, след като смятате, че можете цял ден да нагрубявате една жена, а след

това да я прелъстите през нощта. Е, добре, длъжна съм да ви информирам, че за разлика от тези похотливи жени от киноекраните, аз мога и ще се съпротивлявам.

— Имате прекалено буйно въображение, мис О'Ши! — тихо, но убедително отвърна той. Нейната тирада звучеше нелепо. — Почивайте спокойно, тъй като моите мотиви да спя с вас в една и съща стая са строго професионални. Повярвайте ми, бих предпочел да бъда в сградата от другата страна на улицата и да се изтегна на леглото, което използвах през последните десет дни, отколкото да прекарам нощта в това кресло.

— Не изисквам постоянен полицейски надзор — избухна тя.

Гласът му отново прозвуча подлудяващо спокоен.

— Вероятно не, но докато не получа потвърждение на самоличността ви, вие оставате под мое наблюдение. Не бих искал да дам възможност на един контрабандист на оръжие или търговец на наркотици да избяга през нощта.

— О, свети Петре! — простена жената, повдигайки нагоре очи.

Тя се отпусна тежко на канапето, обзета от раздразнение, и известно време остана намръщена, докато той междувременно се зае да разпределя одеялата и възглавниците. Всяко негово движение привличаше нейното внимание. Бе неспособна да се овладее, очите ѝ постоянно се взираха в него. Ако искаше да бъде искрена, трябваше да признае, че идеята да прекара нощта в една стая с Ланс беше вълнуваща. Тя не бе ядосана толкова на него, колкото на себе си заради неистовото биене на сърцето си и за първите признаци на обземащата я възбуда, които я разтърсиха, както никога по-рано.

Когато раздели поравно завивките, той се извърна с лице към нея. Пренебрежителното ѝ изражение бе добре познато на хората, работещи за нея. Обикновено то предвещаваше лоши новини за някого, който е допуснал глупава грешка.

— Бих искала да взема душ.

— Забрави го.

— Налага ми се да отида в банята! — възкликна Иърин.

— Това ще разреши.

— Колко мило! — почти гневно отвърна тя. Мина покрай него, взе двете си чанти и с гордо вдигната глава замарширува към вратата. — Водете, пазачо!

Русите му вежди се свъсиха застрашително над пронизващите сини очи, но той не каза нищо, когато отвори вратата и поведе по потъналия в сумрак коридор към една малка баня под стълбището.

— Можете да облечете нещо по-удобно — стоеше съвсем близо и около тях беше почти пълен мрак. Сега, когато беше свалила обувките с висок ток, той буквално се извисяваше над нея, а коленете ѝ изведнъж се подкосиха и сякаш нямаха сили да крепят тялото ѝ изправено. Започнаха да треперят от това усилие.

За да оправдае собствената си слабост, тя попита:

— Вие бихте искали да го направя, нали? — искаше думите ѝ да прозвучат обвинително, но за неин ужас, те прозвучаха като предложение.

Той пристъпи към нея и Иърин усети дъха му срещу повдигнатото ѝ нагоре лице, въпреки че тъмнината скриваше образа му. Продължи да се навежда към нея, докато накрая я притисна между себе си и стената. Тялото му бе сковано от напрежение също като нейното. Имаше усещането, че е притисната от статуя. Но статуята оживя.

Глината не беше изпечена до желаната каменна твърдост. Напротив, тя все още се огъваше срещу нея. Моделираше се, като нагласяваше формата си към тази на нейното тяло, докато се превърна в съвършено негово допълнение.

С периферното си зрение Иърин видя как той повдига ръка и си помисли, че ще я прегърне. Но протегнатата му ръка натисна електрическия ключ зад гърба ѝ и запали осветлението в банята.

Неочакваната светлина наруши магията на мига, който, както ѝ се стори, продължи една малка вечност. Тя бързо се обърна и провери чантите през вратата на банята.

— Не се бавете много, защото ще вляза и ще ви извадя оттам.

— Няма ли да излезете? — ужасена попита Иърин, когато той се облегна на касата на вратата.

— Тъхъ — отвърна мъжът, кимайки с глава.

Устните ѝ се свиха гневно и тя демонстративно затръшна вратата пред подигравателната му физиономия.

Остави чантите на пода и опря изтръпнали ръце на мивката. Няколко пъти си пое дълбоко въздух, затвори очи и се опита да изличи спомена за лицето му от паметта си. То постоянно изникваше пред

очите ѝ и продължи да се поклаща дори след като пусна студената вода. Всъщност бе пожелала той отново да я целуне. Пази боже!

И все пак тя продължаваше да се пита какво ли щеше да бъде усещането на устните му в една нежна целувка. Онази, първата, беше просто проверка. Тя бе продиктувана от желанието му да провери дали младата жена щеше да поддържа докрай своята „братска“ история. Това беше груба и жестока целувка. Но за една част от секундата, в която той бе успял да изучи устните ѝ, нима не беше изпаднала в състояние на сладостна нега?

„Не!“ — отговори си мрачно тя, докато търкаше ожесточено зъбите си с четката с надежда, че ще премахне от устата си всякаква следа от тази целувка.

Сложи крем на лицето си и разреса косите си. Не ѝ бе никак лесно да отвори по-големия куфар в това тясно пространство, но успя да откряне леко горния капак, достатъчно, за да провери ръката си в процепа и да изследва пипнешком неговото съдържание.

Успя да напипа чифт дънки и една памучна тениска с къс ръкав. Дънките не бяха от модела, който обикновено носеше — изгладени и колосани. Тези бяха стари, избелели и омекнали от прането. С доста усилия, извъртания и обръщания Иърин успя да съблече измачкания костюм и да облече дънките.

За момент се поколеба дали да свали сутиена си. Мразеше да спи със сутиен, затова побърза да го разкопчае, преди да промени решението си и когато се освободи от него, въздъхна облекчено. Въпреки че бе преминала критичната точка за самочувствието, характерно за двадесетгодишните, когато бе празнувала последния си рожден ден тя знаеше, че фигурата ѝ на модел все още бе достатъчно стегната, за да може от време на време да забрави за съществуването на този артикул. Но тази нощ това нямаше значение.

Когато облече тениската, Иърин забеляза, че тя бе станала малко по-тясна след последното изпиране. Сега вече имаше значение, че беше свалила сутиена си. Гърдите ѝ изглеждаха прекалено уязвими и податливи на възбуда, за да бъдат оставени свободно. Въздъхвайки, хвана края на тениската и тъкмо щеше да я свали, когато Ланс почука на вратата.

— Времето изтече — сърдито каза той.

— Излизам след минута. Почти съм...

Преди да довърши изречението си, мъжът отвори вратата. Заварвайки я с ръце, кръстосани пред гърдите, той успя да зърне под повдигнатия край на тениската гладката кожа на корема ѝ и едва забележимите извивки под меката материя.

Иърин придърпа надолу краищата на блузата. Сякаш привлечени от магнит, очите му се приковаха върху гърдите ѝ. Тя почти усещаше как зърната им — твърди и изтръпнали — издуват плата. В продължение на четири години, преди да се бе омъжила за Джоузеф Грийн и докато бе работила като топмодел, понякога бе стояла съвсем гола в продължение на часове, докато дизайнери и шивачки вземаха мерки и нанасяха корекции. Никога не се бе чувствала толкова притеснена от собственото си тяло.

Като се опита да прикрие внезапно обзелата я свенливост, Иърин О'Шиа изкрещя:

— Вие сте невероятно груб! Казах ви, че са ми необходими още няколко минути.

Ланс откри, че се затруднява да говори. Сякаш мозъкът му бе изгубил способността си да предава адекватни импулси към езика. Той преглътна и отвърна с цялата ожесточеност, която успя да придаде на гласа си:

— Аз ви казах, че времето ви изтече.

— Ще ми позволите ли поне да си взема лекарствата? Веднъж вече пропуснах днес — тя зарови в несесера си, ядосана, че ръцете ѝ треперят така видимо. Откри опаковката пеницилин и извади едно хапче, притискайки назад станиоловото покритие. Нямаше чаша, затова сложи хапчето на дланта си, после в устата, глътна няколко шепи вода и накрая с усилие успя да го преглътне. Когато се изправи, Иърин видя в огледалото Ланс, който бе втренчил поглед в бедрата ѝ, докато тя бе стояла наведена над мивката. Той побърза да отмести очи и смотолев:

— Ако желаете, можете да оставите нещата си тук. Никой няма да ги пипа — след това бавно излезе в коридора, стъпвайки безшумно по пода.

Предложението му се прие без коментари от нейна страна. Щеше да остави куфарите си в банята. Не беше достатъчно галантен, за да предложи той да ги носи, а тя се чувстваше омаломощена и нямаше

желание да ги пренесе сама обратно. Угаси осветлението и го последва послушно по коридора.

Объркана, влезе в стаята и забеляза, че Ланс бе загасил всички лампи, освен една малка настолна, поставена на масата до неговото кресло. Постла едно от одеялата върху канапето, постави възглавница в единия му ъгъл, седна, изпъна крака по дължината му и ги зави с друго одеяло.

Ланс изчакваше търпеливо, загледан унесено в пространството, потънал в мълчание. Не си направи труда да угаси лампата, а Иърин не можеше да се отпусне, докато тя още светеше. Така щеше да бъде прекалено уязвима, прекалено достъпна. Налагайки си да не поглежда към него, обходи с очи стаята — занимание, което бе запълнило по-голямата част от следобеда.

— В тази камина никога не е горял огън — забеляза тя някак безцелно.

Ланс не извърна глава, но очите му се насочиха към нея.

— Какво?

— Забелязали ли сте, че в камината никога не е горял огън? Полицата над нея е украсена с изключителна дърворезба, цепениците са подредени, но по тухлите няма никакви сажди. Не мога да си представя, че е възможно да имаш камина, а никога да не си палил огън в нея.

— Това е едно много прецизно наблюдение. Може би започвате да навлизате в естеството на моята професия — Иърин погледна към него и видя, че ѝ се усмихва от креслото, в което се бе отпуснал. Без да се замисля, тя също му се усмихна. — Вие имате ли камина? — попита я.

— Три.

— Три?

Тя се разсмя, когато видя неговото учудване.

— Да. Живея в къщата на родителите си, същата, в която израснах. Когато татко почина, майка ми искаше да я продаде. Убедих я да я даде под наем за известно време и тя се съгласи. По-късно, когато напуснах Ню Йорк и се завърнах в Хюстън, аз се нанесох да живея в нея. Непретенциозна е, но е много стара и притежава свое очарование. Смених старите мебели и промених изцяло интериора.

— Звучи добре.

— Много хора изобщо не биха я погледнали, но за мен тя е моят дом. Предполагам, че когато си осиновен, за теб е изключително важно да установиш семейна традиция или нещо такова. Домът става съществена част от твоя живот, помага да определиш своята самоличност.

Последва продължително мълчание, което бе нарушено от Ланс.

— Семейство О’Шиа, те добре ли се отнасяха с вас?

— Бяха прекрасни родители. Никой не би могъл да има по-добри. Татко беше висок и силен. Винаги ми е изглеждал огромен, дори и след като пораснах. Въпреки ръста си, беше най-нежният мъж, когото някога съм познавала. Беше дърводелец. Майка ми е миниатюрна смела жена със ситни бръчици около ъгълчетата на очите, образували се от непрестанния ѝ смях. И има най-сините очи, които някога съм виждала — а мислено добави: „Освен твоите.“

Ланс изпъна високо ръце, докато се прозяваше открито, после прокара пръсти по позлатените краища на кестенявите си коси.

— Ще е добре да поспите малко. Лека нощ — и угаси лампата.

— Лека нощ.

Иърин се смъкна надолу под покривките и остана да лежи по гръб, загледана в мрака. Чуваше как Ланс опитваше да се настани колкото е възможно по-удобно в креслото. Последва шумолене на чаршафи, една дълбока въздишка, а след това тишината на мрака обгърна цялата стая.

След няколко дълги, прекарани в мълчание минути, доловила инстинктивно, че той също не спи, Иърин прошепна:

— Мистър Барет?

— Хм?

Пръстите ѝ нервно стиснаха края на завивките. Тъмнината привнасяше още по-голяма интимност в създалата се ситуация. Като любовници след...

— Какво ще стане с моя брат, когато го откриете?

Чу го как се размърдва в креслото. Гласът му бе тих, неуверен, тъжен?

— Не знам. Това е извън моята компетенция. Той е присвоил огромна парична сума от една държавна банка. Само кражбата е достатъчна, за да бъде поставен зад решетките за няколко години.

Федералното управление става много неотстъпчиво, когато някой краде парите му.

— Ще трябва да отиде в затвора — с безстрастен глас каза Иърин. Просто констатираше фактите. По-рано не бе мислила за това.

— Да. Фактът, че неговият тъст е президент на банката, може да се окаже благоприятен за него. Уинслоу не уведоми местната полиция, въпреки че ние ползваме услугите на някои нейни служители, които са обучени да откриват игла в копа сено, ако мога така да се изразя. Може би ако Лаймън не е похарчил парите и е в състояние да ги върне, ще се размине само с по-строга условна присъда и дълъг изпитателен срок.

— Всъщност вие не мислите така, нали?

Когато отговори, гласът му прозвуча уморено и малко смутено.

— Не — след известно време добави: — Въпреки всичките години, през които съм се занимавал професионално с подобни случаи, никога не съм разбирал логиката на един престъпник.

— Моят брат не е престъпник! — повиши глас тя.

— Той извърши криминално деяние. Според закона това го превръща в престъпник — обоснова думите си той.

Натъжена, тя пое дълбоко въздух.

— Разбира се, вие сте прав. Съжалявам. Какво казахте?

— Ами струва ми се, че животът му се е подреждал прекрасно. Защо го е направил? Защо е рискувал да изгуби всичко? Да напусне мисис Лаймън? Било с много глупаво от негова страна. Той трябва да разбере, че ние ще го заловим.

Иърин беше изненадана от гневните нотки, доловени в неговия глас. Сякаш самият той искаше да не се налага да залавя Кен.

— Всичко това много ще нарани Мелани. Не мисля, че тя съзнава сериозността на неговото положение.

— Права сте. Тя е едно сладко дете. Знаете ли, можехме да установим щаба си някъде другаде. В известна степен ние сме тук, за да я защитим. Не знаем дали Лаймън е действал сам, или е замесен в по-мощна операция. Би могла да стане невинна жертва на някой, който търси отмъщение. По дяволите, не знам вече!

Раздразнението му, предизвикано от този случай, бе повече от очевидно и Иърин изпадна в пристъп на моментно разкаяние, че му бе причинила допълнително главоболие. Тя попита тихичко:

— Какво ще кажете за мен? Смятате ли, че съм една нетипично облечена убийца, която идва със сърцераздирателна история, за да спечели симпатиите на едно беззащитно момиче, което след това ще убие?

Известно време Ланс мълча многозначително, после призна:

— Минавало ми е през ума.

— Разбирам — тихо каза тя.

Главата ѝ бе натежала от всичко, казано от него, но беше твърде лека, за да се задържи върху възглавницата. Въртеше се неспокойно върху тясното канапе, опитвайки се да намери най-удобното положение на тялото, за да потъне в така необходимия ѝ сън. Накрая, раздражена от своето безсъние, легна по гръб и подложи ръцете под главата си.

Дали лекото шумолене на дрехите или изпукването в ставите на коленете му, когато той коленичи край канапето — кое от двете първо я предупреди, че мъжът вече не е в креслото си? Не можеше да каже със сигурност. Но със сигурност усещаше неговата близост толкова осезаемо, че чувстваше топлината на тялото му. Продължи да лежи неподвижно, не смеейки дори да примигне с очи.

— Не знам коя сте, нито каква сте, но убийца не сте — гласът му беше дрезгав от възбудата, но не ѝ остана време да го анализира, тъй като усети как устните му леко докосват нейните.

Нима от устните ѝ се бе отронила чувствена въздишка? Нима бе обърнала глава към него в жест на съучастие? Устните му потрепнаха несигурно върху нейните, после търсецо започнаха да ги опознават, докато накрая заявиха пълното си владение над тях.

Обгръщащият ги мрак заличи враждебността, подозренията, предпазливостта и нетърпимостта, които преди това ги бяха разделяли. Под булото на кадифената нощ, където преценките се забравяха и не оставаха неоткрити тайни, двамата изгубиха своята самоличност. Различията помежду им изглеждаха незначителни, всъщност те престанаха да съществуват. Бяха просто две човешки същества, поставени равностойно от чувството за взаимност — също така могъщо, колкото и трудно поддаващо се на определение.

Устните на Иърин се разтвориха леко в очакване. Той вкуси с наслада предложения му плод, опознавайки го с устни, докато тя задъхано зашепна неговото име. Ръцете ѝ сякаш притежаваха своя

собствена воля, сами се спуснаха надолу и взеха лицето му в дланите си. Ланс обсипа с трескави целувки цялата ѝ шия. Ръцете му я обгърнаха в широките си обятия. Когато лицето му се скри между гърдите ѝ, Иърин зарови пръсти в гъстите руси коси. Усети как някакъв малък вулкан изригва вътре в нея, изпълвайки вените ѝ с разтопена лава и обвивайки тялото ѝ в собствените си изпепеляващи пламъци.

— Господи! — стонът му бе породен от наложеното от самия него въздържание. Непреодолимото му желание се укротяваше единствено благодарение на стремежа му да я дари със също толкова разтърсващо удоволствие, каквото той бе получил от целувката. Въпреки че устните му я подтикваха към целувка, каквато никога преди не бе дарявала, тяхната нежност бе неизмерима.

И сякаш неочаквано бързо той повдигна глава. Усещаше погледа му върху себе си. Не можеше да различи чертите на лицето му в обгръщащата ги тъмнина, но погледът му си оставаше властен дори когато се взираше в мрака. Остана безмълвна и неподвижна под въздействието на тази хипнотизираща сила.

— Това никога не се е случвало — каза той, като се задъхваше. — Разбираш ли, Иърин? — гласът му прозвуча нетърпеливо, настояващ тя да разбере смисъла на неговите думи. — Това никога не се е случвало. Разбираш ли?

Тя безмълвно поклати глава в знак на отрицание. Но разбира се, той не можеше да види този жест в тъмнината.

ГЛАВА 5

Когато се събуди, Ланс не беше в стаята. Отвори бавно очи и без да движи главата си, се огледа наоколо. Нищо не се бе променило в изтеклата нощ. Всичко бе останало на предишното си място. Единствено тя беше различна. Но промените бяха станали вътре в самата нея.

Какво бе направила? Как се бе случило то? Какво бе мислила? Очевидно не бе мислила, иначе това никога нямаше да се случи. Нима беше загубила временно разсъдъка си?

Може би е било само кошмар? Да? Не.

Добре, ако е било прекалено хубаво, за да е кошмар, може би е било само сън? Не. Тя все още усещаше едва доловими следи от уханието на парфюма на Ланс върху кожата си. Гръдта ѝ бе леко одраскана там, където наболата по лицето му брада се бе докосвала до нея. По тялото ѝ имаше твърде много следи, свидетелстващи за неговата любовна прегръдка. Дори сега тя бе в състояние да си припомни всеки нюанс, и то в забележително големи подробности. Прегръдката не беше никакъв сън.

Очите ѝ бавно се преместиха върху креслото, в което той бе спал. Хлътналата в единия край възглавница все още носеше отпечатъка от неговата глава. Усещане за неизмерима нежност започна да изпълва Иърин и тя се усмихна, унесена в спомени.

Усмивката ѝ угасна, когато видя, че одеялото му бе захвърлено на пода до неговото кресло. Без съмнение със същото безразличие Ланс бе отблъснал и всяка своя мисъл за нея.

Иърин сложи малката си красива ръка върху устните си. Унижението я накара да затвори бързо очи при спомена за всеотдайността, с която бе отговорила на целувката му. Божичко! Тази сутрин той навярно щеше да се пръсне от самодоволство. Със сигурност щеше да е много горд от себе си. Лесно би могъл да я прелъсти и да... Не!

Още едно ридание сви гърлото ѝ, а една сълза успя да се изплъзне изпод затворените ѝ клепачи и да се изтърколи надолу по почервенелите ѝ страни, преди Иърин да зарови лице във възглавницата.

Как се бе случило това?

Не можеше да се самооправдае, като го обвини, че я бе упоил с алкохол или че се бе престорил, че ѝ съчувства, или пък, че физически я бе насиллил да приеме неговите целувки. Дори не бе я ухаждал с любовни излияния. Не бе казал и дума. Просто бе дошъл при нея, изниквайки от мрака, беше я обсипал с ласките и целувките си, а тя му бе отвърнала с далеч по-голяма взаимност от онази, която той бе очаквал да получи от нея.

Иърин изстена, връщайки се към унизителния спомен за грабежа, извършен от алчните му устни върху нейните оголени гърди. Не. Устните му не бяха нито алчни, нито грабителски. И за да усили чувството ѝ на унижение, всеки път, когато умът ѝ извикваше същия спомен, тялото ѝ изтръпваше.

Не трябваше да лежи тук и да размишлява върху това. Щеше да е по-добре да го посрещне със студена сдържаност. За него това не бе нищо повече от дръзка игра в тъмнината. Тя нямаше да позволи Ланс да разбере, че за нея то бе значило нещо повече. Докато ставаше от канапето, Иърин си даде сметка, че гърдите ѝ все още са голи. Изпълнена от неистов страх, тя започна да се оглежда и откри тениската си на пода зад канапето.

С безшумни стъпки се приближи до вратата. Напрегна слух, но не чу шум от движението на други хора из къщата. Излезе от кабинета и отиде до малката баня, която бе използвала предишната вечер. Потрепна изплашена при спомена за това как Ланс я бе сварил в онова неудобно положение с повдигнати над кръста краища на тениската ѝ. Всъщност всяка мисъл за Ланс Барет предизвикваше у нея вълна на усещания.

— А, ето те и теб — възкликна Мелани, когато Иърин излезе от банята. Жената на брат ѝ се бе спряла в антрето пред кабинета.

— Добро утро — смотолеви Иърин с надеждата, че Мелани няма да забележи никакви признаци за вина у нея.

Държеше се като умствено недоразвито момиче! В края на краищата какво наистина се бе случило? Един малко по-задълбочен

флирт, завършил с няколко ласки — това бе всичко. Хората постоянно правят такива грешки. Тя не беше кандидат за „Алената буква“. Поне засега.

— Дойдох да те освободя — тайнствено започна Мелани. — Убедих Майк да ти разреши да се качиш на горния етаж и да вземеш една дълга вана. А след това ние двете ще закусим заедно.

— Ами генерал Барет? Не мислиш ли, че ще ме третира като човек, отсъстващ без разрешение за отпуск?

— Може би изобщо няма да разбере — развълнувано отвърна Мелани. — Той отсъства. Хайде!

Мелани даде малко време на Иърин, достатъчно само за да вземе куфарите си от банята, предлагайки ѝ тя самата да носи по-големия, преди буквално да я завлече на горния етаж, където я заведе в малката, но уютна спалня за гости.

Беше мебелирана с изплетени от ракинта мебели, които приятно контрастираха на боядисаните в ябълковозелено стени. Покривката на леглото и пердетата бяха изпъстрени с весели цветчета — маргаритки. В ъгъла на помещението бе поставено косо едно кресло, тапицирано с плат на бели и зелени ивици.

— За банята се минава през тази врата — каза Мелани. — Проверих дали има всичко необходимо, но ако съм пропуснала нещо, което ти е нужно, просто ме извикай.

— Благодаря ти, Мелани. Прекрасно е. Наистина. Ще слеза веднага щом свърша.

— Не бързай заради мен — рече Мелани.

— Няма. Бързам заради мистър Барет.

Без да каже нищо, Мелани само се засмя, преди да затвори вратата и да остави Иърин сама.

Банята беше божествена и тя се потопи в блаженството на горещата, пенлива и ароматизирана вода.

Изуши косите си, умело извивайки четката така, че да получи стилиен ефект на привидно безредно разпръснати къдрици. Облече пола и памучна блуза в приглушени нюанси на синьо и бургундско червено. Обувките ѝ бяха тъмносини с плътни дървени подметки. Единствените ѝ накити, като изключим верижката за часовник от гравирано злато и диамантения пръстен от Барт, бяха две златни обеци във формата на

малки халки. Имаше вид на спокойна, уверена в себе си, напълно владееща се жена.

Самообладанието я напусна, когато чу гласа на Ланс Барет, идващ откъм кухнята, докато слизаше по стълбището към долния етаж. Сърцето ѝ подскочи чак до гърлото и тя несъзнателно сграбчи перилата, когато краката ѝ се подкосиха.

— Хей, Ланс, ти ли си? — Иърин позна гласа на Майк.

— Да.

— Чарли Хигинс те очаква на телефона.

— Идвам веднага.

Иърин чу забързани стъпки, докато Ланс отиваше към всекидневната. Какво ли щеше да ѝ каже тази сутрин? А тя какво щеше да му отвърне? Дори за миг не бе допускала, че той можеше да забрави онова, което се бе случило под булото на мастиления мрак, въпреки настояването му тя самата да го забрави. Как би могла да забрави онези няколко драгоценни минути, когато бе почувствала неизмеримата наслада, дарена ѝ от прегръдката на мъж? Все още усещаше въздействието на неговите ласки като отслабващо ехо на едно вътрешно земетресение.

Все някога трябваше да застане лице в лице с него и може би трябваше да го направи сега. Спусна се по последните няколко стъпала и застана гордо изправена в подножието на стълбището, откъдето можеше да наблюдава всекидневната. Ланс говореше по телефона и в същото време нахвърляше някакви бележки върху един лист.

Иърин очакваше, че той ще бъде облечен като предишния ден със сиви три-четвърти панталони, тъмна вратовръзка, бяла риза — униформеното облекло на всички правителствени служители. Но не това бе гледката, разкрила се пред очите ѝ.

Ланс беше облечен само със сини спортни гащета и чифт маратонки. Нищо друго. Докато стоеше, облегат на бюрото, и пишеше върху листа, който бе започнал да се овлажнява от допира с изпотената му ръка, той започна да се дразни от непрекъснатото плъзгащите се по мокрия му нос очила. Явно ядосан, се пресегна, захвърляйки ги върху бюрото, и продължи да си води бележки.

Иърин не помнеше колко дълго стоя така и се визира в него, дотолкова омагьосана бе от съвършено симетричните пропорции на тялото му. Сега вече разбираше защо Ланс бе в такава превъзходна

спортна форма. Ако тичаше така всяка сутрин, а ако се съдеше за пробегата от вида му, дължината съвсем не бе малка, тайната на това съвършено излято тяло вече се знаеше.

Краката и ръцете му бяха стегнати и мускулести. Раменете му бяха широки и представляваха продължението на един внушителен гръден кош, обсипан с мъхести валма от светлокестеняви косъмчета, които сега образуваха мокри пръстенчета. Погледът ѝ безсрамно се плъзна надолу, за да проследи продължението на малката пътечка по обтегнатата гръдна кост и плоския стегнат стомах, опасан от колана на спортните гащета.

— Не, не, мисля, че това е достатъчно — казваше с ясна дикция Ланс. — Ако се нуждая от нещо друго, ще се обадя. Благодаря, Чарли. Аз ти дължа услуга.

Затвори телефона и продължи да драска нещо върху листа в продължение на няколко секунди, преди да се изправи.

Когато видя, че тя го наблюдава от подножието на стълбището, Ланс пое въздух почти два пъти повече от нормалното. След това очите му дръзко се плъзнаха по цялото ѝ тяло — от главата до петите и обратно нагоре. За част от секундата погледите им се срещнаха и се сблъскаха. Дъхът ѝ спря в гърлото. Остана учудена, когато той бързо отмести очи встрани. Къде бяха се изпарили остроумието и иронията, които бе очаквала да види в тях?

Иърин смело влезе в стаята и отиде до бюрото. Накрая мъжът вдигна глава и я погледна с празен и непроницаем поглед.

— Рано сте станали.

— Вие също. Винаги ли започвате деня по този начин? — попита тя, като посочи с кимване на глава към изпотеното му от тичане тяло.

— Да, опитвам се да пробягвам по няколко мили всеки ден.

Защо изреченията му бяха така резки и накъсани? Той не си правеше труда да разговаря с нея, просто отговаряше на въпросите ѝ от учтивост. В очите му не откриваше нищо от онова, което толкова много искаше да научи.

— Студено ли беше навън?

Повдигането на раменете му накара всичките му мускули да се раздвижат и с върховно усилие на волята Иърин успя да откъсне очи от гърдите му.

— Понякога е студено, когато излизам, но много скоро се стоплям. Имах и яке. Оставих го на външната врата. Момчетата от другата страна на улицата ми казаха, че Майк ме е търсил.

С опакото на ръката Ланс избърса потта от челото си и понечи да се изтрие в шортите си. Движението беше механично, тъй като бе очевидно, че мислите му витаеха някъде другаде.

— Ще се зарадвате да научите, че самоличността ви е потвърдена — изрече думите небрежно, сякаш казаното не беше особено важно. Погледна го изненадана, но спокойното изражение върху лицето му остана непроменено. — Снощи се обадох на един познат от специалния отдел в Хюстън и той веднага се зае с проверката. Онова, което не е могъл да направи снощи, довършил тази сутрин. Знаем всичко, което трябва да знаем за вас, мис О'Ши.

Фактът, че отново започна да се обръща официално към нея, я нарани дълбоко. Снощи, малко преди да се върне в креслото си, той бе шепнал нейното име и тя цяла бе изтръпвала от вълнение, когато го чу, произнесено от неговите устни. А сега той дори не си спомняше.

— Знаем, че събират боклука всеки вторник и петък. Надявам се, че няма да забравите да го оставите пред входната врата, преди да заминете.

Това като шега ли трябваше да прозвучи? Тя не мислеше така, защото той не се усмихваше. Нито поглеждаше към нея. Очите му шареха из помещението, последователно изучаващи ту един ту друг предмет. Ако изобщо погледнеше към нея, правеше го мимоходом и бързо преместваше поглед встрани. Откакто бе влязла във всекидневната, дори веднъж не беше я погледнал в очите.

— Съжалявам, ако съм ви причинил някакви неудобства.

Защо се държеше така, като че ли нищо не се бе случило между тях двамата? Защо не се усмихваше? Защо не я дразнеше или предизвикваше? Защо не я молеше за прошка? Защо не направеше нещо?

— Вие, разбира се, сте свободна да си тръгнете — добави той, сякаш констатираше факт.

Може би ако не беше изрекъл това последно изречение, тя щеше да си тръгне и да остане озадачена до края на живота си от поведението на загадъчния мъж, когото някога бе срещнала в Сан Франциско. Именно това протоколно позволение да си тръгне накара

кръвта гневно да закипи във вените ѝ. Недоумението ѝ се превърна в ярост и тя се нахвърли срещу него.

— Предполагам, че всичко, което извършихте, е продиктувано от служебните ви задължения.

Той веднага разбра за какво говори тя, а и Иърин също толкова бързо разбра, че нейният гняв бе заразителен.

— Съвършено права сте — лаконично отговори мъжът.

Вчера бе излязла извън себе си, когато той се отнесе почти толкова грубо с нея, но това е било само началото. Тя изобщо не бе подозирала какво унижение ѝ бе готвил. Очите ѝ проблеснаха като запалени въглени, когато обърна лице към него.

— Ти... — започна тя.

— Мисис Лаймън е готова и ви очаква за закуска. Приготвила е нещо много специално — каза усмихнат Майк, докато влизаше в стаята.

Майк бе възпрял Иърин да изрече добре подбрания епитет и тя се чувстваше лишена от възможността да оскверни слуховите възприятия на мистър Ланс Барет и да разтърси непоклатимото му безразличие.

— Не сме тук, за да ядем — рязко се обърна Ланс към злосчастния Майк, чиято усмивка се стопи под погледа на студените сини очи.

— Не, сър — бързо отвърна той. — Само че тя е приготвила всичко това и каза... — облиза нервно устни с език. Погледът на Ланс никак не бе омекнал. Майк измъкна салфетката от колана си и попита: — Има ли нещо, което искаш да направя, Ланс?

Ланс издиша шумно въздуха от гърдите си и прокара нервно пръсти по косата си, която все още бе леко влажна и прилепнала от потта.

— Не. Иди да закусиш. Отивам отсреща да поразчистя. След това трябва да проведе няколко разговора с главното бюро, но ако ти потърбявам за нещо, извикай ме. Няма да ми отнеме повече от час.

След като каза това, той заобиколи бюрото и излезе от стаята, без дори да погледне към мястото, където бе Иърин. Известно време тя остана неподвижна, слисана и сконфузена, а гневът не ѝ даваше мира. Тогава чу Майк.

— Мисис Лаймън ви очаква. Мисля, че вече не съм гладен — беше се стреснал от надменното отношение на Ланс.

Такова беше въздействието на Ланс Барет върху хората.

Мелани се оказа изкусна домакиня, но през цялото време, докато поглъщаше превъзходно приготвените ястия, Иърин обмисляше плановете си за бъдещето. Не знаеше какво да прави.

Независимо дали това ѝ харесваше или не, тя вече бе въввлечена в живота на своя брат, а той беше в голямо затруднение. Никога нямаше да бъде същият като преди. Или щеше да бъде принуден да влезе в затвора за няколко години, или щеше да му се наложи да живее с някакво друго позорно наказание, което може би щеше да е също толкова пагубно. До вчера за нея той бе само едно име върху лист хартия, една надежда, едно обещание. Днес бе една реално съществуваща личност с реални проблеми и тя не можеше да изостави единствения си родственик, когато той се нуждаеше от цялата подкрепа, която можеше да получи от нея.

Желанието ѝ да открие Кен се основаваше на мечтата ѝ да има семейство. Бе очаквала да намери топлина и радост, часове, прекарани в смях и спомени за миналото. Но вместо това, бе въввлечена в една трагична ситуация. Нима това можеше да омаловажи факта, че Кен Лаймън бе неин брат? Семейството не винаги означаваше споделена радост и щастие. То означаваше и споделено нещастие и заедно преодоленни лоши моменти. И може би последното сплотяваше много повече неговите членове.

Иърин се бе привързала към Мелани. Наивността и чарът на по-младата жена ѝ въздействаха и поради нейната майчинска привързаност. Иърин смяташе за свой дълг да остане с нея и да ѝ помага, с каквото може през дните на изпитание, които им предстояха.

Решението беше взето. Оставаше в Сан Франциско.

Докато разсеяно отпиваше от втората си чаша кафе, Иърин се запита защо вземането на това решение не ѝ донесе облекчение. Може би причината се криеше в тревогите ѝ, свързани с нейната работа? С дълги отсъствия не се ръководи успешен бизнес, особено такъв като нейния, в който клиентите често изпитват нужда да се срещнат с нея лично. Те се доверяваха на изпитаното ѝ мнение и нейния интуитивен и въпреки това безукорен вкус. Понякога търсеха одобрението ѝ, преди да приемат някой разработен от неин служител проект.

Вярно, че тя не бе отсъствала повече от няколко дни, откакто беше основала фирмата си. Беше обучила добре екипа си. Те щяха да се справят. А и когато човек сравнеше проблемите, възникващи понякога около едно модно ревю, те изглеждаха далеч по-прозаични и маловажни от тези, с които трябваше да се справят брат ѝ и съпругата му.

Раздялата с Барт ли я караше да се колебае да предложи на Мелани помощта си? Дълго щеше да ѝ се цупи заради оставането ѝ в Сан Франциско. Нямаше намерение да му казва за престъплението, извършено от Кен, но щеше да представи причините за престоя си толкова належащи, че един добър бизнесмен като Барт сам да прозре целесъобразността на оставането ѝ, имайки предвид разрешаването на проблема, който я задържаше тук.

Докато се суетеше около разтребването на масата след закуската, Мелани през цялото време бърбеше весело. Бе настоявала да се справи сама. Иърин се надяваше, че отговаря адекватно на всички нейни въпроси и коментари, но мислите ѝ непрекъснато се въртяха около стоящата пред нея дилема. Защо нямаше желание да остане, докато открият Кен?

Знаеше причината, но не искаше да си я признае. Тя бе потисната в някое крайно ъгълче в съзнанието ѝ и Иърин отказваше да я извади от сигурното скривалище, в което я бе скрила.

Ланс Барет.

Не искаше да остане тук, докато той бе наблизо. В живота ѝ се случваше често някой да я кара да се чувства като глупачка. Нейните осиновители я бяха учили да се държи самоуверено и тя никога не бе се крила от неприятностите и винаги ги посрещаше с изправена глава.

Как тогава се бе излъгала по отношение на Ланс Барет предишната нощ? Трябваше да се съпротивлява с всички сили, когато я бе целунал за първи път. Трябваше да го зашлеви силно през лицето, да извика Майк на помощ, всичко друго, но не и да лежи там и да отвърща толкова доверчиво на неговите милувки. Какво я бе обзелo, че се държа така с него?

Беше отблъсквала предложенията на мъже още след като завърши гимназия. И колкото по-зряла ставаше, атаките ставаха все по-сложни, а съпротивата срещу тях — все по-трудна. Непрекъснатите настоявания на Барт тя да легне в леглото му бяха доказателство за

това. Никога не бе допускала мъж толкова близо до себе си. Разбира се, с изключение на покойния Джоузеф. Но това беше коренно различно.

Въпреки това поведението на Ланс тази сутрин бе необяснимо. Веднага щом бе угасил осветлението предишната нощ, той бе заговорил за бъдещето на Кен. Тогава думите му не бяха прозвучали като официално изявление. В тях се долавяше загриженост. Целувката му бе целувка на пламенен любовник. Тялото ѝ бе престанало да бъде чуждо на неговото. След онази разтърсваща прелюдия в мрака бе произнесъл името ѝ със задъхан шепот.

Тази сутрин отново бе станал владеещият се, безличен правителствен служител и я бе нарекъл мис О'Ши с диктаторски тон. Но не, това не беше иронизиране. Нямаше вид на човек, доволен от себе си. Изглеждаше разсеян и неспокоен. Това не можеше да си обясни. Въпреки че не хранеше никакви илюзии, че Ланс проявява някакъв емоционален интерес към нея, Иърин очакваше, че той ще реагира по някакъв начин.

Още по-болезнено бе откритието, че тя не можеше да забрави неговите целувки. Макар че случилото се, изглежда, не бе имало никакъв ефект върху него, нея то бе развълнувало. Бе изпитала чувства, за които до миналата нощ не бе и подозирала, че съществуват. Можеше ли да понесе да бъде в един и същи град с него и да го вижда всеки път, когато посетеше Мелани? Внезапното ѝ въвличане в живота на Кен само по себе си бе достатъчно объркващо. Щеше да усложни нещата стократно, ако откриеше, че започва да харесва Ланс Барет.

Въпросите и аргументите проблясваха в ума ѝ и отново се връщаха в мислите ѝ, докато накрая беше готова да закрепци. А все още не знаеше как точно трябва да постъпи.

Срещата с родителите на Мелани я убеди какво трябва да направи.

Двамата позвъниха на входната врата малко преди обяд.

Ланс още не се бе върнал, затова Майк слезе да отвори, проверявайки преди това кои бяха посетителите от прозореца на всекидневната.

Иърин, която бе седнала на едно канапе и разлистваше някакво списание, осъзна, че Ланс сигурно я бе наблюдавал, преди да ѝ отвори вратата. Спомни си, че бе чакала дълго, докато той се появи, за да отвори в отговор на входния звънец.

Майк съпроводи двойката до всекидневната и измърмори: „По-добре да извикам Ланс“. След това отиде до червения телефон и поведе разговор.

— Не дойдохме, за да се срещнем с мистър Барет, и съм възмутена, че не мога да видя дъщеря си, без преди това да бъда разпитвана от онзи човек.

Жената, нахвърлила се така остро срещу Майк, очевидно бе свикнала да постига своето и никога да не се подчинява на чужда воля. Усмивайки се тъжно, Иърин си помисли, че Ланс Барет сигурно наистина е шокирал майката на Мелани.

Тя бе ниска жена, чиито дебели пръсти подсказваха неотложна необходимост от намаляване на блюдата с ястия, сервирани ѝ на приемите. Кожата и косата и бяха безупречно поддържани. Роклята, която носеше, бе обикновена, но Иърин знаеше чий дизайнерски етикет е пришит от вътрешната ѝ страна. Цената ѝ не бе толкова обикновена, освен ако човек не е свикнал да има и да харчи много пари — условие, на което очевидно мисис Уинслоу отговаряше.

Хауърд Уинслоу беше също толкова стереотипен като съпругата си. Побеляващата му коса бе изрядно подстригана и почти прилепваше към патрицианската глава. Ако не знаеше професията му, Иърин щеше да я отгатне още при пръв поглед. Тъмносиният му костюм, бялата риза и тъмната вратовръзка подсказваха, че той вероятно идваше направо от банката, чийто президент бе. Неговата самоувереност, високо вдигнатият поглед и началническите маниери навярно вдъхваха на вложителите в банката му сигурност и спокойствие, че за парите им се полагат добри грижи.

Иърин веднага изпита дълбока антипатия и към двамата.

Мелани се спусна забързано по стълбището, когато чу гласа на майка си, и сега влезе в стаята задъхана и развълнувана.

— Съвсем откровено, Мелани, много искам да ми позволиш да ти взема час при фризьор. Тази бухнала права коса е отвратителна. Трябва ли съвсем да се занемаряваш само защото мъжът ти е изиграл такъв магарешки номер?

Иърин бе слисана от думите на мисис Уинслоу. Как можеше една майка да говори така на дъщеря си? Особено когато целият свят сякаш се срутва отгоре ѝ.

— Съжалявам, майко. Напоследък не съм се замисляла за косата си — разкаяно се извини Мелани. — Здравей, татко.

— Здравей, Мелани. Има ли някаква вест от Кен?

— Не точно от него — загадъчно каза Мелани и се засмя на Иърин.

— Каква? — настоятелно попита мисис Уинслоу. — Намерили ли са го? Всичките пари ли са били у него?

— Не, нищо такова — обезсърчено каза Мелани. Възбудата отпреди няколко минути сега съвсем се бе стопила. — Дойде да го види един човек. Някой, който има голямо значение — посочи с жест Иърин, която двамата не бяха удостоили с вниманието си, въпреки че я бяха видели при влизането си в стаята.

— Е? — бе единственият коментар на мисис Уинслоу, след като бе огледала щателно Иърин с леденостудените си воднистосиви очи.

— Това е сестрата на Кен, мисис Иърин О’Ши.

Когато Иърин се изправи учтиво, за да поздрави родителите на Мелани, в помещението настъпи неудобно мълчание. Бяха втренчили очи в нея, сякаш беше анатемосана от църквата.

Преди тя да успее да каже нещо, тишината бе нарушена от отварянето на вратата при влизането на Ланс. Когато го видя, Иърин си помисли: „Наистина е много красив“. Косата му още бе влажна от неотдавна взетия душ, а долната му челюст почти блестеше след съвсем скорошното бръснене. Иърин усещаше от мястото си острата миризма на неговия лосион. Уханието ѝ бе болезнено познато.

Само с един бърз поглед той, изглежда, разбра каква е ситуацията. Пъхна ръце в джобовете си с небрежен жест и бавно прекоси стаята.

— Здравейте, мисис Уинслоу, мистър Уинслоу. По какъв повод сте тук?

— Мисля, че е очевидно, Барет — язвително отвърна Хауърд Уинслоу. — През последните няколко дни изобщо не сте се обаждали, а аз настоявам да бъда добре информиран.

Ръцете на Ланс бавно излязоха от джобовете и Иърин забеляза, че бяха свити в юмруци. От цялото му тяло се излъчваше антипатия. Единствено лицето му запази спокойното си изражение.

— На първо място, мистър Уинслоу, това не е ваша територия, за да настоявате за каквото и да било. Не вашите пари липсват. Те

принадлежат на федералното правителство и на вложителите във вашата банка. Второ, казах ви, че ще ви държа в течение при развитие на събитията. Засега такива няма.

— И защо не? — язвително вметна мисис Уинслоу. — За вас и бандата ви от главорези вероятно не би било трудно да откриете един самотен престъпник.

— Ако имате предвид мистър Лаймън, позволете ми да ви напомня, че срещу него все още няма предявени обвинения. Всичко, което знаем, е, че той и една голяма сума пари са изчезнали по едно и също време. Ако бях на ваше място, мисис Уинслоу, щях внимателно да подбирям думите си. Човек не знае дали някога няма да бъдат използвани срещу него.

Дори докосване с перо би повалило Иърин след последните думи на Ланс. Не беше ли й казал точно обратното снощи? Той защитаваше брат й пред тези мнителни хора и на нея й се прииска да го прегърне в израз на признателност. Презрението му към семейство Уинслоу бе също така дълбоко като нейното. Когато Ланс погледна към нея над главите на Уинслоуви, Иърин видя доказателство за това чувство в сините му очи.

Когато отново заговори, гласът му бе запазил безпристрастния си тон.

— Виждам, че вече сте се запознали със сестрата на мистър Лаймън.

Мисис Уинслоу изсумтя, но съпругът й прояви малко повече любезност, обяснявайки:

— Тъкмо ни представяха един на друг, когато вие влязохте. Трябва ли да разбирам, че сте кръвна родственница на Кен? Беше ни казано, че той няма семейство — последното изявление криеше много съмнение.

Иърин си помисли, че кръвната връзка сигурно имаше голямо значение за тези сноби, но отвърна със спокоен глас:

— Да, мистър Уинслоу, аз съм сестра на Кен. Когато съм била още бебе, двамата сме били дадени за осиновяване на различни семейства. Преди няколко години научих за неговото съществуване и започнах да го издирвам. Едва преди няколко седмици аз със сигурност знаех, че Кен Лаймън е мой брат. Вчера пристигнах в града и дойдох да се срещна с него — погледът й несъзнателно се бе спрял върху

Ланс, който продължаваше да я гледа. Можеше ли някой друг да усети напрежението, което вибрираше между тях двамата? — Останах слисана, когато научих от мистър Барет в каква неприятност се е замесил Кен.

— Не мога да кажа, че бях слисана, когато научих за неговата краж... — мисис Уинслоу не довърши и очите ѝ уплашено се стрелнаха към Ланс. — Не бях изненадана, когато той изчезна — поправи се тя, въпреки че думите ѝ пак прозвучаха злобно. — Никога не съм имала доверие в него. Още от деня, когато го видях за първи път.

— Мамо, моля те, не говори така за Кен. Той е твой зет — в гласа на Мелани прозвуча плач, а долната ѝ устна трепереше. Иърин съдържа желанието си да отиде при нея и да я скрие от постоянните нападки на родителите ѝ.

— Заслугата за това не е моя — отново се нахвърли жената. Присви очи и насочи към Иърин напъхания си в пръстен показалец. — Казах ти, че ще оплакваш деня, в който си се омъжила за него. И бях права. И ще съжаляваш за това до края на живота си, независимо какво ще стане с него сега.

Мистър Уинслоу също се обърна към дъщеря си.

— Причината не бе само, че той бе твърде възрастен за теб. Не знаехме нищо за неговия произход, кого и какво е наследил той. Мисля, че неотдавнашните му действия показаха основателността на нашите възражения.

Иърин не вярваше на ушите си. Как бе възможно да се проявява такава просташка грубост? Нима не разбираха колко унижителни и болезнени бяха думите им за Мелани? Смяташе да ги постави на място.

Пристъпи решително към двойката и понечи да отвори уста, за да изрази протеста си, но Ланс я спря, казвайки забързано:

— Ако нямате нищо против, бихте ли отложили този семеен спор за някой друг път? Очаква ни работа. И няма защо пак да ви казвам да не идвате повече тук. Ако мисис Лаймън иска да се срещне с вас, може да ви посети във вашия дом.

— Да не би да се опитвате да ми кажете, че не мога да идвам в дома на дъщеря ми? — Хауърд Уинслоу беше шокиран от тази дързост.

— Да. Не искам наоколо да заприлича на парадно шествие и по този начин да изплашим някой, който би се опитал да се свърже с мисис Лаймън, за да ѝ предаде информация, която можем да използваме.

— Аз никога...

Ланс продължи, сякаш Шарлот изобщо не се бе опитвала да каже нещо.

— Имам пълното съдействие на полицейското управление в Сан Франциско. Ако отново се появите на входната врата, ще им се обадя и ще ги помоля да ви отстранят със сила, ако е необходимо. Сега напуснете. Веднага.

Позата и отношението му пресякоха всякакви възражения. Майк, който бе останал безмълвен и незабележим по време на цялата сцена, сега като че ли се материализира и застана зад Уинслоуви и сякаш имаше намерение да ги подкара към вратата.

Шарлот се изпъчи и го изгледа с нескрито презрение, вторачи леденостудени очи в Ланс и замарширува към вратата. Съпругът ѝ, също толкова надменен, я последва. Входната врата бе затръшната така недвусмислено, че чак стъклото на панорамния прозорец иззвъня от удара.

Иърин чу как Ланс измърмори тихо някаква неразбираема ругатня. Майк тръгна с тежки стъпки към кухнята. Мелани се затича към Иърин.

— Иърин, толкова съжалявам. Те те обидиха и аз се чувствам ужасно неудобно. Не мога да разбера защо се държат толкова гадно! И начина, по който говореха за Кен, просто, просто — избухна в сълзи и избяга на горния етаж.

Иърин погледна Ланс, но той не я забелязваше. Седеше зад бюрото, опрял лакти върху него, с лице, скрито в дланите. Тя затича нагоре след Мелани.

Завари младата жена просната на спалнята да плаче като седемнадесетгодишно момиче над първата си, още незабравена любов. Иърин я утешаваше с думи, които някак от само себе си дойдоха на устата ѝ. Бе сигурна, че в нищо от онова, което казваше, няма смисъл. Но всички безсмислици, които изричаше, изглежда помагаха на Мелани да се съвземе. Тя повдигна глава към Иърин и я погледна с широко отворени, невярващи очи.

— Нали каза, че ще останеш с мен, докато Кен бъде намерен? — подсмръкна и изтри нос с опакото на ръката си.

— Ако ти искаш това, Мелани.

— О, да Иърин. Имам нужда от приятел, който разбира и споделя моята загриженост за Кен.

— Ще остана дотогава, докато имаш нужда от мен — сърцето ѝ се преобърна, когато видя радостта и облекчението, озарили мокрото от сълзи лице на Мелани. — Ще взема стая в някой хотел и ще бъда само на едно телефонно обаждане път от теб.

— Не, Иърин. Искам да останеш тук, при мен. Вече си се настанила в стаята за гости. Моля те, остани тук. Моля те!

Докато премисляше, Иърин прехапа долната си устна. Оставането ѝ тук, в този дом, щеше да я държи в близък контакт с Ланс, но желанието на Мелани трябваше да се постави пред това, което си беше обещала. Нейният обет бе да избягва присъствието му. След като сама бе видяла как родителите ѝ се бяха отнесли с Мелани, Иърин повече от всякога разбираше колко самотна се чувстваше снаха ѝ.

— Дадено — съгласи се тя, като се опита гласът ѝ да не издава нейните колебания.

Мелани започна да прави планове за най-различни неща, но Иърин настоя тя да легне и да се опита да си почине. Преди да я остави сама, Мелани лежеше на леглото си, дишаше равномерно, почти унесена в сън.

Когато Иърин влезе, Ланс бе сам във всекидневната. Повдигна глава от отрупаното с книжа бюро и я погледна. За първи път очилата му бяха правилно поставени върху основата на носа му, а не висяха на някоя друга част от него, подобно на някакъв придатък.

— Тя добре ли е? — попита той.

Младата жена прекоси стаята и се отпусна уморено в едно кресло.

— Да, макар че това е цяло чудо. Днес научих, че има и друга форма на психически тормоз над деца. Чудо е, че Мелани не е завършена истеричка.

— Съгласен съм. Налагаше ни се да прекарваме толкова време в борба с тях и в усилие да осуетим аматьорските им опити да вършат нашата работа, колкото ни бе необходимо ние да я свършим — почти

се усмихна на тромавото си обяснение. — Ще се опитам да ги държа настрана от нея, доколкото е възможно това, поне докато този случай приключи.

— Добре — отвърна Иърин.

Известно време мълчаха и полагаха върховни усилия да не поглеждат един към друг. Иърин от опит знаеше, че за добро или за зло, върху лицето ѝ се изписваха всички нейни мисли и чувства. Всяко вълнение веднага намираше израз върху него и ставаше очевидно за всеки по-наблюдателен човек. А това бе изключително опасно предвид качествата на Ланс.

След като очите му няколко пъти пребродиха помещението, той каза:

— Кажете ми кога желаете да си тръгнете и аз ще помоля Майк да ви резервира самолетен билет, ако самата вие вече не сте го направили. Ще го помоля също да ви придружи до летището.

— Благодаря за любезността, мистър Барет, но аз няма да замина.

ГЛАВА 6

Нейните думи отекнаха като гръмотевичен тътен в ушите му. Потисна радостната тръпка, която премина по цялото му тяло. През по-голямата част от нощта и през целия следващ ден се бе обвинявал за поведението си предната нощ. Постъпката му беше невероятно глупава и той разбираше това.

Можеше да оправдае по някакъв начин онази първа целувка. Може би беше поставил на изпитание заподозряната, за да разбере дали тя и с действията си щеше да потвърди своята история. Но снощи зад поведението му се криеше само един мотив — похотта.

Беше се самоубеждавал, че когато я види на дневна светлина, щеше да се чуди защо е бил така силно обсебен от нея снощи. Но нещата не се бяха развили така. Още когато я видя тази сутрин, Ланс бе обзет от същото изгарящо желание, от което мускулите му се обтягаха и дрехите започваха да го задушават.

Сега, докато я гледаше, започна да потъва в тези невероятно кафяви очи, а кръвта му запрепуска така лудо във вените, че изпита желание да прескочи бюрото, да я прегърне и да я целува, докато тя остане без дъх. Искаше му се отново да вкуси от плода на устните ѝ, да се възхити още веднъж на кадифено гладката кожа, да види на дневна светлина онова, което бе целувал и галил в тъмнината на нощта. Изпита желание отново да чуе онзи дълбок, дрезгав стон, изтръгнал се от устните ѝ, когато бе целувал гърдата ѝ. Това не беше звук отрепетиран или умишлено престорен, а бе по-скоро несъзнателен и спонтанен.

Това беше лудост. Какво се бе случило с желязното му самообладание и със завидната му обективност? „Забавлявай се през нощта, но никога не оставай за закуска, Барет.“ Разсъдъкът му почти го бе убедил, че една пламенна целувка и едно сетивно „проучване“ щяха да му бъдат достатъчни, но това не му беше стигнало. Той я желаше, желаше я по всички начини и това желание бе така изпепеляващо,

както през юношеските му години. „Невъзможно е, Барет! Невъзможно е!“

Всеки път, когато Иърин идваше в мислите му неканена, Ланс се бе успокоявал, че тя скоро щеше да си замине и той отново ще е в състояние да се държи като разумно човешко същество. А сега тя го осведомяваше, че няма да заминава. По дяволите! Беше се противопоставяла на всеки негов ход. Как можеше да очаква, че сега ще стане смирена и послушна?

Ланс скочи от креслото.

— Заминават, и още как, мис О’Ши!

Тя не бе очаквала такава бурна реакция от негова страна и в първия момент само го гледаше с широко отворени, питащи очи и леко разтворени от изненадата устни. Нямахше ни най-малка представа колко женствена и безпомощна изглеждаше отстрани.

Но изненадата се превърна в гняв и младата жена се изправи, облегна ръце на бюрото и срещна погледа му.

— Няма да заминавам! Снаха ми има нужда от мен. Преди не повече от две минути вие също признахте това. Какви са вашите възражения против оставането ми при Мелани, мистър Барет?

— Твърде многобройни са, за да бъдат назовани.

— Но не разполагате с нито едно основателно — обвини го тя.

— Не се нуждая от такива — прогърмя той, свали очилата си и ги остави на бюрото. — Щом казвам, че няма да останете, значи няма да останете. Наистина мислех онова, което казах на Уинслоуви, и същото важи и за вас, мис О’Ши.

Иърин се изправи, скръсти ръце на гърдите си и предизвикателно вирна брадичката си нагоре.

— Можете да ме заплашвате колкото си искате, мистър Барет, но аз не се плаша лесно. Ако повикате полиция, за да ме отстраните със сила оттук, ще викам, сякаш ме убиват. Как според вас това ще се отрази на психическото състояние на Мелани? Тя доста се привърза към мен. Ще ви се наложи да се справяте с две истерични жени. Освен това аз съм сестра на Кен. Това автоматично ми дава право да бъда тук.

Беше го спипала натясно. От начина, по който той се завъртя на пети, разхлаби възела на вратовръзката си и отиде до прозореца, Иърин разбра, че бе спечелила. Достатъчно благоразумна, за да не настоява, тя зачака той да отговори.

— Ако направите нещо, с което да застрашите осъществяването на тази операция, смятайте се за изгонена — продължаваше да стои с гръб към нея и когато жената не отговори, Ланс се обърна, за да я погледне. Тя кимна. — Разсейвайте мисис Лаймън, накарайте я да не мисли за изчезналия си съпруг и стойте далеч от мен.

Арогантното му високомерие я подразни, но тя стисна зад зъбите си своя остър език.

— Това смятам да направя — студено отвърна тя.

— Ами Били Боб или както там беше името му? Няма ли да те умолява настоятелно да се върнеш в Хюстън?

Костваше ѝ върховни усилия да сдържи гнева си. Той много добре знаеше как беше името на Барт. Ланс никога не пропускаше и не забравяше нищо.

— Барт — хапливо отвърна тя. После добави: — Да, той ще се разтревожи. Ще трябва да му телефонирам, а също и на колегите ми, за да им кажа, че ще остана още известно време тук — повдигна обърнати с дланите навън ръце пред гърдите си, когато видя, че той ще я прекъсне. — Няма да им кажа причината — пое дълбоко въздух. — Ако това е всичко, генерале, бих искала да се оттегля в бараките.

Устните му се свиха недоволно, а смразяващият му поглед проблясваше застрашително, когато тръгна към нея с големи гневни крачки.

— Всичко това може да ви изглежда като една голяма игра, мис О'Ши, но аз ви уверявам, че не е. Няма да проявявам толерантност към никакви нагли подмятания, излезли от вашите уста.

Очите му фиксираха устните ѝ с намерението да придадат по-голяма тежест на неговите думи, но вместо да внушава безпрекословно подчинение, строгият му заповядващ поглед изразяваше тревожна молба. Иърин забеляза, че отпуснатите край тялото му длани нервно се свиха в юмруци и после отново разтвориха пръсти. Очите му бавно се плъзнаха нагоре по носа ѝ и срещнаха нейните. Тя омекна под този трескав поглед.

Моментът бе дотолкова изпълнен с напрежение и потискано сексуално желание, че и двамата трепереха от вълнението. Всеки от тях си спомни оня инцидент, който бе по-добре да забравят, и който бе толкова по-драгоценен именно поради своята забранена, тайнствена същност.

Накрая Ланс откъсна очи от лицето ѝ и измърмори тихо някаква ругатня, докато отиваше към бюрото, после се отпусна в креслото до него.

— Можете да започнете още сега, като ме оставите сам. Имам служебни задължения, които трябва да изпълнявам.

Не каза нищо, но излезе от кабинета. Ако се бе извърнала назад, нямаше начин да не забележи неприкрития израз на мъчителен копнеж в очите му.

За нея се оказа необичайно лесно да се приспособи към ежедневния ритъм на живот в този дом. Използва телефона в стаята на Мелани, за да се обади в „Спотлайт“, както бе обещала да направи.

— „Спотлайт“, добър ден — каза бодрият глас в слушалката.

Иърин се засмя.

— Бях забравила за часовата разлика. В Хюстън е следобед, нали?

— Здравей, страннико — изчурулика Бети, нейната секретарка. След това развълнувано попита: — Откри ли този, когото търсеше?

Още преди предупреждението на Ланс да не споменава за изчезването на Кен на никого, Иърин бе решила да не обременява приятелите си със своите проблеми.

— Да, открих го. Или открих поне неговата съпруга, която ме посрещна с отворени обятия. Кен отсъства от града за няколко дни.

— Искаш да кажеш, че той дори не знае още?

— Не. Искаме да го изненадаме — Иърин побърза да промени темата на разговора: — Как вървят нещата при вас? Някакви по-големи катастрофи, за които трябва да знам?

— Не. Само няколко по-малки, с които вече успяхме да се справим. Ти почивай и се забавлявай.

— Бети, може би ще остана по-дълго, отколкото предвиждах. Очаквам от теб и останалите да работите така, сякаш аз съм при вас. Убедена съм, че ще се справите. Но ако възникнат въпроси или нещо необичайно, винаги можете да ми телефонирате.

Бети помълча малко, после попита:

— Сигурна ли си, че всичко е наред?

— Да, съвсем определено — излъга Иърин. Продиктува на Бети телефонния номер на Мелани и след като я разпита за времето и за здравословното състояние на всеки неин колега поотделно, затвори.

Докато разопаковаше багажа си в спалнята за гости, тя още веднъж се запита дали постъпва правилно. Трябваше ли да се върне към работата и към живота си в Хюстън и да забрави всичко, което се бе случило след пристигането ѝ в Сан Франциско?

Поклати отрицателно глава. Не можеше да изостави своя брат и Мелани точно сега, когато току-що ги бе открила. Беше поела ангажимент към снаха си и възнамеряваше да го изпълни, независимо на какви неприятности щеше да се натъкне, включително и Ланс Барет.

Остатъка от следобеда двете с Мелани прекараха заедно, разговаряйки с часове за Кен. Мелани знаеше впечатляващо много за живота му, преди двамата да се срещнат, и Иърин си даде сметка, че бракът им вероятно бе много щастлив. Но това беше несъвместимо с факта, че той бе откраднал парите и я бе изоставил, без да ѝ каже нищо. Беше ѝ много трудно да си представи, че бе постъпил именно така.

Отидоха във вътрешния двор. Мелани имаше основание да се гордее с грижливо поддържаната си цветна градина. Назоваваше всяко стръкче поотделно, обясняваше на Иърин кога се подрязва, кога се наторява и през какъв интервал от време трябва да се полива. Иърин отбеляза, че сигурно трябва да е приказно красиво през пролетта, когато всичко е потънало в цветове, и Мелани засия щастливо.

За Иърин бе учудващо, че младата жена, която се бе родила със сребърна лъжица в устата, намира такова голямо удоволствие в готвенето, в почистването на къщата и на двора, и страни от начина на живот на родителите си, непрекъснато посещаващи местни клубове и приеми.

За вечеря Мелани изпече изключително вкусна питка аламинут и те вечеряха на масата в кухнята. Ланс и Майк учтиво бяха отклонили поканата да вечерят с тях, въпреки че тя възрази, че е сготвила прекалено много храна, за да бъде изядена от двама души.

Иърин не среща Ланс до следващата сутрин, а и тогава срещата им бе по-скоро случайна. Тя имаше затруднения с ципа на роклята от вълнено трико, която бе облякла. Меката тъкан се бе заклезила между зъбците на ципа и както и да се опитваше, не успя да го освободи. Вече отиваше да помоли Мелани да ѝ помогне, но се сблъска с Ланс в мига, щом прекрачи в коридора.

— О! — възкликна стреснато тя и се облегна на стената, тъй като знаеше, че гърбът ѝ е гол.

— Здравейте — каза той, също толкова смутен от ненадейната им среща.

— Здравейте.

— Аз въъ, се качих горе, за да сменя една електрическа крушка по молба на мисис Лаймън.

— О! — Иърин се чувстваше изключително глупаво, застанала там с прилепен до стената гръб, но не можеше да помръдне, за да не издаде затрудненото си положение. Страхуваше се, че роклята ѝ ще се свлече по раменете ѝ.

— Тя е долу, в кухнята — без връзка каза Ланс. Почудата правеше вертикалната бръчка на челото му още по-дълбока.

— Ще слеза долу при нея. С ваше позволение, двете бихме желали да излезем навън за известно време. Иска да ми покаже Рибарския кей.

— Искате да разгледате забележителностите на града ли? — попита насмешливо той.

— Не, не искам — процеди тя. — Но Мелани настоява да ми ги покаже. Ще ѝ подейства добре да излезе за малко от тази мрачна къща, за подобряването на чиято атмосфера вие не допринасяте особено.

— Не съм тук във функцията на придворен шут. Или вече сте забравили наистина сериозните основания за присъствието ми в този дом?

Иърин веднага съжали за избухването си. Ланс вероятно трябваше да помни хиляди неща, ако съдеше по непрекъснатото звънене на червения телефон във всекидневната. Нямаше защо тя да утежнява неговите тревоги.

— Не. Естествено, че не съм забравила — смутено каза младата жена. — Можем ли да излезем?

— Да — угрижено въздъхна той.

Погледна към него и беше завладяна от магнетизма, излъчващ се от прикованите в нея очи. Мимолетното желание да протегне ръка и да погали с пръсти трапчинката на брадичката му бе бързо потиснато. Но не можеше да успокои неистовия ритъм на сърцето си. Бързо се обърна и понечи да тръгне, но хладната вълна, обляла гърба ѝ, ѝ напомни за заклещения цип. Иърин отново се залепи за стената.

— Какво, по дяволите, става с вас? — попита той.

Нямаше смисъл да се преструва, че нищо не се е случило. Току-що бе издала причината за това, че се държи така хлапашки. Ланс щеше да стои тук през целия ден, докато тя най-сетне му кажеше.

— Имам малко затруднение с ципа. Смятах да помоля Мелани да ми помогне.

Ъгълчетата на устните му веднага се извиха нагоре в усмивка. Засмя се лениво и опря рамо до стената, само на няколко сантиметра от нея. Гласът му звучеше прелъстително, когато провлечено каза:

— Тя е заета. Аз, от друга страна, съм на разположение, имам желанието и необходимите умения, за да помогна.

— Не.

— Да видим какъв е проблемът — преди да има време да се съпротивлява, той вече я бе завъртял на сто и осемдесет градуса. Гореща руменина обля лицето ѝ, когато си даде сметка, че целият ѝ гръб бе изложен под неговия поглед. Роклята прилепваше плътно по очертанията на фигурата ѝ, затова тя не носеше нищо под нея. Като се изключат презрамките на сутиена, целият ѝ гръб бе гол. Ципът започваше от средата на хълбоците ѝ, покрити само от един прозирен клин.

Потръпна, когато усети как мъжът плъзга ръце под роклята ѝ и те се спират точно върху горната извивка на бедрата ѝ, малко по-ниско от кръста. Когато се докоснаха до кожата ѝ, тя усети, че пръстите му са топли.

В продължение на един безкрайно дълъг миг никой от двамата не помръдваше и настъпи тишина, нарушавана само от биенето на сърцата им, за които всеки от тях бе сигурен, че чува това на другия. В първия момент Иърин си помисли, че възбуждащите движения на пръстите му бяха само плод на нейното въображение, но те станаха прекалено реални, когато ги усети върху голата кожа на корема си. Едната ръка почиваше върху ребрата ѝ, близо, подлудяващо близо до гръдта ѝ. Другата се плъзна под колана на клина и с нежни движения започна да изучава областта около пъпа.

„Не я докосвай! — заповядваше си Ланс, но ръцете му отказваха да се подчинят. — Това е безумие. Годеникът ѝ е богат като Крез, а ти... Господи, каква прекрасна кожа има! Не се самоизмъчвай така!“

Неохотно изтегли ръцете си на мястото, където бяха първоначално, преди осъществяването на този пленителен набег по тялото ѝ.

— Минете мъничко назад — пресипнало каза той. Тя направи две ситни крачки назад и усети неумелите му движения, докато се опитваше да освободи фината тъкан от зъбците на ципа. Най-накрая усети, че ципът бе освободен.

Изглежда, пръстите му не желяеха да изтеглят ципа нагоре и да затворят дрехата на гърба ѝ.

— Благодаря — припряно смотолеви Иърин, когато усети, че ципът беше закопчан.

— Една минута — възпря я той, поставяйки ръце върху раменете ѝ. — Има някакво украшение тук, горе — притегли я по-близо до себе си и наведе глава над врата ѝ, за да види по-добре миниатюрната кукичка и малкия отвор, към който трябваше да я прикачи.

Усещаше топлите му пръсти да докосват врата ѝ, а издишваният от него въздух галеше къдриците ѝ. Вече бе свършил с пристягането на украшението, но тя не помръдваше.

Ланс обгърна високата ѝ шия с двете си ръце и извърши някаква хипнотизираща манипулация с палеца в долната част на тила ѝ. Тя леко се олюля, преди да отстъпи пред изкушението да потърси опора в него. Подсъзнателно намести задните си части, притискайки ги към неговите хълбоци. Стегнати мускулести крака я притиснаха.

Устните му започнаха да я обсипват с ласки, преди да попита:

— Винаги ли ухаеш така прелестно? — плъзна едната си ръка по лакътя ѝ, надолу към кръста и я остави върху корема ѝ, покривайки го почти изцяло. С бавно, постепенно и неудържимо движение Ланс я притегли по-плътно към себе си.

По-скоро почувства, отколкото чу задъханото му дишане почти едновременно с усещането на силно притискащото се към нея тяло.

„О, Господи — помисли си Иърин, — не трябваше да позволявам да...“

— Иърин, още ли не си готова? — пронизително извика Мелани от долния етаж.

Двамата с Ланс веднага отскочиха един от друг. Иърин се опита да овладее гласа си, когато отговори малко несигурно:

— Аз... да, слизам веднага.

— Добре, ще те чакам до колата — извика ѝ в отговор Мелани.

Руменина заля страните ѝ и тя нямаше сили да срещне погледа на Ланс, когато измърмори сякаш на килима:

— Благодаря.

Той съучастнически се наведе към нея, притисна устни към ухото ѝ и прошепна:

— Удоволствието беше мое.

Тя почти избяга надолу по стълбището.

При други обстоятелства Иърин щеше да извлече голямо удоволствие от разходката по пулсиращия, излъчващ оживление Рибарски залив. Двете с Мелани се разхождаха по кейовете, наслаждавайки се на уникалната панорама, на неповторимите звуци и ухания. Мелани ѝ показваше по-известните забележителности. Иърин потрепери от страх, когато видя необитаемия остров Алкатраз. Неговите мрачни, злокобни стени се издигаха направо от синята повърхност на залива, подобно на някое ужасяващо, огромно морско чудовище. Дори от това разстояние Златният мост впечатляваше със своите размери. Мелани цитираше неспирно исторически данни за него, сякаш бе екскурзовод.

Те не устояха на изкусителните миризми, разнасящи се от тротоарните щандове, и си купиха картонени кофички, напълнени направо от варелите с кипящо плодово желе. Ядоха с апетит, решиха, че това не им е достатъчно и си поръчаха по още една порция. Съжалиха за своята лакомия, но това бе само началото.

Мелани почти издърпа Иърин по стълбището, водещо към площад „Жирардели“. Разходиха се по улиците, обиколиха малките живописни магазинчета и въпреки че все още чувстваха тежестта на желето в стомасите си, взеха си по един сладолед с плодове и ядки от Старата шоколадена фабрика.

Иърин едва дишаше — толкова преситена се чувстваше. Няколко такива седмици в Сан Франциско и щеше да се прибере къщи като пухкава топчица.

— Мислиш ли, че трябва да се върна и да купя онази рокля? — попита Мелани, докато обираше последната лъжичка сироп, останал в чашата ѝ. Иърин я бе убедила да мери една рокля, която бе грабнала вниманието ѝ в един от бутиците, където бяха пазарували.

— Мисля, че е била ушита за теб, мила — изимитира високия фалцет на продавачката Иърин и двете се разсмяха дружно.

— Добре — съгласи се Мелани, като стана от масата. — Отивам да я купя. Успя да ме убедиш.

На път към бутика отново закрачиха бавно покрай редицата от магазини и места с панорамни изгледи. Вниманието на Иърин бе привлечено от неколцина улични комедианти и тя се обърна към Мелани:

— Ако нямаш нищо против, аз ще те чакам тук и ще наблюдавам представлението.

— Разбира се, че не. Връщам се след минута — отвърна Мелани, после бе погълната от тълпата.

Иърин бе така вдадена в талантливо изпълняваните от артистите стари номера, че не забеляза застаналия до нея мъж, преди той да заговори.

— Доста са добри, нали?

Вдигна очи и видя насреща си едно дружелюбно лице, несъмнено британско, ако се съдеше по румения цвят на кожата.

— Да, имате право — усмихнато отвърна тя.

— От Сан Франциско ли сте? — попита той с желание да завърже разговор, като изричаше думите насечено.

— Не, живея в Хюстън, Тексас. Очевидно и вие сте турист като мен.

Той се разсмя.

— Признавам се за виновен. Опасявам се, че това веднага се познава.

— Къде живеете? — попита го Иърин.

— В Кент. Всъщност това е второто ми пътуване до колониите — усмихна се извинително, при което Иърин се разсмя. — Това обаче е първото ми идване в Калифорния и аз...

Беше грубо прекъснат, когато някой си проби път с лакти през тълпата, застана между тях и силно стисна ръката ѝ.

— Извини ни, приятелче — каза Ланс с глас, който бе всичко друго, но не и приятелски.

Иърин не успя да пожелае приятно пътуване на англичанина, преди Ланс да я повлече през тълпата. Измърмори няколко извинения, докато се придвижваха през навалищата, тъй като забеляза, че няколко

души ги изгледаха с възмутени погледи. Обноските на Ланс не можеха да се нарекат внимателни, но той изглежда бе глух за тълпата и сляп за собствената си грубост.

Когато успя да я измъкне от уличното стълпотворение, попита ядосано:

— Къде, по дяволите, бяхте? Къде е мисис Лаймън? Кой, да го вземат дяволите, беше мъжът, с когото разговаряхте? — при всеки следващ въпрос натискът върху ръката ѝ ставаше все по-силен и тя едва не извика от болка.

— Няма да ви кажа нищо, преди да пуснете ръката ми! — той погледна свитите пръсти, стискащи нейния лакът, и сякаш сега забеляза, че я е хванал. Веднага освободи ръката ѝ.

— Добре — тросна се Ланс, — къде е мисис Лаймън?

— В един бутик, където си купува рокля — обясни Иърин, докато разтриваше ръката си, за да възстанови нормалния приток на кръв. — По-рано днес я пробва и се върна, за да я купи. Аз я чаках навън.

— Кой беше мъжът, с когото толкова много се забавлявахте? — погледът му бе също толкова студен, колкото и гласът му.

В черните очи на Иърин проблесна раздражение, когато извика:

— Не знам! Беше просто един човек, един много дружелюбен и приятен човек. Някой, чиято самоличност не можете да проверите — добави язвително тя.

— Можете да си спестите сарказма, мис О'Ши. Грубостта ми е резултат от моето безпокойство. Нямаше ви в продължение на часове! После, когато Кларк се обади и каза, че ви е загубил в тълпата...

— Накарали сте да ни проследят!? — невярващо попита младата жена. — От всички...

— Единствено от съображения за сигурността на мисис Лаймън.

— Как не! — Иърин видя Мелани да идва към тях, разговаряйки с мъж, който бе също така безличен като Майк. Когато се приближиха, видът му стана уплашен.

— Намерих я — безсмислено обясни той.

— Да. Благодаря — сухо отвърна Ланс. Иърин изпита съжаление към младия мъж, когато забеляза иронията в очите на Барет.

Мелани, изглежда, почувства напрежението, докато бавно си запробиваха път по двойки към колата на Иърин.

— Паркирали сме от другата страна на улицата. Ще караме след вас до вкъщи — каза Ланс, когато отвори вратата на Иърин.

— Да, сър. Както кажете, сър — козирува му подигравателно тя и изпита странно задоволство при вида на обтегнатите черти на лицето му, когато той затръшна шумно вратата.

Реши да не приключва дотук с отмъщението си и помоли Мелани да мине по най-дългия път за нейната къща. Той включваше улица „Ломбард“, най-силно криволичещата уличка в целия свят, която имаше седем завоя само в участъка между две съседни пресечки. Мерцедесът ги взимаше без усилие. Но за колата, управлявана от Ланс, не можеше да се каже същото.

При първите симптоми на раздразнен стомах Иърин си каза, че сигурно започва да си плаща за преяждането през този следобед. Спорът ѝ с Ланс със сигурност не бе допринесъл за подобряване на храносмилането ѝ. Отиде да си легне, като се извини, че е уморена и не спомена нищо за болките в стомаха пред Мелани.

Легна и се опита да заспи, но дълго се въртя неспокойно, преди накрая да се унесе в дрямка. Някъде малко след полунощ се събуди от остри стомашни спазми. Цялото ѝ тяло се опитваше да ги потисне, но в резултат на това от всяка пора избликна пот.

Крайниците ѝ тежаха като олово, когато отметна завивките и се запрепъва към банята. Едва успя да натисне електрическия ключ и да повдигне капака на тоалетната, преди да започне да повръща.

Не помнеше някога през живота си да бе получавала такъв пристъп на гадене. Той продължи, както на нея ѝ се стори, цяла вечност. С всеки спазъм болката във вътрешностите ѝ я оставяше без дъх. По гръбнака ѝ се разля гореща вълна, изкачи се нагоре по тила към главата, достигна мозъка ѝ и с проглушителен писък прониза ушите ѝ. След това започна да трепери от студ гъста пот обля цялото ѝ, при което нощницата ѝ увисна като мокър парцал.

Накрая, когато вече имаше чувството, че някой бе изтърбушил вътрешностите ѝ, тя изми лицето си на мивката и тъй като не намери сили да се изправи, буквално допълзя до леглото. Сгромоляса се отгоре му, успокоена, че каквото и да бе предизвикало това прилошаване, то вече бе изхвърлено от тялото ѝ.

Обаче не бе познала. Няколко минути по-късно Иърин отново бе алармирана от започналото повторно кипене в стомаха ѝ. Падна на

пода в усилието си да стигне по-бързо до банята и сякаш се сблъска със стената. Все още трепереше конвулсивно от пристъпите на гадене, когато осъзна, че Мелани я наблюдава с побеляло като тебешир лице.

Когато Иърин успя да вдигне очи, Мелани беше изчезнала. За втори път тя тръгна, препъвайки се, към леглото и се просна върху него, изтощена и превиваща се от болки. Извърна се стреснато, когато вратата на стаята се отвори и силуетът на Ланс изпълни очертанията на рамката. Очите му гледаха неспокойно, косата му бе разрошена и беше без риза, само с дънки, навлечени набързо. Ципът им беше вдигнат, но не бяха закопчани. Краката му бяха обути в спортни маратонки, но връзките им падаха свободно на пода. Зад него надничаше Мелани, цяла трепереща от уплаха в розовия си халат.

Ланс се приближи бързо до леглото и се надвеси над Иърин, поставяйки длан върху челото ѝ. Лицето му бе изгубило предпазливото си изражение, а очите му загрижено огледаха тялото ѝ в търсене на някакви следи от нараняване или болка.

— Иърин, какво става? — това не беше Ланс. Беше някой, който много приличаше на него. Ланс никога не говореше толкова нежно и учтиво. Беше я нарекъл Иърин, а не мис О'Шиа. Обожаваше начина, по който произнасяше името ѝ. Какво я бе попитал той?

— Аз не знам — гласът ѝ беше слаб и пресипнал. Едва успяваше да събере достатъчно сили да шепне: — Мисля, че днес ядох твърде много. Може би желето е било престояло. Аз не... — хвана се за стомаха и се преви от болка при поредния обхванал я спазъм.

— Проклятие! — чу го да ругае тихо, преди да нареди: — Мисис Лаймън, обадете се на вашия лекар и му кажете, че случаят е спешен. Това не са обикновени стомашни колики. Ако той не може да дойде веднага, намерете друг лекар.

— Той е приятел. Ще дойде — каза Мелани.

На Иърин ѝ се стори, че гласът ѝ идваше от вътрешността на някакъв дълъг подземен тунел. Уплаши се, когато усети нов пристъп на гадене, и бързо закри с длан устата си. Ланс отхвърли завивките, взе я на ръце, занесе я в банята и я остави в тоалетната. Тя нямаше време да изпита неудобство, защото веднага започна да повръща.

Когато свърши, напрегна сили и облегна гръб на стената. Ланс обви ръце около кръста ѝ, за да я придържа, и каза:

— Ето. Изплакни устата си, но не я поглъщай.

Приблѳжи една чаша до устните ѳ и тя отпи глѳтка от течността. Беше зелена ароматна вода за уста. Изплакна устата си и я изплю в мивката. Как щеше да погледне този човек в лицето? Нямаше ли той да я помни винаги в това срамно състояние? Сега не можеше да мисли за това. Можеше единствено да се увива около него като паразитен бръшлян, борещ се за оцеляване.

Той внимателно я положи в леглото и придърпа завивките ѳ нагоре, за да спре нейното треперене. Седеше на края и отмяташе назад полепналите върху челото ѳ мокри от потта кичури. Мелани дотича в стаята.

— Идва веднага. Живее само на няколко преки отук. Тя по-добре ли е?

— Така мисля — чу Иърин отговора на Ланс. — Слезте до кухнята и напълнете една найлонова кесия с лед. После ми я донесете.

Иърин не помнеше нито излизането, нито връщането на Мелани, но както ѳ се стори, само след няколко секунди Ланс рече:

— Ако отново почувстваш, че ти се повдига, ще поставя това върху гърлото ти. Може да ти помогне.

Тя кимна, но нямаше сили да отвори очи. Клепачите ѳ бяха натезали. Цялата ѳ сила бе концентрирана в дясната ръка, която стискаше неговата така, сякаш тя бе единственият ѳ мост към живота.

Трябва да бе заспала, защото следващото нещо, което си спомняше, бе, че някой я разтърсва за рамото и един непознат, нов глас достигаше до нея откъм дъното на тунела.

— Мис О’Ши! Мис О’Ши! Ако ще събуждате човек в два след полунощ, най-малкото бихте могли да го посрещнете подобаващо.

Лицето, надвесено над нея, бе също толкова любезно, както и гласът. Лекарят имаше посивели коси и небесносини очи.

— Как сте? Успяхте ли да се отървете от болките?

— Да, така мисля — кимна тя.

— Имали сте доста остри стомашни спазми. Боли ли ви още? — беше отдръпнал завивките и с вещи пръсти опипваше коремната област.

Известно време тя премисля отговора, след това каза:

— Усещам, че е празен, но през определен интервал от време отново получавам спазми. Но не е толкова страшно, както преди.

— Е, там вътре вече няма нищо, което да предизвика нов спазъм — усмихна се лекарят. Сега премерваше кръвното ѝ налягане, броеше пулса, а след това напъха термометър под езика ѝ. — Ще ви задам няколко въпроса. Отговаряйте ми с кимане на глава. Често ли получавате такива стомашни кризи?

„Не.“

— Лекарите установявали ли са някакви ракови образувания?

„Не.“

— Имаше ли кръв в изхвърленото от организма ви?

„Не.“

— Бременна ли сте?

По някаква невеста причина очите ѝ се стрелнаха към Ланс, който стоеше в долния край на леглото. Беше облякъл риза, но не беше я закопчал.

— Е? — попита повторно лекарят.

„Не.“

— Не вземате ли някакви лекарства, включително противозачатъчни таблетки?

Понечи да кимне отрицателно, но си спомни за антибиотика.

„Да.“

— Ще ги донеса — каза Ланс и отиде до банята. Лекарят извади термометъра от устата ѝ и го погледна.

После се засмя.

— Е, сигурно е, че нямате треска. Температурата ви е под нормалната.

— Обикновено е така — каза Иърин е надеждата, че гримасата ѝ бе поне бледо подобие на усмивка. — Как се казвате?

— Андрю Джошуа.

— Благодаря ви — намери сили да прошепне тя, а той я потупа по рамото.

— Нека първо ви възстановим, след това можете да ми благодарите.

Взе флакончето с лекарства от Ланс и извади очила със сребърни рамки от вътрешния джоб на самото си. Прочете указанията от външната страна на кутийката.

Иърин погледна към Ланс. Беше пъхнал ръце в джобовете на джинсите и се взираше в нея от мястото си в долния край на леглото.

Изобщо не ѝ бе минало през ум да постави под съмнение необходимостта от неговото присъствие в стаята, докато лекарят я преглеждаше. Просто се радваше, че той бе тук. Съвсем без връзка тя забеляза, че бръчката между веждите му бе съвършено симетрична с трапчинката на брадичката. Той ѝ се усмихна окуражително и сякаш топлината на погледа му достигна до нея и я стопли. Прииска ѝ се да не знае каква страховита външност имаше в момента.

Мелани все още не се появяваше.

— А, пеницилин — каза доктор Джошуа. — Защо го вземате?

— За възпалено гърло.

— Кога започнахте?

— Миналата седмица. От вторник, доколкото си спомням.

— И сте следвали стриктно указанията — по три таблетки на ден?

— Миналия ден пропуснах една на обяд — стрелна поглед към Ланс.

— Наваксахте ли, или просто прескочихте?

— Не съм наваксвала.

— Добре, направете услуга на всички и прескочете и останалите. Мисля, че сте развили алергична реакция към лекарството. То е много ефикасно, но както знаете, за човек, който е алергичен към него, дори най-доброто лекарство може да има непредсказуеми последици.

— Но аз вземам пеницилин, откакто се помня — възрази Иърин.

— Това е нова разновидност, получена чрез синтез. Нещо в неговия състав е несъвместимо с вашия организъм.

— Нямах представа.

— Е, сега имате. Не забравяйте, когато се приберете вкъщи, да уведомите лекаря си за случилото се. Ще напиша заключение, което можете да вземете със себе си. Как е гърлото ви сега?

— Не ми е създавало грижи през последните два дни.

— Добре. Ще ви сложа инжекция, за да можете да заспите и да потиснем тези спазми. Ще оставя и лекарството против гадене, в случай че отново получите пристъпи, макар че се съмнявам в това, след като до този момент те не настъпиха. Приемайте само лека храна, докато не се почувствате истински гладна — дори споменаването на храна предизвикваше отвращение у нея и доктор Джошуа се засмя на гримасата ѝ. — Сигурен съм, че известно време няма да имате апетит.

Би инжекцията в лявата ѝ ръка, докато обясняваше нещо за играта на „Хюстън Ойлърс“ през последния сезон. Сложи използваните спринцовки обратно в чантата си и каза:

— Ако не искате да развиете тежка пневмония като връх на всичко дотук, ще трябва да станете, за да сменим завивките и чаршафите. Също така добре ще е да се преоблечете с друга нощница.

Направи усилие да седне в леглото, но мускулите ѝ сякаш бяха от тесто. Нов спазъм разтърси тялото ѝ.

— Съжалявам — каза тя, останала без дъх, и отново падна върху възглавниците.

Ланс заобиколи леглото за по-малко от секунда, взе я на ръце и я занесе в банята. Доктор Джошуа извика към Мелани на първия етаж да донесе нови чаршафи, а в това време Ланс я сложи да седне на стола до масичката в съблекалнята.

— Ще донеса суха нощница. Искате ли да ви изпратя мисис Лаймън?

Тя поклати глава.

— Не, мисля, че ще се справя, ако я хвърлите от вратата. Нощниците са във второто чекмедже на скрина — колкото и кратко да бе, това изказване я измори.

Ланс изчезна, а тя свали презрамките на нощницата си от раменете и успя да я смъкне до кръста и да се измъкне от нея, без да се изправя от стола.

— Ето — извика Ланс от другата страна на вратата и хвърли към нея меката памучна дреха. — Можете ли да я стигнете?

— Да — отвърна Иърин и се зачуди какво ли щеше да направи мъжът, ако нощницата бе паднала извън обсега ѝ.

Цялата почервения и това не беше от болестта. Знаеше какво щеше да направи той. Пъкна ръце в ръкавите на дрехата и се опита да закопчае копчето отпред. За нейните слаби, трепереци пръсти това се оказа херкулесова задача.

— Извикайте ме, когато сте готова — обади се Ланс иззад вратата.

— Почти съм... аз... — гласът ѝ заглъхна.

Той влезе и видя как безжизнените ѝ ръце висяха, безпомощно отпуснати край тялото. В погледа му се появи израз на безпределна нежност и Ланс коленичи пред нея.

Припряно закопча нощницата ѝ от гърдите до коленете, сякаш се боеше да удължи това действие. Когато стигна до последното копче, пръстите му спряха. В следващата хилядна част от секундата притисна лице о босите ѝ колене, а силните му ръце разтриваха нежно прасците и ямичките в задната част на коленете. Прииска ѝ се да се пресегне и да докосне изрусялата от слънчевите лъчи коса, която гъделичкаше кожата ѝ, но нямаше сили да го направи. Ръцете му продължиха нагоре по краката ѝ, масажирайки уморените безсилни мускули.

Повдигна глава и положи лека целувка върху коляното ѝ, после закопча последното копче. Взе я на ръце и я занесе в спалнята. Започваше да свиква със силните ръце, които я прегръщаха и я притискаха към стегнатата мускулиста плът.

Видя, че лекарят и Мелани продължаваха да приготвят леглото и да говорят с приглушени гласове. Успокоителната инжекция започваше да действа и тя се унесе. Отпусна глава върху гърдите на Ланс, когато той седна в едно кресло, без да я изпуска от ръце.

Обзе я сладостна премала. Гръдният му кош ритмично се повдигаше и отпускаше под главата ѝ, а косъмчетата по гърдите му гъделичкаха носа ѝ. Тя инстинктивно се сгуши удобно в скута му и пхна ръка под ризата му, оставяйки я да почива върху мекия къдрав мъх. Дори не беше осъзнала кога пръстите ѝ несъзнателно бяха потърсили малкото зърно на гърдата, скрито сред златистия мъх, нито бе видяла сподавената наслада, която му беше дарила, докосвайки го толкова интимно. Без дума, без мисъл един жест бе предугадил изпепеляващия сърдечен копнеж. Ръката на Ланс последва нейната под ризата и я покри, притискайки я към себе си, сякаш искаше тя да се превърне в част от неговата плът.

Усещането, че той заравя лице в косите ѝ, вероятно бе плод на нейното въображение. Тихо изречените думи, които чу, бяха неразбираеми, но изпълнени с чувство. А лекото докосване на устните до челото ѝ със сигурност бе някакъв сън. Но независимо дали всичко се дължеше на нейното въображение или не, тя искаше това усещане да продължава вечно и измърмори едва доловим протест, когато Ланс се изправи с нея в обятията си и тръгна към леглото.

Той нежно придърпваше завивките над нея, когато Иърин чу доктор Джошуа да казва:

— Утре я оставете да спи, докато може.

— Ще се оправи ли?

„Нима Ланс зададе този въпрос с такава тревога? Вероятно бе той. Не е ли той единственият мъж тук, с изключение на лекаря?“

— Да, ще се оправи. Утре ще се чувства адски, но до вдругиден трябва да започне да се възстановява. Обадете ми се, ако нещата се развият другояче.

Иърин ги чу да се сбогуват и през полуспуснати клепачи видя, че светлината угасна. Но не всички си тръгнаха. Някой идваше към леглото. Тя се запита кой ли можеше да бъде, когато той взе ръката ѝ и я притисна към твърдата избръсната буза, после я поднесе към устните си и положи дълга влажна целувка върху дланта ѝ.

Прииска ѝ се да узнае кой беше. Но не можеше да остане повече будна.

Освен това вероятно всичко отново бе игра на въображението ѝ.

ГЛАВА 7

Съдейки по положението на слънцето, което се виждаше от прозореца, Иърин реши, че се е събудила следобед на следващия ден. Лежеше неподвижно, в очакване нов пристъп да свие стомаха ѝ, но нищо такова не се случи. Единствените следи, останали от кризата, бяха немощта на крайниците и болката, стягаща всичките ѝ мускули.

Обърна се на едната си страна и видя, че някой предвидливо бе поставил купа с лед на нощната масичка. Тя повдигна капака, взе две малки кубчета лед и ги сложи под пресъхналия си трескав език. Заспа, преди кубчетата да се бяха стопили напълно.

Вечерният мрак бе покрил небето с бледопурпурно наметало, когато младата жена се събуди от тракането на чинии. Обърна се на другата си страна и видя Мелани да влиза през отворената врата с поднос в ръце.

— Мелани? — изскърца Иърин. Какво бе станало с гласа ѝ? Прокашля се и направи нов опит. — Мелани, съжалявам, че ти причинявам такива грижи.

— Иърин, моля те, не ме обиждай, като се извиняваш. Не можеше да направиш нищо срещу болестта.

— Знам, но ти причиних толкова големи грижи. Като че ли и без това си нямаше достатъчно — направи усилие да седне в леглото, но едва успя да се облегне на възглавниците.

Мелани постави подноса на нощната масичка.

— Аз би трябвало да ти се извиня — сведе поглед към неспокойно сключените си длани. — Не можах да ти помогна с нищо. Ужасявам се от всяка болест още от детските си години. Всеки път, когато съм край някой болен, започвам да проявявам същите симптоми. Прости ми, Иърин, че те оставих сама в момент, когато се нуждаеше от моята помощ.

Иърин взе ръката на Мелани.

— Бях твърде заета, за да забележа — каза тя и направи усилие да се усмихне. — Сега се чувствам значително по-добре.

— О, толкова се радвам! Мистър Барет предположи, че може би ще искаш да хапнеш малко препечени бисквити с чай. През целия ден той се държи толкова странно. Знаеш ли какво направи снощи? Каза на доктор Джошуа, че ти си негова съпруга. Аз си премълчах. Когато ме погледна с онзи страховит поглед — ти го знаеш — бих се съгласила с всичко, което казва — Мелани не забеляза, че лицето на Иърин бе загубило и последните остатъци от цвета си. — Той твърди, че стомахът ти ще е празен. Можеш ли да хапнеш мъничко, без въъ да го изхвърлиш обратно?

— Не знам — отвърна Иърин. Мисълта за храна все още беше отблъскваща, а стомахът ѝ се бе свил от вълнение след онова, което Мелани бе казала за Ланс. — Ще ги ям бавно и по мъничко.

Мелани седна в краката ѝ и говореше непрекъснато, докато Иърин изяде две от бисквитите. После отпи няколко глътки от топлия чай, за да разкваси устата си.

— Червеният телефон звъни непрекъснато от сутринта. Мисля, че нещо става, но мистър Барет не ми е съобщил каквото и да е до този момент.

— Може би наистина няма нищо за казване — успокои Иърин по-младата жена, която изглеждаше толкова безпомощна и изтощена. След това отново се извини, че не е в състояние да ѝ окаже подкрепа.

— Ти само оздравявай, за да бъдеш в добро настроение, когато Кен се върне у дома — каза Мелани, когато се изправи. — Искаш ли да видиш задължителната стая?

Иърин се съгласи, щом можеше да получи помощ, и двете заедно отидоха до банята. Написка лицето си, изми зъбите си и посети тоалетната. Пътят обратно до леглото ѝ се стори като истинска одисея.

Когато благодарно отпусна глава на възглавницата, тя рече сънено:

— Мелани, благодаря ти за леда, който бе донесла. Точно от него имах нужда.

— Не аз го донесох. Беше мистър Барет.

Тя затвори след себе си вратата и Иърин остана сама с мислите си в потъналата в здрач стая.

Беше смайващо до каква промяна в състоянието ѝ доведоха дванадесетте часа сън. На следващата сутрин Иърин се почувства значително по-добре. Внимателно спусна крака на пода и се изправи.

Олюля се, а стаята неистово се завъртя в кръг, после спря неподвижно, но тя стигна до банята сама, без чужда помощ.

Изми с гъба тялото си и облече чиста нощница. Косата ѝ бе прилепнала към главата, но едно разресване с четката ѝ бе достатъчно да върне обичайния си блясък и обем. Облекчи пресъхналите си устни, като им нанесе тънък слой блясък. И довърши освежаването си, като се напръска леко с ухаещ на лимон парфюм. Всяко по-силно ухание щеше да раздразни болния ѝ стомах, но парфюмът за тяло я накара да се почувства отново като човешко същество. Сигурно се възстановяваше — пак ставаше суетна.

Все още седеше на ръба на леглото и нанасяше балсам върху ръцете си, когато вратата се откряна и през пролуката тя видя лицето на Ланс. Ръцете ѝ застинаха по средата на движението си, Иърин втренчи очи в него през разстоянието, което ги делеше. Нощницата в бледопрасковен цвят, която бе облякла, беше от меко падаща батиста и бе достатъчно плътна. Закопчаването започваше от нивото на обшития с ленти корсет в яйченожълто и продължаваше надолу до коленете.

— Здравейте — поздрави той.

— Здравейте.

— Ще живеете ли? — попита усмихнат.

Иърин отвърна на усмивката му.

— Да, така мисля, макар че в един момент не бях сигурна дали го желая.

— Бяхте много отпаднали.

Тя отмести поглед встрани, преливащ от смущение при спомена за своята немощ, на която той бе станал свидетел.

— Искам да ви благодаря за отзивчивостта ви през онази нощ — прииска ѝ се да го попита защо бе казал на лекаря, че тя е негова съпруга. Продължи да гледа съсредоточено босите си крака. Когато той не отвърна, повдигна очи и го погледна.

— Не трябва да ми благодарите. Бих искал да можех да ви спестя страданията през онази нощ — двамата приковаха погледи един в друг в продължение на дълъг и напрегнат миг, в който сякаш всичко заобикалящо ги се стопи, за да останат единствено те двамата и да се потопят необезпокоявани в дълбините на своите души. С усилие на волята той откъсна очи от смущаващата гледка, която тя представляваше, и припряно каза: — Сигурно умираете от глад. Ще ви

приготвя нещо, но не очаквайте, че ще е шеф-повар на кулинарното изкуство.

— Не е необходимо да се тревожите. Мелани...

— ... отиде да посети родителите си в техния дом — довърши вместо нея той. — Семейни проблеми. Майк дежури на телефона. Аз съм на ваше разположение — усмихна се, но усмивката му беше неуверена. След това, преди забързано да излезе от стаята, добави: — Веднага се връщам.

Иърин изпъна завивките доколкото можа и се качи на леглото. Разтърси възглавниците и се облегна на тях, останала отново без сили. Тялото ѝ трябваше дълго време да се закрепва, преди да бъде в добра форма за един сет тенис.

Отново започна да се унася в дрямка, когато Ланс влезе с поднос в ръце.

— Специалното синьо блюдо тази сутрин включва топли кифлички, препечени филийки и чай с лед — издекламира той с широка усмивка.

Толкова рядко се усмихваше. Може би така бе по-добре. Защото когато се усмихваше, усмивката му бе обезкуражаваща и покоряваща. Слабост, нямаща нищо общо с нейната болест, обхвана цялото ѝ тяло. Нощницата започна да вибрира под учестеното ѝ дишане. Видя, че Ланс забеляза трептенето на материята, когато се наведе над нея, за да остави подноса в скута ѝ.

— Чаят ми звучи добре — нервно каза тя. — Не бих могла да вкуся нищо сладко, но съм зажадняла за нещо студено.

— Доктор Джошуа препоръча да забравите за няколко дни млякото и плодовите сокове.

— И без това не пия мляко.

— Никога ли?

— Не, от него се затлъстява — отвърна тя и отхапа мъничко от препечената филийка.

— О! — огледа я внимателно, проследявайки с очи очертанията на краката ѝ под завивките. — Наистина сте доста, тежичка.

За пръв път Иърин забеляза насмешливи искри в дълбините на тези смайващо сини очи. Той наистина я занасяше.

— Можех да бъда, ако непрекъснато се наливах с мляко — отвърна тя и се засмя, а той се присъедини към смеха ѝ. После, като

гледаше подозрително димящата купичка върху подноса, попита: — Какво е това? Прилича на крем.

— Моля за извинение, мадам. Тази купичка с оризов крем е специалитетът за деня. Няма нито една бучка в него.

— Оризов крем. Бррр! — потрепери тя. — Да не би да очаквате от мен да изям това нещо?

— До последната лъжичка. Трябва да възстановите силите си, а само препечените филийки не могат да го направят. Трябва да приемете нещо, което ще се залепи по ребрата ви.

— Мисля, че това ще се залепи на гърлото ми.

— Почакайте, почакайте! Не обиждайте главния готвач.

Той взе лъжицата и загреба голямо количество от крема. Без капка милост и изпълнен с решителност, я държа пред устните ѝ, докато тя накрая отвори уста. Внимателно пъкна лъжицата в нея. Иърин се разсмя. Едва бе погълнала лепкавата смес, а Ланс ѝ подаваше вече втора лъжица. Гледката беше странна, защото той започна да отваря и затваря устата си, за да ѝ покаже какво иска от нея.

— По този начин се храни бебе — успя да каже тя, преди последната лъжица да бъде напъквана в устата ѝ. — Много добре се справяте.

— Би трябвало — отвърна той.

„Божичко! Той е женен!“ Тази възможност никога не бе ѝ хрумвала. Вероятно бе женен и имаше пълна къща с деца.

— Твърде често ми се е налагало да храня децата на сестра ми, за да не знам няколко трика — обясняваше той. — Затова знаех и за препечените бисквити. Всеки път, щом забременееше, сестра ми изяждаше цели кутии с препечени бисквити, за да предотврати пристъпите на гадене.

— Имате ли собствени деца? — изпита удоволствие, когато разбра, че Ланс говори за своите племенници, но все още не знаеше какво бе семейното му положение. Въпросът се изплъзна от устните ѝ, преди тя да има възможност да го спре. Лъжицата с безвкусен крем спря по средата на разстоянието до устата ѝ.

— Не — тихо каза той. — От десет години не съм женен. Жената, която толкова неблагоприятно направих своя съпруга, след две години брачен живот реши, че я задушавам, а тя иска професионална кариера. Отиде си и подаде молба за развод — прагматичното му

обяснение не оставяше никаква възможност за разговор, затова Иърин не потърси такава. Той не беше женен и не е бил от много години насам. Незнайно защо, този факт ѝ донесе огромно облекчение и я дари с безмерна радост.

След още няколко лъжици тя каза:

— Не мисля, че ще искам повече. Благодаря.

— Може би сте изяли достатъчно от крема. Мога да ви приготвя картофена супа за обяд.

— Млечна супа с картофи? — зарадвано попита младата жена.

Русите му вежди се свъсиха насмешливо и той изрече с безстрастен глас:

— Не, просто обикновена картофена супа от консерва.

И двамата се разсмяха.

— Разкажете ми за семейството си — помоли Иърин, когато Ланс взе подноса от скута ѝ. Докато той беше наведен над нея, тя усети уханието на лосиона му за след бръснене. — Имате сестра?

— Да. Тя и съпругът ѝ имат четири деца. Когато се съберем всички, включително майка ми и баща ми, става истинска лудница.

Иърин изпита ревност към него. Джералд О'Шиа нямаше живи братя и сестри. Майка ѝ имаше само сестра си в Луизиана, която нямаше деца и бе вдовица. Иърин се бе надявала, че когато открие Кен, той ще има голямо семейство. Мечтаеше да има роднини. Кръвно близки хора. Наследници. Семейство.

— Завиждам ви за семейството — каза тя. — Винаги съм искала да имам братовчеди, близки, които да посещавам през лятото и по време на почивни дни. Бих искала Мелани и Кен да имат деца. Понякога най-обикновените неща за мен бяха най-непостижими.

Ланс прекоси стаята и отиде до прозореца, обръщайки се с гръб към нея.

— Натъкнахме се на следа за Лаймън — неочаквано заяви той.

Тя рязко се изправи, внезапно излязла от унеса си.

— Наистина ли? Снощи Мелани предположи същото. Какво се случи?

— Открихме, че е взел кола под наем. Още в самото начало бяхме проучили тази възможност, разбира се, но някой е пропуснал да провери една частна фирма, даваща коли под наем. Когато собственикът се обади в полицията, че някакъв човек е дал фалшив

регистрационен номер на свидетелството за правоуправление, те веднага ни уведомиха. Собственикът разпозна в човека Лаймън, когато му показахме негова снимка — пое дълбоко въздух. — И така сега разполагаме с истинска следа. Имаме описанието на колата и номера на свидетелството. Предполагам, че ще го открием до няколко дни.

Нямаше какво да си кажат. Иърин се облегна назад и затвори очи, отправяйки безмълвна молитва брат ѝ скоро да си върне разума и да се предаде или поне да бъде открит.

— Доктор Джошуа изпрати медицинско заключение, което да предадете на лекаря си в Хюстън. То е долу — Ланс не изглеждаше заинтересуван от темата, същото се отнасяше и за нея.

Отговори му механично:

— Добре. Ще помня, че трябва да го взема, когато си тръгвам.

Едва сега Иърин забеляза, че валеше. Доста силно, в интерес на истината. Едри кръгли капки чукаха по стъклата на прозорците, а улиците на покрива изливаха шумно силни водни потоци. Помещението беше потънало в наситен полуздрач, придаващ интимност на атмосферата вътре.

— Предполагам, че ще трябва да се върнете към работата си и всичко останало, когато Лаймън бъде открит — гласът му бе дълбок и приглушен, подобно на отекващия гръмотевичен гръм, достигащ до тях откъм далечните хълмове. Силуетът му се очертаваше толкова внушителен на белезникавата светлина, влизаща през прозореца. Той облегна глава на ръката си и започна да потрива трапчинката на брадичката си с големия пръст.

— Да, предполагам — разсеяно отвърна Иърин.

Изведнъж завръщането в Хюстън ѝ се стори мрачна перспектива. Но тя харесваше живота си там. Работата си. Беше привързана към Барт. Въпреки това нито едно от тези неща не ѝ се струваше от голямо значение. Изведнъж желанието да разбере този човек, да предугажда всичките му нужди и да ги задоволява стана по-важно от всичко друго. За нея бе важно той да бъде щастлив. Ако бе принудена да избира в настоящия момент, тя би предпочела да остане в тази стая заедно с Ланс пред всяко друго място на света.

Бе почти, както ако го обичаше.

Необикновената му дарба да чете мисли и този път не му изневери. Без да измества тялото си, той се обърна и я прониза с

небесносините си очи.

А тя гледаше с широко отворени от внезапно обзелото я смущение зеници. Без да осъзнава какво прави, бавно поклати глава в знак на отрицание на непредсказуемите чувства, които я разтърсваха. Устните ѝ произнесоха неговото име, но от тях не излезе нито звук. Една сълза, изтласкана от другите, които напиреха в очите ѝ, се отрони от долния ѝ клепач и се търколи по бледата ѝ буза.

Ланс се обърна и приближи до леглото. Очите му настойчиво търсеха нейните.

— Иърин? — името ѝ едва се чу, въпреки абсолютната тишина, обгърнала стаята.

След това той се озова надвесен над нея, облегнал силните си ръце на леглото, от двете страни на тялото ѝ.

— Иърин, защо плачеш? — тихо попита мъжът.

— Не знам — едва чуто отвърна тя.

— Не, знаеш. Защо, Иърин? Кажете ми!

Не можеше да го погледне, като знаеше, че любовта ѝ към него бе изписана в очите ѝ. Наведе глава и я поклати отрицателно.

— Не знам — с почти недоловим глас произнесе тя.

Повдигна главата ѝ с показалеца си и я накара да го погледне.

— Кажете ми да си отида. Кажете ми, че това е лудост.

— Това е лудост — прошепна Иърин. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Всичко, което виждаше, което искаше да вижда, бе единствено неговото лице, така близо до нейното.

— Кажете ми да си отида — повтори той.

— Не — поклати глава Иърин. — Не мога.

— Тогава Бог да ни е на помощ! — още не бе довършил думите си, когато устните им се сляха.

Матракът потъна под тежестта му, когато той легна до нея и я притегли към себе си. Без да губи време в прелюдии, Ланс жадно завладя устните ѝ, пиейки неутолимо от техния нектар.

Когато първоначалният глад бе задоволен, той започна по-бавно и по-ценителски да се наслаждава на нейните прелести. Попи с устни сълзите по лицето ѝ, после обсипа с целувки ушите и шията ѝ.

Иърин взе лицето му в дланите си и го погледна с разширени от напирещите сълзи очи.

— Ланс — изричаше с неизмерима наслада името му. — Ланс, Ланс!

Целуна трапчинката на брадичката му и прихвана долната му устна между своите така, че той изстена от удоволствие и отново я повали на възглавниците.

Без да я изпуска от обятията си, Ланс се претърколи и тя се озова върху него, свела поглед към лицето му. Ръцете му обсипаха с милувки гърба ѝ, плъзнаха се надолу по бедрата ѝ, после се върнаха към хълбоците ѝ и я притеглиха още по-близо. Тя се намести върху него с такава подлудяваща прецизност, че направо дъхът заседна в гърлото му.

Неспособен да устоява по-дълго, той вплете пръсти в къдриците ѝ и отново потърси устните ѝ. Останал без дъх и смеещ се, мъжът се претърколи странично и те се изпиваха един друг с погледи. Главите им лежаха на една възглавница, пръстите им бяха вплетени, носовете им се докосваха, а устните се галеха с неизмерима нежност.

Иърин неуверено протегна ръце към вратовръзката му, завързана точно над най-горното копче на ризата. С неумели пръсти я разхлаби, докато най-накрая успя да я провере през главата му. Той повдигна глава и по този начин я улесни. Можеше да бъде и търпелив към нейната несръчност. Разполагаше с цялото време на тази планета.

Пръстите ѝ се заеха с копчетата на ризата, докато накрая и последното бе разкопчано. След това разтвори меката памучна тъкан. Наслаждаваше се на гледката. Той бе така откровено мъжествен, че за миг я обзе свян.

— Имаш красиво тяло, Ланс — с треперещ глас каза тя.

Все още неуверена, но неспособна да устоява на изкушението, Иърин постави длани върху гърдите му и прокара пръсти по гъстия мъх от светлокестеняви косъмчета.

— Имаш един бял косъм! — възкликна тя. После, хващайки косъма между пръстите си, добави: — Ето тук.

— Ох! Знаеш ли, това е придобито.

— На колко години си? — попита тя, като нежно разтриваше мястото, от което бе изскубнала белия косъм.

— Тридесет и седем.

— Мислех, че си на тридесет и три. Но това беше, докато те смятах за Кен.

— Не. Аз съм стар човек. Прекалено стар за теб — пръстите му изучаваха прешлените на тила ѝ, сякаш искаха да запомнят завинаги тяхното усещане.

— Винаги съм имала слабост към антики — подразни го тя, докато пръстите ѝ галеха стегнатите мускули под загорялата от слънцето кожа.

Той окуражаваше нейното безцелно, игриво изследване до мига, когато пръстите ѝ докоснаха гръдните му зърна. Изпусна въздух със свистене през устните си и притисна дланите ѝ до уголемените от възбуда зърна.

— Не играеш честно — укори я нежно той и положи бегла целувка върху устните ѝ.

— Научи ме на правилата — с тих глас го предизвика тя.

Повдигна ръцете ѝ и ги положи върху тила си. Дванадесетте малки бисерни копчета, образуващи права линия от нагръдника на нощницата до коленете ѝ, поставиха на изпитание неговата търпеливост. Но когато свърши, спря за миг, предвкусвайки насладата, която щеше да му достави гледката, щом разгърнеше диплите на ефирната материя.

Очите му бавно обходиха тялото ѝ и Иърин се зачуди на отсъствието на всякакъв свян у себе си. Дори когато пръстите му тръгнаха по пътеката, очертана от очите му, тя не можа да си представи, че трябва да изпитва някакви задръжки.

— Красива си — въздъхна той. — Точно както предполагам. Както чувствах, че ще бъдеш.

Усети как някаква огромна буца заседна в гърлото ѝ от обзелото я вълнение. Пръстите ѝ изрисуваха устните му, когато тя го закле:

— Моля те — и притегли главата му към гърдите си.

Ланс отново обсипа снагата ѝ с огнени целувки и подлудяващи пулса ѝ ласки. За втори път той чу онова познато полустенание-полувъздишка, което караше кръвта му бясно да препуска по вените. Този звук, нейното ухане, вкусът и усещането за нея завладяваха изцяло мозъка му и изличаваха от главата му всяка разумна, почиваща на здравата логика и чувството за отговорност мисъл. Дори когато отново си повтаряше наум, че това е безумие, той безпомощно се давеше в очите на това създание, наречено Иърин О'Ши.

Слезе от леглото и се бави само толкова, колкото му бе необходимо да се освободи от дрехите си. После внимателно седна на леглото, свали презрамките на нощницата от раменете ѝ, а след това и цялата нощница. Очите му ненаситно поглъщаха всяка частица от нея, преди да я положи да легне и да я покрие с тялото си.

И двамата бяха намерили своя дом.

Тя се изви към него и изрече през сълзи името му. Или това бе по-скоро ехо на собствените ѝ мисли? Той чу молбата ѝ — без значение дали бе словесна или неизречена — и проникна в дълбините на най-съкровената ѝ същност.

След това застина неподвижно и сведе към нея невярващи очи.

— Господи, Иърин! Защо не ми каза? — попита той с припрян шепот.

— Не мислех, че е важно — със същия тон му отговори тя.

Той се взря в лицето ѝ.

— Грешиш. Има голямо значение.

— Не исках да омаловажавам неговата значимост. Само че всичко е толкова хубаво дотук, че това няма значение.

— А какво има значение?

Иърин докосна лицето му с треперещи пръсти.

— Да бъда на висота за теб.

— О, господи! — прошепна той, преди да я целуне и да счупи последния печат по пътя към нейната добродетелност.

Телата им започнаха да се движат, сякаш по предварителна хореография, в такава пълна хармония, извеждайки всеки от тях до висините на неподозирано блаженство и задоволявайки една потребност, несъзнавана и от двамата до този момент.

Не съществуваше обяснение за този спонтанен израз на любов. Даже да бяха имали време да вникнат в своите мотиви, те нямаше да намерят логично обяснение за тях. Бяха станали подвластни на една древна сила, която връхлиташе неочаквано и не търсеше оправдание за своето съществуване. Тя дори не съществуваше, преди да се зароди между двама души. А това, само по себе си, бе достатъчно основание.

Ланс не се отдръпна веднага от нея. Дишането му бе учестено и на пресекулки. Държеше я нежно в обятията си, но без желание да я пусне. Може би мислеше, че тя бе само един мираж? Ръцете,

обсипващи с милувки тялото ѝ, сякаш се страхуваха, че тя всеки момент щеше да се изпари.

Лежах с преплетени тела, напълно изтощени от акта на себеотдаване. Той я придърпа по-близо и притисна главата ѝ до гърдите си.

— Добре ли си? — пръстите му продължаваха да шарят по гърба ѝ.

— Малко повече от добре — отговори Иърин.

Нисък гърлен смях отекна в едното ѝ ухо и тя повдигна глава.

— Ти се смееш? — изненадано каза жената.

— Толкова ли е необичайно? — изви той въпросително вежди нагоре.

— За теб — да. Знаеш ли, ти рядко се усмихваш — нежно го укори младата жена.

Ланс пак се усмихна, но очите му останаха сериозни.

— Ти ме караш да се усмихвам — прошепна той.

— Наистина ли?

— Да, наистина — целуна я продължително, но когато тя протестира срещу опита му да откъсне устни от нейните, той се отдръпна. — Иърин, престани, защото няма да мога да се спра. А освен това предполага се, че си болна — стана от леглото и започна да се облича. — За какъв мерзавец ме смяташ, че да се възползвам от една безпомощна слаба жена? А освен всичко останало, аз съм на служба. Правителствена служба — усмивката му определено бе престорена. — Но това беше една адски пълноценна почивка за пиене на кафе.

Иърин се разсмя.

— Подобряваш се. Дори се шегуваш.

Ланс си сложи чифт къси долни гащета. Тя въздъхна от удоволствие, като го гледаше, докато се облича.

— Не знам защо, но никога не съм те причислявала към типа мъже, носещи толкова сексапилно долно бельо. С тях изглеждаш почти толкова добре, колкото си и когато си без тях — дяволито подхвърли Иърин.

Ланс я изгледа с престорена обида. След това разцъфна в широка усмивка.

— Обзалагам се, че казваш това на всички момчета — каза той с глас, който беше престорено срамежлив.

Тя отново се разсмя.

Когато се облече, той се върна при леглото и се надвеси над нея.

— Наистина ли си добре? Не исках да бъда толкова ненаситен, но ти, Иърин, ме... — не можеше да не я целуне, преди да довърши. — Причиних ли ти болка?

Загрижеността в гласа му бе неподправена.

— Не, Ланс, съвсем добре съм. И не — ти не си ме наранил повече, отколкото самата аз желях да бъда — усмихна се влюбено, докато отстраняваше немирни кичури коса от челото му. — Беше красиво, а аз се чувствам чудесно.

Мъжът седна на ръба на леглото и взе дланите ѝ в своите.

— Иърин — бавно каза той. Големият му пръст рисуваше кръгове върху дланта ѝ и той втренчено гледаше в тях. После вдигна очи, за да срещне погледа ѝ. — Има толкова много въпроси без отговор, но не исках да говоря за други мъже, докато бях в леглото с теб.

— Не разбирам.

Ланс се надвеси над нея и я целуна по изящната извивка в основата на шията ѝ, а след това и по устните.

— Мога ли да те видя по-късно? — попита той, като обхождаше с очи фигурата ѝ и придаваше двоен смисъл на въпроса си.

— Ммхм — лениво отвърна тя. Прозвуча като обещание.

— А сега опитай да си отпочинеш.

Положи бегла целувка върху челото ѝ и излезе.

ГЛАВА 8

Няколко часа по-късно тя излизаше от банята и подсушаваше мократа си коса с една кърпа, когато някой почука на вратата на спалнята. Беше добре загърната в хавлиен халат, затова каза:

— Влезте.

Майк провря глава през отворената врата.

— Мис О’Шиа, на телефона е някой си Барт. Искате ли да ви прехвърля разговора?

„Барт!“ Стреснато прикри устни с длан. Майк я изгледа озадачено и тя каза, заеквайки:

— Да. Прехвърлете разговора. Помолете го да изчака малко, моля ви.

— Просто вдигнете слушалката на апарата в стаята на мисис Лаймън и няма да е необходимо да слизате на долния етаж.

— Благодаря, Майк.

Вече почти бе стигнал до вратата, когато се обърна и каза:

— Между другото радвам се, че вече сте по-добре — и преди тя да успее да отговори, кимна смутено с глава и забързано излезе от стаята. Предвид обичайната му мълчаливост, това изявление се равняваше на истински ораторски подвиг.

Иърин върна мократа хавлия в банята и ожесточено започна да разресва с гребена влажните си къдри. Просто печелеше време. Какво щеше да каже на Барт? Нямаше желание да разговаря с него толкова скоро след любенето с Ланс.

Бе заспала, след като той бе излязъл, и не бе имала достатъчно време да обмисли добре отношението си към споделената помежду им близост. Изключителната значимост на случилото се бе все още твърде нова, твърде лична, твърде неприкосновена. Искаше да премисли отново това родено от мига преживяване, да възстанови цялата сцена, да преживее още веднъж всяко усещане, да чуе отново всяка дума, произнесена от Ланс, докато въображението ѝ съживяваше спомена.

Но ако сега не говореше с Барт, не можеше да се предвиди какви действия щеше да предприеме той. Можеше да стигне бързо до правилно или погрешно предположение и да извърши нещо напълно импулсивно.

Въздъхна и тръгна към спалнята на Мелани. По-добре бе да говори с него сега, отколкото по-късно. Годеж не се разваляше от дълго разстояние, затова щеше да разговаря с него по обичайния начин. Веднага щом се върнеше в Хюстън, щеше да бъде принудена да му каже, че не може да се омъжи за него.

Особено сега.

— Здравей — каза тя в слушалката.

— Вече мина много време, скъпа. Какво, по дяволите, те забави толкова дълго? Вися на този проклет телефон цели пет минути. Добре ли си, сладурче?

Запита се мрачно дали някога Барт се бе обръщал към нея на име. Веднага съжали за раздразнението и отвърна бодро, доколкото това бе по силите ѝ:

— Чувствам се чудесно, Барт. Съжалявам за забавянето — но не даде никакво обяснение за него.

— Как е брат ти? Харесва ли ти? — изпраця гласът му в слушалката. Неговата сърдечност и добро настроение ѝ се сториха някак си изтъркани. Толкова различен от човека, който чувства дълбоко нещата, приема ги сериозно, а когато се усмихнеше, усмивката му бе наистина нещо специално.

— Скъпа, да не би да ставаш от сън? — прокънтя неговият глас отново по линията.

— О, не. Аз съм всъщност още не съм се срещнала с Кен — объркана обясни тя.

— Как така, мила? Не се е случило нещо лошо, нали?

— Не, не — побърза да каже. — Само че брат ми отсъства от града по работа и неговата съпруга Мелани, в която се влюбих, предложи да не му казваме нищо, докато той не приключи деловите начинания, с които е ангажиран. — Дали това прозвуча правдоподобно? Не беше свикнала да лъже и лъжите се оказваха мъчни за нея. Бе толкова трудно да се концентрира. Пред очите ѝ постоянно бе озареното от любовен плам, надвесено над нея лице на

Ланс и безценните за нея думи, които той бе нашепвал като любовно заклинание в ухото ѝ.

— Едва вчера се върнах от Панхендъл. Пуснахме в експлоатация още един петролен кладенец, скъпа. Искаше ми се и ти да бъдеш там, за да го отпразнуваме заедно.

— Това е чудесно, Барт — отвърна тя. Какво значение имаше още един кладенец? Той вече притежаваше около тридесетина други.

— Първото нещо, което направих тази сутрин, бе да позвъня в офиса ти и Бети ми даде номера. Кое беше приятелчето, което вдигна телефона, щом като не е бил брат ти?

„Никога не подценявай съобразителността на Барт.“

— Това... — „Мисли, Иърин!“ — това беше един делови партньор на Кен. Отби се да остави някакви документи. Двете с Мелани бяхме навън, в цветната градина. Това беше причината да се забавя толкова много. Наложих се да ни потърси там.

Не искаше да му казва за болестта си. Какъвто си беше, щеше да се качи на първия самолет за Сан Франциско. Миналата есен бе изкарала обикновена настинка. На следващата сутрин едва се бе довяла до вратата, за да отговори на позвъняването на входния звънец и бе останала сащисана, когато насреща ѝ застана една професионална медицинска сестра, която ѝ докладва, че идва по повикване. Барт беше настоял. Не, нямаше да му каже за временната си отпадналост.

— Кога се връща този твой брат? Чувствам се самотен като полярна котка, сладурче. Липсваш ми.

Какво ѝ бе шепнал Ланс с пресипнал глас? „Нагоре о, Иърин! Да, точно така, да ще почакам, ще почакам скъпа, но побързай!“

— Ти също ми липсваш, Барт — чу се тя да му отвръща, сякаш думите сами бяха излезли от устата ѝ, без никога да ги бе мислила.

— Знам, че това е много важно за теб, скъпа, иначе нямаше да съм още тук, ако знаех, че ще отсъстваш толкова дълго.

— А аз знам, че изобщо не си толкова самотен, както изглежда от думите ти — бодро отвърна тя. — Да не би да си се отказал от вечерните приеми, започващи в шест вечерта и продължаващи до четири часа сутринта?

— Е, хайде, скъпа, недей да ме дразниш — излая Барт. — Знаеш, че нищо не ми е приятно, докато теб те няма. Връщай се скоро, скъпа.

Обичам те, знаеш го.

Иърин преглътна с усилие. Ланс беше ли споменал нещо за любов? А тя? Тя беше ли казала: „Ланс, обичам те.“? Не, не, не мислеше. Иначе щеше да си спомни.

— Знам, че ме обичаш, Барт — тихо каза младата жена. — И аз те обичам.

„Само че не по този начин. Не достатъчно. Съвсем не достатъчно. Не като...“

— Имаш ли нужда от нещо? От пари? Мога ли да направя нещо за теб?

Той наистина беше много внимателен към нея. Дали щеше да го заболи, когато му кажеше, че се бе влюбила внезапно, но безвъзвратно в друг мъж?

— Не, Барт, всичко е наред. След един-два дни ще ти се обадя, за да бъдеш в течение на моите планове.

— Добре, сладурче. Пази се. Нали знаеш, в Сан Франциско има много опасни типове. Бъди внимателна.

— Обещавам. Довиждане, Барт.

— Довиждане, мила.

Иърин сведе поглед към диаманта на пръста си и му се възхити за онова, което беше — едно безценно, изящно бижу. Не можеше да възпламени сърцето ѝ с искра, каквато запалваха в него две сини очи, подслонени под златисти стрехи. Той не излъчваше топлина. Повърхността му бе студена. А очите имаха повече повърхности и пленяващи светлината призми в сравнение със съвършено обработения камък.

Свали пръстена от пръста си и придвижвайки се като сомнамбул до спалнята за гости, приближи до нощната масичка, върху която бе поставена кутията ѝ за бижута. Повдигна капака, пусна пръстена вътре и с решително движение на ръката отново я затвори.

Когато изсуши косата си и я оформи както обикновено, облече чифт къси панталони и пуловер от ангорска вълна. Иърин усети, че коленете ѝ се бяха подкосили от умора. Горещият душ, който бе взела, се бе отразил добре на тялото ѝ, но след него я бе обзело изтощение, а главата ѝ сякаш бе станала по-лека. Имаше нужда от нещо питателно.

Слезе на долния етаж и поговори с Майк, който бе седнал в едно кресло до бюрото, където се намиреше телефонът. Отиде в кухнята и

запали осветлението. Бе спряло да вали, но следобедът навън бе все така облачен и мрачен. Не успя да намери консервата с картофената супа, спомената от Ланс, затова си приготви сандвич с печено на грил сирене и малко бульон.

Вече довършваше сандвича и отпиваше на малки глътки от бульона, когато задната врата се отвори и влезе Ланс. Лицето ѝ веднага засия. Знаеше, че изглежда бодра и красива, изчервена от предвкушаното удоволствие в очакване на тяхната среща. Дали щеше да се осмели да я целуне, когато Майк бе толкова наблизо?

Едно щастливо „Здравей“ застина върху устните ѝ, когато Ланс затвори вратата и се обърна с лице към нея. То бе сурово и по-студено, отколкото беше в онзи първи ден, когато бе отворил входната врата при нейното позвъняване. Очите му искряха като две сини ледени кубчета, докато изпитателно се взираше в нея. От цялата му поза се излъчваше напрежение, а мускулите му бяха стегнати конвулсивно от гняв.

— Виждам, че вече се чувстваш по-добре. Учудващо е какъв ефект може да има едно малко упражнение — гласът му преливаше от огорчение, а думите му бяха груби, преднамерено оскърбителни и целенасочено двусмислени.

— Чувствам се много по-добре — с подobaващ тон отвърна тя. — „Защо ли е толкова ядосан?“ — Искаш ли нещо? — ненавиждаше се заради своето заекване. Какво толкова лошо бе направила, с което да предизвика такова отношение? Нима вече бе забравил онова, което заедно бяха споделили само преди няколко часа?

— Не. Мразя бульоните.

— Нещо разхладително?

— Не, благодаря, мис О’Ши — отвърна Ланс с подчертана учтивост. — Всъщност дойдох да ви помоля да ми заемете колата си. Тази, която сте наели — уточни той. — Кларк се обади преди малко, че колата, с която откара мисис Лаймън, се е повредила. Ще се забавят в сервиза. Тя ме помоли, ако имам възможност, да отида да я взема.

— Да, разбира се.

— Помоли и вие да тръгнете с мен, ако се чувствате достатъчно добре.

Иърин се изправи разтреперана и кимна с глава.

— С радост ще дойда. Малко свеж въздух ще ми се отрази добре.

— Не разбирам защо, мис О’Шиа? Изглеждате в чудесна форма — язвително забеляза той. Обърна се, излезе от стаята и отиде във всекидневната.

„Защо се държи по този начин? Какво се е случило в разстояние на тези няколко часа, което да превърне пламенния любовник в такъв саркастичен и озлобен мъж? Как може той или който и да е човек да загърби иронично една така буйно и всепоглъщащо себеотдаване?“

Отговорът на този въпрос я връхлетя така неочаквано, сякаш бяха плиснали кофа студена вода в лицето ѝ. Вероятно за него не е било толкова потресаващо. Връзки като тази сигурно бяха нещо обикновено за човек като Ланс. В този случай любовта не беше сляпа. Разбира се, че и други жени като нея са привличани от мъжествеността му вид. Иърин О’Шиа щеше да се присъедини към множеството жени, които бяха задоволявали моментните сексуални желания на Ланс Барет.

Каква глупачка е била! Не беше изрекла нито дума в опит да се защити. Разумът съвсем я бе напуснал. Иърин О’Шиа, която винаги се бе гордяла с безукорната си нравственост и благоразумен начин на живот, бе отдала тялото си на един мъж, без изобщо да се замисли за моралните последици от този акт. Сега изпитваше към себе си вина и самоунижение, породени от отношението на Ланс.

Той имаше право да се отнася с нея недопустимо грубо, да я презира, а след това доволен да ѝ обърне гръб и безгрижно да излезе от стаята. Дори да бе крещял в лицето ѝ цинични грубости, тя щеше да го изтърпи, защото чувстваше, че напълно ги бе заслужила. Но изведнъж я обзе силна ярост. Както повечето жени, единственото нещо, с което Иърин не можеше да се примири, бе безразличието.

Излетя от кухнята с потъмнели от гняв очи, готова да се сблъска с него. Но стремителността ѝ се изпари, когато го видя, облегнат на бюрото, да разговаря с Майк. Беше си сложил очилата, докато преглеждаше някакъв доклад, донесен от един от неговите подчинени. Точно в този момент той вдигна ръка и намести по-нагоре очилата си. Беше толкова чаровен жест.

„Ланс, къде е грешката?“ — безмълвно изплака тя.

Мъжът се извърна към нея, сякаш бе чул нейния въпрос. „По дяволите! — изруга тихичко той. — Защо е толкова нечовешки красива.“ Кораловочервеният пуловер подчертаваше матовия цвят на

кожата ѝ, който както той знаеше, продължаваше по цялото ѝ тяло. Сивите къси панталони прилепваха по малкото ѝ спортно дупе и Ланс почти усещаше допира на стегнатата плът в дланите си. Меките черни къдрици обрамчваха в нежен ореол главата ѝ и той знаеше колко възбуждащо се вплитат те между пръстите на един мъж. Очите ѝ, омагьосали го още от първия миг, когато бе погледнал в тях, сега излъчваха особен блясък. Блясък, който безспорно говореше за неотдавнашна любовна игра с мъж. С него.

Почти успя да се убеди, че когато я срещнеше отново, извън съзаклятническия мрак на проникващата в спалнята дъждовна светлина, тайнството на случилото се щеше да се разкрие само като една преструвка, а магията на преживяването щеше да се превърне просто в илюзия. Нищо не можеше да бъде така хубаво. Подвеждащото му въображение беше възвисило едно незначително сексуално изживяване до блясъка на дълбоко душевно чувство.

Как бе могла да живее толкова дълго с тази своя външност, без да бе познала мъж? Внезапното откритие за нейната непорочност едва не бе го възпряло. Едва. В онзи миг дори всемирният потоп не би могъл да го възпре.

„Ами нейният съпруг?“ Може би тя лъжеше за него. Този неин въображаем годеник трябва да бе най-тъпото копеле на света. Всеки, който бе достатъчно глупав да позволи на жена като нея да остане непорочна, заслужаваше да бъде измамен от малката развратна кучка.

Пое дълбоко въздух. „Не, Ланс, тя не е развратна кучка!“ Само допреди няколко часа беше девствена. Ланс Барет никога не е бил развратник на девствени момичета. Не беше я насилвал. Защо го бе приела, без дори да направи опит да протестира?

Защо? Защо бе приела неговите ласки? Освен това защо бе участвала във всичко това до такава степен, че го бе накарала тази сутрин и той да се чувства непорочен?

Никога преди не му бяха отговаряли с такава взаимност и пълно себеотдаване. Беше го омагьосала с такова съвършенство, че любенето им бе надминало границите на обикновен сексуален акт и се бе превърнало в духовно единение. Дори след като ѝ бе дал всичко от себе си, той с неохота бе нарушил близостта, свързваща телата им в едно. Само силата на волята му бе помогнала да се оттегли от нея, преди отново да стане жертва на онази неутолима жажда за любов.

Сега я гледаше и не знаеше дали да я зашлеви силно през тези изричащи лъжи устни, или да я целува, докато започне да стене името му, както бе правила преди няколко часа, когато вътре в тях едновременно бе избухнала ослепителна светлина и бе запратила всеки един от двамата в обятията на другия.

— Вземете палтото си и ключовете от колата — рязко каза той. После се обърна към Майк: — Едва ли ще се забавим. Ще се върна скоро.

— Разбира се, Ланс — бе отговорът на Майк.

Ръката му, която я държеше здраво за лакътя, я затласка подканващо към вратата, а след това към мерцедеса.

— Ще ми се доверите ли да шофирам? — попита той.

— Единственото нещо, което вярвам, че можете да правите, е да се държите грубо — освободи ръката си от неговата и му хвърли ключовете. След това сама обиколи колата и седна на пасажерското място. Ругаейки тихо, Ланс запали двигателя. Превключи на скорост и зави по автомобилната алея.

Бе хубаво да си навън. Иърин натисна бутона за автоматично сваляне на стъклото и напълни гърдите си с хладния вечерен въздух. Никой от тях не заговори, докато се движеха по шосето. Ланс здраво бе хванал волана и не откъсваше поглед от пътя.

Недоумение, болка и гняв се бореха в мислите на Иърин, но тя не искаше да даде възможност на Ланс да разбере колко объркана се чувства. По-вероятно бе някой да твърди, че е прекарал мразовит ден в ада, отколкото тя да го попита какво се бе случило, че бе предизвикало толкова драстична промяна в отношението му към нея. Не се наложи да чака дълго, за да разбере причината.

Иърин погледна учудено Ланс, когато колата се отклони от главното шосе и започна да криволичи по засенчени от дървета алеи. Разбра, че се намираха в Голдън Гейт Парк, но точно тази част от него беше неосветена и пуста. Рязко удари спирачки и угаси двигателя. Огромни дървета надвесиха голи клони над тях, подобни на чадър, останал без покриващата скелета му коприна. Гъстият вечерен здрач ги потопи в тежко мълчание.

Ланс сложи ръка на задната част на седалката и се обърна към нея. Тъмни сенки скриваха очите и скулите и му придаваха зловец вид. За миг Иърин почувства как по тялото ѝ полазват тръпки от страх.

— Сигурно сте много доволна от себе си, мис О’Шиа?

— Какво искате да кажете?

— Ами това, че успяхте да направите на магаре един мъж, достатъчно възрастен, за да може да го предвиди.

— Моля те, Ланс, не знам за какво говориш — опита се думите ѝ да прозвучат разумно, въпреки лудото препускане на сърцето ѝ. — Не трябваше ли да се срещнем...

— Могат да почакаат — рязко я прекъсна той. — Искам да си изясним това нещо още тук и сега.

Гневът ѝ започваше да нараства отново при пренебрежителните нотки в гласа му.

— Да си изясниш с мен какво? Дори не знам за какво говориш.

За нейна изненада, той се усмихна, но очите му останаха сериозни.

— Със сигурност си липсвала на онзи стар полярен котарак, сладурче — каза той, имитирайки с абсолютна точност бавния, провлачен говор на Барт.

На лицето ѝ се изписа разбиране и тя бе обзета от ярост и възмущение.

— Ти си слушал! Подслушвал си моя разговор? — той повдигна равнодушно рамене.

— Навик. Подслушвам всички разговори в дома на Лаймън. Ти го знаеше.

Знаеше го, но беше забравила.

— Но ти знаеше, че точно този мой разговор има абсолютно частен характер. Едва ли е представлявал интерес за теб!

— Да, но представляваше, мис О’Шиа — учтиво възрази той. — Сигурно ще се учудите, като ви кажа, че получих изключително ценна информация от него. Сега вече знам каква двулична лъжкия сте вие.

— Не съм! — разпалено рече тя.

— Не? „Липсваш ми, Барт.“ „Обичам те, Барт.“ — изимитира я той. — Забрави да споменеш на добрия стар Барт какво си правила малко преди да ти се обади.

— Това е отвратително! — процеди с погнуса тя.

— Дяволски права си — изкрещя той. — Мисля, че Барт ще се погнуси, ако разбере, че тази сутрин годеницата му се е учила как да се

люби, проявявайки при това неутолима жажда за познание в тази област.

Нямаше време да се замисли, преди да го зашлеви. Дори не съзнаваше какво бе направила до мига, в който звукът от удара отекна оглушително сред напрегнатата атмосфера в колата. Дланта ѝ изтръпна, но си струваше да се види смаяното изражение върху лицето на Ланс. Победата ѝ бе твърде кратка обаче, защото плесницата сякаш го подтикна към действие. Пресегна се и сграбчи китката ѝ в желязна хватка.

— Ако някога отново направиш това, ще ти счупя ръката — заплаши я той и тя му повярва. Гласът му изскърца така, сякаш в гърлото му имаше пясък. — Познавам жените от твоя тип, мис О’Ши.

Тя премигна от болката, причинена от силно вкопчените в ръката ѝ пръсти.

— Аз не съм „тип“ — възрази тя с чувство за хумор, което не бе особено уместно в тази ситуация.

— Да, точно това сте — каза той с измамна нежност в гласа. — Забавно е да извършите някоя лудория с правителствения служител, да си поиграете на Джеймс Бонд, но знаете, че винаги можете да се върнете при тексаския милионер.

— Не — сълзи от болка потекоха по лицето ѝ. Не от физическата болка, причинена ѝ от затагащите се около китката ѝ пръсти, а от обидно ниското мнение, което той си бе създал за нея. Само ако ѝ дадеше възможност да обясни.

— Е, играта свърши. Може би ви беше приятно да си поиграете с мен, но трябва да знаете, че никога не играя в отбора на противника.

— Противник? — стреснато попита тя. — Защо мислите, че играем в различни отбори?

— Защото, дявол да ви вземе, вие карате бял мерцедес, а аз карам кафяв шивет. Това нищо ли не ви говори? — пусна китката ѝ така рязко, че тя залитна и от инерцията се блъсна в него. Той се отдръпна от нея и загледа навън през прозореца.

Трябваше да измине известно време, докато смисълът на казаното от него стигне до мозъка ѝ. Когато това стана, Иърин яростно издиша въздуха от гърдите си.

— Как смееш да ме обиждаш по този начин! — задъхвайки се, извика тя. — Как можеше да допуснеш, че аз преценявам хората по

колите, които карат, или по банковите им сметки. Аз, аз легнах с теб, защото го исках.

— Наистина ли? — попита той с нежен като коприна глас и обърна лице към нея. Наведе се и я прикова към седалката, държейки я за раменете. Надвеси лице още по-близко над нейното. — Не ти ли харесва как люби Стантън? Какво обяснение ще му дадеш през първата брачна нощ, когато открие, че не си непорочна? Но да, естествено, той ще предположи, че бившият ти съпруг е взел онова, което по право му е принадлежало.

— Моля те, престани — ридаейки, каза тя.

Отпусна тежестта на тялото си върху нея и с циничен глас каза:

— Когато той те прегръща, също толкова жадно търсиш и неговите милувки, нали? — Иърин се изви и се опита да го отблъсне, но той беше прекалено тежък и тя не можеше да се съпротивлява на това притискащо я тяло. — Когато те целува, същият гърлен стон ли се изтръгва от устните ти?

Опита се да я целуне, но тя обърна глава встрани. Ръката му хвана брадичката ѝ и я задържа неподвижно, докато той ожесточено впи устни в нейните. Младата жена се съпротивляваше, но хватката му бе желязна. Натискът на пръстите му върху челюстта ѝ бе така силен, че тя уплашено очакваше да чуе звука от счупването на костта.

— А дали тялото ти отговаря също толкова пламенно на неговото, както на моето?

Разтвори палтото ѝ и сложи ръце на гърдите ѝ. Пряко волята си, тя усещаше как тялото ѝ реагира на неговото докосване. Пръстите му започнаха да гаят меката плът. Онова, което бе замислено, за да ѝ причини болка и унижение, се превърна в милувка. Плъзна ръка под пуловера ѝ и сякаш събра цялата ѝ плът в ръката си. Разкопча сутиена и обгърна гърдите ѝ с пръсти, които вече не бяха жестоки, а водени единствено от желанието да даряват удоволствие.

Само устните му продължаваха да ѝ причиняват болка. Но и те постепенно отслабиха натиска си и започнаха увещателно да сипят нежни целувки по лицето ѝ. Целувката промени характера си така неусетно, че Иърин дори усети промяната едва когато започна да стене в мълчаливо участие. Тялото ѝ стана податливо под допира на неговите ръце. Не бе чула кога бе възкликнала „О, Ланс!“, преди той да се отдръпне от нея.

Името му, прошепнато в ухото му така недвусмислено, отново издигна между тях онази преграда от гняв и възмущение, обзела го, след като бе чул нейния разговор със Стантън. Бавно се оттегли зад волана на автомобила и го стисна с такава сила, сякаш искаше да го изскубне и да го натроши на парчета. Отпусна глава върху ръцете си.

Божичко! Какво щеше за малко да направи!

Иърин го наблюдаваше безпомощно. Раменете му се отпуснаха, а дланите му притиснаха силно слепоочията му, докато пръстите му не оставиха дълбоки следи в гъстите, разрошени, позлатени от слънцето коси. Гърдите му се издуваха тежко, докато се опитваше да си поеме въздух.

Накрая Ланс повдигна умоляващи очи към нея и разпери объркано ръце.

— Съжалявам. Никога, никога през живота си не съм... Ако съм ти причинил болка съжалявам — дрезгаво повтори той. Затвори очи и разтри горната част на носа си с пръсти. Говореше по-скоро на себе си, отколкото на нея, с глас, изпълнен с отчаяние: — Не мога да разбера какво става с мен.

Мелани може би забелязваше, но оставаше равнодушна към напрежението между другите двама в колата. По пътя обратно тримата пътуваха в пълно мълчание.

Иърин бе видяла, че очите на снаха ѝ бяха зачервени и подпухнали като след скорошен плач. Обикновено веселата жена едва бе измънкала едно „Здравей“, когато бяха спрели пред гаража, и се бе качила на задната седалка. Ланс бе дал нареждане на Кларк да остане с колата до отстраняване на малката повреда.

Мелани се бе свила в единия ъгъл на задната седалка и даде да се разбере, че няма желание за разговори. От пристигането си в Сан Франциско до този момент Иърин не си спомняше Мелани толкова паднала духом. Това беше отчаяние твърде голямо, за да бъде изплакано, отчаяние, което не можеше да намери облекчение по обикновените начини.

Веднага щом прекрачиха входната врата, Мелани се извини и бързо се заизкачва по стълбището.

Ланс и Иърин не размениха нито дума. Тя закачи палтото си на закачалката в коридора и продължи към кухнята, за да си налее чаша вода. Когато отново се върна към стълбището, срещна Ланс, който излизаше от всекидневната след кратка консултация с Майк.

Студено, безлично кимване с глава на непознат човек. Това беше вниманието, което бе заслужила. А днес бе лежала в неговите прегръдки и бе слушала пламенните му слова. Познаваше тялото му до най-съкровени кърветчета, но въпреки това не можеше да се каже, че познаваше мъжа. Вече знаеше причината за яростта му. Беше чул разговора ѝ с Барт и го бе изтълкувал напълно погрешно.

Как бе могъл да я заподозре в такова двуличие? Наистина ли вярваше, че за нея случилото се между двама им бе нещо съвсем обичайно? Ако бе така, то той изобщо не я познаваше. Точно в това бе проблемът. Те не познаваха онези черти от характера на другия, които в края на краищата единствено имаха значение.

Когато се добра до стаята си, не ѝ отне много време да се приготви за лягане. Едва бе угасила осветлението в банята и отиваше към леглото, когато на вратата се почука неуверено.

— Аз съм.

— Влизай, Мелани. Още не съм легнала.

Мелани влезе, приготвена вече за лягане, наметната само с халат върху нощницата си.

— Безпокоя ли те?

— Естествено, че не. Как прекара деня? — попита Иърин по-младата жена, която унило се отпусна в креслото.

— Беше ужасен ден, Иърин — русата ѝ глава се заклати бавно. Мелани въртеше нервно с пръсти брачната си халка. — Моите родители направо ме подлудиха. Позвъниха по телефона рано тази сутрин и настояха да ги посетя днес. И знаеш ли каква беше причината да ги посетя? Развод. Искат да подам молба за развод с Кен.

— О, Мелани! Как са могли дори да предложат подобно нещо в този тежък за теб момент?

— Не знам. Аз изобщо не исках да ги изслушам, но те продължиха да ми изреждат всички основания за развод. Но те не зачитат единствения аргумент, който има значение за мен. Аз обичам Кен — скри лице в дланите си и се разрида така силно, че плачът ѝ разкъсваше сърцето на Иърин. Тя коленичи пред съпругата на своя

брат и я притегли в утешителна прегръдка. — Татко е виновен за онова, което Кен извърши. Той постоянно унижаваше Кен, поставяше му неизпълними задачи в банката, а след това го злепоставяше пред останалите, когато не успяваше да се справи. Той наистина се стараеше, но направеното от него никога не беше достатъчно добро. От една година или почти толкова той искаше да смени работата си, но аз го умолявах да не прави това. Виждаш ли, баща ми няма синове и аз мислех, че Кен ще успее да запълни тази празнина в живота му, която аз не успях. Бях толкова егоистична. Не разбирах как всичко се отразяваше върху мъжкото самочувствие на Кен.

— Недей да виниш себе си, Мелани. Кен е голям човек. Вътрешно може да е страдал и да се е чувствал излишен и несигурен, но той е извършил нещо незаконно и ще трябва да понесе последствията от това си деяние. Той го съзнава. Убедена съм, че не те обвинява за нищо.

— Тогава защо поне не е направил опит да се свърже с мен? Не съм го виждала, нито съм го чувала, откакто тръгна на работа през онази сутрин. Иърин, ставам тъжна, когато той не е до мен.

Иърин въздъхна и потупа нежно Мелани по рамото, давайки ѝ малката утеха, на която бе способна.

— Мисля, че не се е свързал с теб, защото те обича. Не иска и ти да бъдеш замесена. По този начин те предпазва.

— Много повече бих се радвала на него, а не на неговата защита.

Иърин се усмихна нежно.

— Аз мога да разбера това, но се съмнявам, че един мъж би го разбрал — за миг се замисли за себе си и после каза: — Те виждат нещата толкова по-различно от нас.

Мелани въздъхна, издуха носа си в салфетката, която Иърин ѝ подаде. Докато изтриваше сълзите си, каза:

— Днес ме нямаше, за да ти помогна. Дори не те попитах как се чувстваш.

— Чудесно. Значително по-добре съм.

Мелани кимна разсеяно. Иърин виждаше, че тя все още бе разстроена. Отсъствието на съпруга ѝ ѝ причиняваше дълбоко безпокойство, тревога, която трябваше сама да изстрада.

Потвърждавайки догадката на Иърин, Мелани каза:

— Ако не възразяваш, бих искала да се върна в спалнята си. Тази вечер не съм особено добра компания. Искам да полежа в леглото, което споделяхме с Кен, и да мисля за него. Налудничаво ли ти звучи?

— Струва ми се съвършено нормално. Ако ти се прииска да си поговориш с някого през нощта, аз съм насреща. Изобщо няма да ме притесниш.

— Благодаря, Иърин. Аз наистина се радвам, че ти си тук.

Две слаби ръце обвиха врата на Иърин и тя притисна Мелани към себе си.

— Аз също се радвам, че съм тук. Лека нощ.

— Лека нощ.

Иърин бе спала толкова много през деня, че не мислеше, че ще може да заспи, но това се оказа учудващо лесно. Искаше да размисли над странното поведение на Ланс, но съзнанието ѝ отказваше да се концентрира върху тази тема. Изчезването на Кен представляваше проблем, който тепърва трябваше да разреши, а и униинето на Мелани също я тревожеше. По някакъв защитен механизъм мозъкът ѝ изключи тези две обременителни теми и тя веднага заспа, щом положи глава на възглавницата.

Сънищата ѝ бяха обсебени от Ланс. Веднъж той бе жесток и отмъстителен. Но в следващия момент тя се озоваваше в наелектризираща прегръдка, а той я обсипваше с целувки. Пръстите ѝ сякаш усещаха косите на тила му. А сега неговото ухание ѝ се струваше толкова силно, че започваше да се задушаваше, докато той бавно се навеждаше над нея. Шепнеше непрекъснато нейното име в ухото ѝ. „Иърин. Иърин. Иърин.“ Тя го притегли към себе си и склучи ръце на тила му.

В първия миг, когато отвори очите си, Иърин помисли, че се е озовала в някакво продължение на съня си в реалността. Ланс тихо повтаряше името ѝ. Той се надвеси над нея. Ръцете ѝ се склучиха здраво около врата му.

— Какво — стреснато започна тя, бързо пусна ръцете си и придърпа завивките към себе си.

ГЛАВА 9

— Шшшт, всичко е наред. Извинявай, ако те уплаших — прошепна той. — Иърин.

— Какво правиш тук? — ядосано го попита тя.

Каква игра играеше сега? Вече му нямаше доверие. Беше твърде непредсказуем. Не го разбираше. Не разбираше и защо сърцето ѝ бие така лудо, а тялото ѝ тръпне, сякаш сънят бе реалност. Беше толкова вълнуващ сън. Усещаше...

— Иърин, трябва да ти кажа нещо. Искаш ли да запаля осветлението? — тя поклати отрицателно глава. — Получихме няколко новини. Не са добри. Трябва да ми помогнеш да ги съобщим на мисис Лаймън.

— Кен?

Още преди да ѝ бе отговорил, видя кимването на главата му.

— Да.

Гърлото ѝ се стегна от обзелото я лошо предчувствие.

— О, божичко! — изплака тя. — Намерихте ли го, Ланс?

— Да — той пое дълбоко въздух. Видя в тъмното как стиснатите ѝ в юмруци ръце притискаха устните ѝ. Ланс ги взе в своите длани и ги стопли.

— Иърин, той е мъртъв.

— Не! — изстена едва чуто тя, клатейки невярващо глава. Не можеше да е истина. Бог не бе толкова жесток. — Не! — гласно каза младата жена, сякаш за да отрече със сигурност истинността на чутото.

Ланс сложи ръце на раменете ѝ.

— Съжалявам, Иърин, повярвай ми. Открили са го късно снощи в малка хотелска стаичка в околностите на Сан Диего. Явно е изчаквал, за да премине отвъд държавната граница.

Опитваше се да възприеме всички факти, но не можеше. Само една мрачна истина имаше значение в този момент — никога нямаше

да види жив своя брат. Кенет Лаймън беше мъртъв. Осъзна, че Ланс бе спрял да говори, и равнодушно попита:

— Как е станало?

— По-късно ще говорим за това.

— Кажи ми сега! — с нетърпящ възражение глас каза тя.

— Бил е убит — въздъхна Ланс. — Взели са джобните му пари, ръчния часовник, все такива неща. Ирония на съдбата е, че куфарчето с цялата сума в наличност е намерено под леглото му — изчака малко, после попита: — Добре ли се чувстваш?

— Да — отвърна Иърин. Сама се изненада от своето спокойствие. — По-добре да се качим при Мелани, за да ѝ кажем.

Не дочака неговия отговор. Стана от леглото и облече един халат. Той я чакаше в коридора.

Когато стигнаха пред вратата на Мелани, Ланс предложи:

— Защо не влезеш първо сама, за да я събудиш? Извикай ме, когато си готова.

Това бе най-трудното нещо, което ѝ се бе налагало да прави през живота си, но Иърин влезе в стаята, събуди Мелани, помогна ѝ да облече халата си и след това застана встрани, докато Ланс съобщаваше на младата жена за смъртта на съпруга ѝ. Иърин очакваше, че снаха ѝ ще припадне, ще се разплаче, ще започне да крещи или ще изпадне в истерия. Но тя слушаше спокойно и със сухи очи.

Когато Ланс приключи с изреждането на фактите, като ѝ спестяваше подробностите, тя каза с безизразен глас:

— Мисля, че знаех, че е мъртъв. През целия ден ме преследваше чувството, че никога вече няма да го видя. Странно е, че го предчувствах.

Попита Ланс каква процедура трябва да следват и той ѝ обясни.

— Сигурни сме, че е той, но за нещастие ще трябва да отидете там и да разпознаете тялото. Тъй като смъртта му е настъпила като резултат на криминално деяние, ще се наложи да подпишете доста документи, за да ви предоставят тялото. Мога да ви помогна за това.

— Благодаря ви, мистър Барет. Убедена съм, че ще имам нужда от вашата помощ.

— Ще се обадя на родителите ви.

— Не! — каза Мелани, сякаш придобила нова зрелост. — Ще направя това лично, но искам Иърин да дойде с мен.

Ланс погледна така, сякаш се канеше да възрази по този пункт, но Иърин го изпревари.

— Разбира се — отвърна тя, преди той да успее да каже нещо.

Лицето му изразяваше мрачно примирение, когато сведе очи, за да погледне часовника си.

— Ще направя резервация за самолетните билети. Сега е шест и половина. Два часа достатъчни ли са, за да се пригответе?

— Да, ще бъдем готови — тихо потвърди Мелани.

Събитията от следващия ден и половина за Иърин завинаги останаха само като множество неясни откъслечни спомени. Не можеше да си спомни всичко, въпреки че някои случки щяха да останат запечатани в съзнанието ѝ до края на дните ѝ.

Двете с Мелани успяха да се пригответ за пътуването до Сан Диего в рамките на предоставеното им време. Облякоха се удобно и практично. Иърин бе с морскосиньо яке с големи ревери върху снежнобяла копринена блуза. Полата ѝ бе в карамелен цвят. На излизане от къщата тя взе коженото си манто от закачалката в коридора и го преметна върху ръката си.

Мелани бе сходно облечена; бе опънала стилно косата си назад и я бе стегнала в конска опашка. Лицето ѝ изглеждаше голо след старателното почистване на грима. Но тя притежаваше красотата на трагичните героини. С цялото си сърце Иърин се възхищаваше на младата жена, която проявяваше такава храброст.

Ланс шофираше поправената служебна кола до летището. Мелани седеше мълчаливо в единия край на задната седалка. Сълзите напиреха у Иърин, но очите на Мелани останаха сухи. Единственият израз, който даде на своята скръб, бе да стиска силно ръката на Иърин по време на полета от Сан Франциско до Сан Диего. Седяха на седалките до илюминаторите и тази до пътеката, поставили дамските си чанти и палтата си на свободната между тях. Ланс седеше на успоредната седалка от другата страна на пътеката и по време на цялото пътуване гледаше през илюминатора. Държеше се любезно с Мелани. Проявяваше същата учтивост и към Иърин, но някак си постудено и по задължение.

На летището ги посрещна човек, твърде много приличаш на Майк, и ги взе с един също толкова невзрачен автомобил като този на Майк. Ланс седна отпред до несловоохотливия шофьор, а Иърин и

Мелани се качиха отзад. Двамата мъже разговаряха с приглушени гласове, но точният смисъл на думите им не достигаше до задната седалка. Мелани гледаше като хипнотизирана разминаващите се с тях коли и постоянно променящия се пейзаж.

В продължение на четири часа те стояха прави или седяха в мрачни, потискащо тихи коридори в изчакване на различни чиновници. Ланс непрекъснато влизаше и излизаше от някакви кабинети, съветваше се с облечени в строги костюми служители, които любопитно поглеждаха към Мелани. В повечето случаи задаваха въпроси, на които тя отговаряше равнодушно, но честно.

Рядко се обръщаха към Иърин. Единственото ѝ задължение бе да оказва подкрепа на Мелани, която преминаваше през това мъчително изпитание с твърдост и самообладание.

Иърин бе признателна на Ланс, че спестяваше на Мелани много от неприятните формалности. Беше преминал през неизброимите бюрократични препятствия и бе ускорил максимално безкрайната официална процедура. Изглежда, че всички юридически институции — федерални, щатски и местни — бяха замесени в известна степен и на всяка от тях трябваше да бъдат предоставени необходимите информация и отговори на различни въпроси.

Слънцето отдавна бе стигнало зенитната си точка, когато те излязоха от последния зловещ кабинет и се отправиха с колата към областната болница. Иърин изпитваше панически страх от тази последна спирка. Въпреки че самоличността му вече бе потвърдена, те трябваше да слязат в моргата и да разпознаят тялото на Кен, преди то да им бъде предоставено.

Мъжът, посрещнал ги на летището, съпроводи Мелани до дъното на коридора, където имаше една врата с надпис: „Влизането забранено!“ Иърин вървеше след тях. Ланс я следваше.

Преди да стигнат до осветената от белезникава светлина врата, Ланс постави ръка върху рамото ѝ и я завъртя с лице към себе си.

— Иърин, ти няма да влизаш там — тихо, но твърдо каза той.

— Не, ще вляза. Мелани има нужда от моята подкрепа.

— Аз ще отида с нея. Ти няма да влизаш там — повтори Ланс.

— Не ми казвай какво да правя! — освободи рамото си от неговата ръка. — Искам да видя брат си.

— Не, не искаш. Не и в този вид — хвана и двете ѝ ръце. — Помисли, Иърин! Ти вече си си създала представа за него. Той беше един здрав млад мъж с приятна външност. Не би ли искала да го запомниш такъв, отколкото... — не довърши изречението си. После добави с настоятелен глас: — Не би искала да си го спомняш единствено в сегашния му вид. Недей да влизаш там.

Неговият умолителен поглед и тревожно стиснати устни я убедиха, че е прав. Кимна мълчаливо в съгласие и съкрушена облегна глава на гърдите му. Той я заведе до едно пластмасово канапе и я накара да седне. Другите двама бяха стигнали до вратата на моргата и бяха спрели в очакване Ланс да се присъедини към тях. Той положи окуражаваща ръка върху рамото на Иърин и прошепна:

— Ще се забавя само минута.

Когато тримата отново излязоха в коридора, Мелани плачеше тихичко, скрила лице зад една мъжка носна кърпичка. Иърин изтича към нея и прегърна през раменете младата жена, която сякаш се бе смалила през последните няколко минути.

В ръката си стискаше бял лист хартия. Когато повдигна очи към Иърин, мокрото ѝ от сълзите лице изразяваше безпределна мъка.

— Намерили това в неговия джоб. Той ме обичаше. Така е написал. Той ме обичаше — отпусна се в прегръдките на Иърин, която вече оставаше без сили, като продължаваше да повтаря, че Кен я бе обичал.

Иърин държеше Мелани в прегръдките си, докато седяха в същото неудобно пластмасово канапе, а Ланс уреждаше формалностите по транспортирането на тялото на Кен до Сан Франциско. Иърин бе доволна, че Мелани може да плаче. Имаше нужда да даде израз на натрупаната в нея мъка, а сълзите бяха пречистващи. Една ридаеща от скръб жена бе много по-добре от едно зомби, какъвто бе Мелани през целия ден, равнодушно изпълнявайки всичко, което бяха поискали от нея.

По време на пътуването до летището и докато чакаха в салона на аерогарата, Мелани продължи да излива своята скръб. Когато се качиха на самолета, вече бе напълно изтощена. За тяхно щастие на борда нямаше много пътници.

Една чувствителна, изпълнена със състрадание стюардеса предложи да приберат нагоре облегалките, отделящи единичните

места, и да сложат Мелани да легне. Тя не се съпротивлява и когато Иърин я завиваше с едно одеяло, притихна, затвори подпухналите си от сълзите очи и заспа.

Ланс, който говореше нещо със своя колега, последен се качи на борда на самолета. Седна на мястото до Иърин и пъкна едно обикновено на вид куфарче под седалката пред себе си. Иърин се досети какво беше неговото съдържание и извърна очи от него. Кафявото куфарче съдържаше нещо ненавистно, което бе разбило живота на нейния брат.

Когато самолетът вече се бе издигнал и светлините на Сан Диего се виждаха само като многоцветен воал от преливащи се цветове, Ланс попита:

— Как е тя?

— Сълзите помогнаха. Имаше нужда да поплаче. Мисля, че разпознаването на неговото тяло я накара да повярва, че той е мъртъв — навлажни устни с език, после попита: — Той бил ли е...

— Не. Било е милостиво убийство — горчиво каза той. — Съдебният лекар посочи, че смъртта е настъпила в резултат от задушаване. Вероятно са го задушили, притискайки с възглавница главата му, докато още е спял.

Иърин закри с ръка устата си и силно пребледня, но не каза нищо. Само гледаше втренчено в пространството пред себе си.

— Изпитвам признателност към него за това, че е написал онова писмо — едва чуто промълви тя. — Каквото и да й е написал, изглежда, то потвърждава любовта му към нея.

— Да. Радвам се, че престъпниците са преценили, че е трябвало да оставят тази бележка у него.

— Вече има ли заподозрени?

— Не. Това просто ще остане в полицейските регистри като едно от многото неразкрити убийства. Мотивът е бил грабеж. Той или те са действали изключително бързо. Явно работа на професионалисти. Естествено имаме късмет, че не са намерили скритите под леглото пари.

— Да, наистина имаме късмет — язвително забеляза тя. Внезапно я обзе непреодолимо желание да му причини болка. Искаше да го накаже за начина, по който се бе държал с нея предишната нощ. Искаше да го види как страда от словесните й нападки, така както

самият той я бе накарал да страда. — Сигурно сте много горд от себе си, мистър Барет. Сега ще се върнете като герой. Какво казвате в случаите, когато успеете да разрушите нечий живот? „Добре, момчета, можем да изпратим този случай в архивите.“ Или може би: „Обърнете следващата страница!“?

Не беше справедливо и тя разбираше това. Той не беше отговорен за извършеното от Кен престъпление, но тя страдаше. Никога нямаше да види своя брат. Всички нейни мечти да установи семейни връзки, да споделя радостта и мъката си, да бъде харесвана бяха безмилостно разбити. Искаше да си излее върху него или някого болката, която изпитваше в този момент. Ланс беше тук. Не беше справедливо, но тя почувства да я обзема някакво извратено задоволство, когато видя как линиите около ъгълчетата на устата му се изопнаха. Веждите му бяха спуснати ниско над хвърлящите гневни искри очи.

За да избегне този суров поглед, тя отпусна назад глава върху облегалката и затвори очи. Няколко минути по-късно Иърин по-скоро усети, отколкото чу, че той спря минаващата по пътеката между седалките стюардеса.

Ланс побутна леко ръката ѝ и нареди:

— Ето, изпий това — подаваше ѝ чаша.

— Какво е?

— Коняк.

Тя поклати глава.

— Не пия толкова силни концентрати.

Ланс я изгледа презрително и каза:

— Е, аз пия — изпи на един дъх златистата течност и в очите му се появиха сълзи. Направи потресаваща гримаса и пое рязко въздух, когато парещата течност достигна стомаха му, но след това облегна назад глава и затвори очи.

— Наистина трябва да го опиташ. Въздействието му върху нервната система е направо чудотворно — след това бавно отпи от другата чаша.

Дълго време никой от тях не проговори. А когато Ланс го направи, гласът му бе станал по-нежен и приглушен:

— Съжалявам за случилото се с Лаймън, Иърин. Не исках всичко да свърши по този начин.

Тя извърна лице към него. Очите им се срещнаха на няколко инча над прашната облегалка за ръце, която разделяше техните места.

— Знам — прошепна младата жена. — Онова, което казах, бе глупаво и несправедливо. Прощавах ли ми?

Вместо отговор, той се пресегна и взе ръката ѝ в своята. Подаде чашата с бренди на една стюардеса, премести се на празното средно място до Иърин и повдигна нагоре облегалката за ръцете, която ги разделяше. В самолета цареше сумрак. Малкото пътници на борда или бяха заспали, или бяха оставили да светят само слабите нощни лампи, разположени над главите им. След като се бяха уверили, че всички пътници са настанени удобно, стюардесите се бяха оттеглили в служебната кабина.

Взел ръката ѝ в своята, той започна да изучава с пръсти нейната длан. Бавно беше обходил издължения овален маникюр, ставите на пръстите и изящните крехки вени по горната част на дланта ѝ. Коляното му нежно се притискаше до нейните крака. Неусетно едното ѝ рамо се бе озовало под закрилата на неговото.

— Разкажи ми за твоя съпруг, Иърин — молбата бе изречена тихо, почти безгласно.

Тя не се престори, че не бе чула въпроса му. Поддавайки се на един непреодолим импулс, Иърин облегна глава на неговото рамо.

— Джоузеф бе най-милият мъж, когото някога съм срещала. Беше изключително преуспяващ бизнесмен. Успехът му се дължеше до голяма степен на факта, че хората, работещи за него, го обожаваха. Той предоставяше дивидент от печалбата дори на най-нискостоящия пощенски служител във фирмата му. Мнозина го обвиняваха, че не е добър ръководител, но аз мисля, че той наистина искаше да разпределя справедливо печалбите си.

Ланс повдигна ръка, прегърна я през рамото и я притисна към себе си. Нейната глава почиваше на гърдите му.

— Когато първоначално започна да проявява интерес към мен, аз си помислих, че това се дължи на факта, че той ценеше моето мнение и познанията ми в областта на фирменото управление. И наистина бе така. Но едва след като бях вечеряла няколко пъти с него, си дадох сметка, че се среща с мен, защото ме харесва. Когато сега си спомням, мисля, че го карах да се почувства отново млад. Беше овдовял преди много години. Децата му бяха израснали и имаха свой, изпълнен с

ангажименти живот. Дълго време единственото нещо, поглъщало целия му интерес и цялото му внимание, е бил бизнесът. Той беше самотен. Както и да е, един ден ми направи предложение. Бях слисана и малко уплашена. Винаги се бе държал безупречно коректно и неговото предложение ме свари напълно неподготвена. Приех не защото го обичах — поне не по онзи романтичен начин, — а защото мислех, че щях да го нараня дълбоко, ако му откажех.

Беше отпуснала ръка върху крака му и сега пръстите ѝ се движеха напред-назад по гънката на панталона.

— За учудване на всички, аз се омъжих за него. Мисля, че за мен започнаха да говорят като за кариеристка, която цени само парите. Тежеше ми, че хората злословеха за мен, но аз знаех, че моите мотиви стояха много по-високо от клеветите. Не можех да допусна нечие чуждо мнение да засегне мен или Джоузеф. Бях млада, самотна и мъничко поласкана, че един толкова влиятелен човек беше влюбен в мен. Това беше всичко. Той умря по-късно през същата година, през която се оженихме.

Ланс хвана ръката ѝ в своята и я притисна.

— Това не е всичко, Иърин.

В гласа му имаше такава прямота, че тя се изчерви. Бързо повдигна очи към него. Беше се навел толкова ниско над нея, че лицата им почти се докосваха. Сините му очи проникваха дълбоко в нейните. Тя отново отпусна глава на гърдите му.

— Бракът никога не бе консумиран. Джоузеф... той се опита, но вече бе сексуално безсилен — заеквайки, обясни тя. Лицето ѝ се бе обляло в ярка руменина. — Когато отиде да се прегледа, лекарите установиха причината за слабостта му. Вече беше късно за оперативна намеса.

Сега, когато отново връщаше мислите си към тъжните дни след смъртта на Джоузеф, Иърин си даде сметка за промяната, която бе претърпяла от началото на познанството си с Ланс. След несполучливите опити на Джоузеф да я направи своя съпруга във физиологичния смисъл на понятието, тя бе започнала да изпитва страх от секса. Той бе толкова дълбоко разстроен от неспособността си да изпълнява своите съпружески задължения, че Иърин бе изживяла също толкова тежко неговата мъка и унижение. Не искаше никога вече да

има нещо общо с това. Едва ли си струваше сексът да бъде заплащан с цената на нечие самоуважение.

След това не бе имала връзки с други мъже. Не че липсваха предложения. Много мъже в Ню Йорк я бяха ухажвали както преди, така и след брака ѝ с Джоузеф, но тя бе успявала да обуздава техните напористи атаки, докато те се уморяваха да я чакат и си намираха нови приятелки. В Хюстън всичко бе се повторило, докато срещна Барт и двамата най-накрая бяха постигнали споразумение, че тя нямаше да споделя леглото му.

Плашеше я не самият акт. Семейство О'Ши бяха двама влюбени хора, които водеха здравословен и редовен полов живот. Още като дете Иърин бе стигнала до заключението, че родителите ѝ изживяваха заедно нещо много приятно.

Проблемът бе в това, че тя се страхуваше да не преживее още едно разочарование.

Защо в такъв случай бе приела Ланс Барет с такава взаимност? От онази първа прегръдка, когато още го смяташе за Кен, тя бе почувствала как в нея започва да тлее и да припламват първите искри на една страст, възпламенила сърцето ѝ подобно на горски пожар. Дори когато го очерняше и изричаше несправедливи обвинения в лицето му, тя трябваше да се бори с усещането за могъщото сексуално привличане, което се излъчваше от него.

И той бе разбрал това. Тялото ѝ не бе могло да скрие от него признаците на изпълващата го нега, а неговото подсъзнателно отвръщане със същата нежност. Без да съзнава, тя бе излъчвала някакво магнетично очарование, за което той не бе останал безчувствен и на което не бе устоял.

Играеше опасна игра. Една част от нея се бунтуваше срещу превръщането ѝ в метреса на Барт, основавайки се на мечтата си да има свое семейство. Незнайно как, но бе проумяла, че Барт не бе мъжът, който желаше да стане неин съпруг и баща на децата ѝ. Твърде силното ѝ обвързване с него можеше да се превърне в пречка за постигането на онова, което искаше да извлече от живота за себе си.

Ако Барт бе пречка, то Ланс беше планина. Само след няколко дни всеки от тях щеше да поеме по свой собствен път и никога повече нямаше да се срещнат отново. Защо рискуваше своето бъдеще? Една

краткотрайна авантюра с Ланс не водеше доникъде. Беше глупаво. Безнадеждно. Беше неморално.

И все пак сега, когато усещаше дъха му в лицето си и тежестта на ръката му върху гърдите си, тя разбираше, че тази връзка бе предопределена и е извън нейните сили да я прекъсне.

Повдигна глава и го погледна. Той се потопи в дълбините на нейните тъмни очи, натежали от следите на последните ѝ мисли. Устните му се свиха напрегнато и изрекоха:

— Съжалявам за онова, което направих миналата вечер в парка.

— Беше ядосан — простичко отвърна тя. — Аз знаех това.

— Но това не е оправдание за онова деяние, което едва не извърших. Господи! Изнасилване — въздъхна, изпълнен със самоотвращение. — Никога не съм постъпвал насилнически с жена, Иърин. Повярвай ми. Причиних ли ти болка? — виновното изражение на лицето му разнежи сърцето ѝ.

— Мъничко — усмихната му отвърна тя.

— Иска ми се никога да не бе ставало. Ако можех да излича всичко онова, щях да го направя.

— Защо не се извиниш? — предложи младата жена с прелъстителен глас.

Той ѝ се усмихна нежно и постави показалец на устните ѝ. С бавно, изкусително движение постепенно го прокара от единия до другия им ъгъл.

— Иърин, извинявам се за зверското си поведение.

— Извинението ти се приема — прошепна тя. Пръстът му притисна долната ѝ устна и докосна зъбите ѝ.

Ланс крадешком се огледа около себе си.

— Иска ми се да не бяхме на публично място — тихо изръмжа той.

— Защо? Какво щеше да направиш, ако не бяхме?

— Иърин! — изрече името през стиснати челюсти, когато тя захапа лекичко пръста му. — Ако ръката ти продължи дори с милиметър нагоре по бедрото ми, тогава, уверявам те, много добре ще разбереш какво щях да направя!

— Какво щеше да направиш? — предизвикателно повтори въпроса си Иърин със затаен дъх.

Той повдигна отметнатата завивка.

— Вероятно ще те целуна ето така.

Без да я изпуска от прегръдката си, повдигна лицето ѝ към себе си и приближи устни до нейните. Бавно започна да полага леки и бързи целувки по лицето ѝ. После се отдръпна, за да види резултата от своя набег. Очите ѝ оставаха скрити под полуспуснатите ѝ клепки и тя дишаше учестено през едва разтворените си устни, набъбнали и сочни от възбудата.

— Иърин! — изстена той и устните им се сляха в дълга целувка. Сега не беше време да изясняват проблемите си. Какво от това, ако наистина имаше годеник милионер? Сега не носеше неговия проклет диамантен пръстен. Той веднага бе забелязал, че тя бе свалила този символ на любовта на другия мъж към нея.

Какво от това, че може би нямаше да я срещне отново? Какво от това, че доходите ѝ четирикратно надвишаваха неговите? Какво значение, по дяволите, може да имат всички тези неща?

Тя беше тук. Беше тъмно и те имаха нужда един от друг. Тялото ѝ бе възбудено и податливо към нуждите на неговото тяло. Беше разтворила подканващо устни в очакване на неговите целувки. С върховно усилие на волята успяваше да сподави надигащото се в гърдите му стенание, което бе заседнало като буца на гърлото му.

— Ухаеш на бренди — целувката беше свършила, но устните им продължаваха да се гаят. — Отсега нататък ще обожавам брендите.

— Пийни малко — предложи той и отново притисна устни към нейните. Когато се отдръпна, Иърин целуна трапчинката на брадичката му, при което той се почувства слаб и напълно обезоръжен.

— Ами ако се разминеше само с една целувка, както сега, тогава какво щеше да направиш? — с дрезгав глас попита тя.

Изгарящото го желание бе твърде силно, за да може да продължи участието си в този дуел на сетивата. Сложи на лицето си строгата маска на правителствен служител и каза:

— Не съм убеден, че не си някой закоравял престъпник, прикриващ се зад тази сексапилна външност. Особено сега, след като се опита да ме прелъстиш, подозренията ми се засилиха.

— Те не са единствените неща, които са се засилили у теб.

Наистина ли бе плъзнала ръката си, или само така му се бе сторило? По дяволите, в сегашното му състояние всичко можеше да се очаква от него. Преглътна с усилие и изръмжа:

— Отклонявате ме от темата на разговора.

— Съжалявам, сър — разкаяно каза тя. — Моля, продължете.

— Както вече казах — респектиращо се прокашля, — вероятно ще счита за необходимо да ви претърся отново.

Устните му се свиха в заплашителен израз, който тя много добре познаваше. Когато за първи път го бе видяла изписан върху лицето му, арогантното изражение я бе уплашило. А сега то караше сърцето ѝ да запърха като развълнувана птица.

— Убедена съм, че не бихте искали да изкръшкате от служебните си задължения — отвърна тя със сериозен израз.

— Не. Не бих допуснал това — надвеси лице над нейното, но не я целуна. Вместо това, докато плъзваше пръсти под широката яка на ризата ѝ, той се взря напрегнато в лицето ѝ. След това мъчително бавно ръката му се спусна надолу по тялото ѝ.

Иърин остана неподвижно, омагьосана от неописуемото удоволствие, което ѝ даряваха неговите пръсти при съприкосновението си с кожата ѝ. Очите му сякаш проникваха през плътта ѝ. Взираха се в нея нежно, но ненаситно. Не можеше да ѝ се нагледа.

— Имаш две изключително женствени привички, Иърин О'Шиа — прошепна с преливащ от нежност глас. — Една от тях е тази — и той докосна с върха на пръстите си гърдата ѝ, при което от гърлото ѝ се изтръгна едно полустенание-полувъздихка. — А другата е да произнасяш името, без наистина да го правиш гласно. Намирам и двете за очарователни.

Наведе се към нея и положи устни върху нейните. Покри с целувки кадифената, божествено ухаеща кожа около тях, след това прошепна:

— Иърин, Бог да ми е на помощ, но те желая — думите му прозвучаха нетърпеливо, но ръката му я галеше с още по-голяма вещина.

Светлинният знак на гърба на предната седалка светна и те чуха мекия звън, който подканваше за внимание. Ланс изруга едва чуто, докато главите им все още бяха съвсем близо. Той се отдръпна от нея, като я закриваше с тялото си, закопча ризата и след това се изправи и зае своето място.

Тя внимателно се пресегна към него, но той изсъска:

— Не ме докосвай — когато забеляза обиденото ѝ изражение, усмихна се и обясни: — Не ти ли е хрумвало, че ми е необходимо малко време, за да възвърна обичайното си благоприличие — продължи да я гледа с изкривена на една страна усмивка, докато тя разбра смисъла на думите му. Тогава Иърин отдръпна ръката си и обърна лице напред, без да се осмели дори да помръдне. Той се разсмя с нисък гърлен смях.

Едва когато колелата на самолета докоснаха земята, Иърин стеснително погледна към него.

— Ланс, намираш ли, че... че се държах изключително безсрамно предвид днешните събития? Мислиш ли, че съм извратена?

Усмивката му бе нежна и искрена.

— През всичките тези години съм наблюдавал реакциите на много хора в различни непредвидени ситуации. Открих, че освобождаването на емоциите при свръхнатоварване или дълбока скръб може да става по милиони начини. Някои хора плачат, пищят или стават много нервни. Други изпадат в истеричен смях. Трети търсят облекчение в любовта — замълча многозначително. — Всеки от тези начини и всяко от тези чувства са също толкова нормални като останалите, Иърин.

— Благодаря ти — тихо прошепна тя.

ГЛАВА 10

— Здравей, лельо Ребека. Обажда се Иърин. Майка ми там ли е?

— Иърин! Тъкмо говорехме за теб. От Хюстън ли се обаждаш?

— Не. Обаждам се от Сан Франциско.

— Е, няма да те карам да чакаш. Майка ти изгаря от нетърпение да говори с теб. Дочуване, мила.

Погребението щеше да се състои след час, но Иърин изпита толкова силна необходимост да поговори с майка си, че вдигна слушалката и търпеливо зачака да я свържат от централата.

Вчерашният ден бе най-тъжният ден от живота на Иърин. Мелани бе решила да не отлага погребението на Кен. Беше планирано за четири часа следобед и времето едва бе стигнало да се направят необходимите приготовления. Иърин сметна, че това беше мъдро решение. Колкото по-скоро Мелани успееше да се върне към един щогоде нормален живот, толкова по-добре.

— Здравей, Иърин — гласът на Мърл О'Шиа подейства като лечебен балсам върху обзетата от униние Иърин.

— Мамо, хубаво е отново да чуя гласа ти. Как си?

— Добре съм. Но по-добре ми кажи ти как се чувстваш. Гласът ти е тъжен.

Това се оказа достатъчно за Иърин. Тя разказа на майка си цялата история, прекъсвана от време на време от сълзите и риданията ѝ. Започна с появяването си пред дома на Кен Лаймън и завърши с планираното за този следобед погребение. Ридаше неутешимо в телефонната слушалка.

— Милото ми момиченце! Толкова ми е мъчно за теб. Дори не мога да си представя колко ужасяващо е било всичко това. Особено като знам с каква надежда тръгна, за да откриеш и да се срещнеш с брат си — Иърин чу как гласът на майка ѝ потрепери. Както винаги, тя страдаше заедно с нея. Тя не бе носила Иърин в утробата си, но със сигурност винаги я бе носила в сърцето си.

— Има ли нещо, с което мога да ти помогна? Искаш ли да дойда при теб в Сан Франциско?

Това щеше да бъде най-голямата саможертва. Мърл О'Шиа изпитваше неистов страх от пътуване със самолет.

— Не, мамо. Разговорът с теб ми помогна толкова много. Ще се оправя, наистина. Трябва — заради Мелани.

— От това, което чух, сигурно е изключително мило младо момиче.

— Да. Наистина станахме близки като сестри.

Майка ѝ се затрудняваше да зададе следващия въпрос:

— Иърин, успя ли, искам да кажа, успя ли да получиш някаква информация за твоята истинска майка?

Иърин се усмихна. Майка ѝ не можеше да прикрие мъничкото майчинска ревност, която изпитваше.

— Не, мамо, не.

— Никога няма да си простя, че унищожих онези документи, които ми дадоха от дома за сираци, без дори да ги прочета. Когато двамата с Джералд те взехме, бях толкова развълнувана и така егоистично ревнива към теб.

— Моля те, мамо. Хиляди пъти сме говорили за това. Тогава си чувствала, че постъпваш правилно. Освен това вече не съм сигурна, че искам да узная нещо повече за това.

За известно време всяка от тях потъна в собствените си мисли, след това Мърл попита:

— Този мистър Барет внимателен ли е? Надявам се, че не е някой груб безчувствен тип.

Иърин твърдо реши да не споменава нищо за личните си отношения с Ланс Барет.

— Да, внимателен е, въпреки че ръководеше всичко много професионално. Не бих казала, че е безчувствен.

Майка ѝ, изглежда, остана доволна от нейния отговор.

— Добре. Поне за това трябва да бъдеш благодарна.

— Да.

— Кога се прибираш у дома, Иърин? Ще се чувствам по-спокойна, когато се върнеш в Хюстън. Няма да ми се струва, че си толкова далеч от мен.

Иърин въздъхна. Не беше мислила кога ще се върне в Хюстън, въпреки че сега знаеше, че трябва да го направи.

— Не знам, мамо — искрено отговори тя. — Искам да се уверя, че Мелани ще бъде добре. След няколко дни може би. Ще ти се обадя, за да ти съобщя.

— Моля те да го направиш — Мърл замълча. След това каза: — Иърин, знам колко много значеше това пътуване за теб. Ако можех, бих ти спестила тази болка. Ти знаеш това, нали?

— Да, мамо.

— Понякога в живота ни се случват неща, за които няма обяснение. Надявам се, че това не отслабва вярата ти, че Бог бди над теб.

— Не. Сега повече от всеки път имам нужда от тази вяра.

— Ще се моля за теб. Обичам те, Иърин.

— И аз те обичам. Дочуване, мамо.

— Дочуване.

Иърин постави слушалката на мястото ѝ, с неохота прекъсвайки разговора с изпълнената с обич жена. С унили стъпки се върна в спалнята за гости, за да довърши приготовленията си за погребението. На тръгване от Хюстън тя бе сложила в куфара си една семпла рокля от черно вълнено жарсе, в случай че ѝ се наложеше да се облече официално. Сега щеше да я облече за погребението. Облеклото ѝ се допълваше от черни чорапи и обувки от мека кожа в същия цвят. Единствените украшения, които си сложи, бяха чифт кръгли перлени клипсове и едно перлено колие.

Иърин изглеждаше добре в черно, затова често се обличаше в този цвят. Той подчертаваше цвета на очите и косите ѝ, а също и бялата ѝ кожа. Но не можеше да се каже същото за Мелани. Черната рокля, която бе заела от Шарлот Уинслоу, обгръщаше тялото ѝ като мъртвешки саван. Косата ѝ бе все така жестоко пригладена и изтеглена назад, както предишния ден. Черната рокля придаваше още по-жълтеникав цвят на измъченото ѝ лице. Очите, които Иърин бе виждала да припламват с по детски искрено вълнение, сега бяха лишени от живец.

Процесията, отпредила се от къщата към параклиса на гробището, представляваше странна гледка. Начело бяха Иърин и Мелани, пътуващи в официалната лимузина, осигурена от директора

на погребалната агенция. Следваха ги родителите на Мелани, които изглеждаха раздразнени от цялата тази суетня. С горчива ирония Иърин се запита дали погребението не беше съвпаднало с някой турнир по бридж или игра на голф, че бе създадо толкова големи неудобства на Уинслоуви. Ланс, Майк и Кларк бяха последни с правителствената кола без служебни знаци.

Изглежда, че Мелани бе изплакала всичките си сълзи до качването на самолета предишната нощ. След приземяването, когато Ланс и Иърин я бяха събудили, тя се бе държала спокойно, дори малко апатично. Понасяше със стоицизъм погребалната церемония.

Скръб, каквато не бе изпитвала след погребението на Джералд О'Ши, разтърси дълбоко Иърин, докато гледаше непретенциозния ковчег с изковани върху капака хризантеми от мед, в който бе тялото на нейния брат.

Тя едва бе започнала да го опознава и обиква. Беше толкова близо и все пак никога нямаше да го види жив. Никога нямаше да чуе гласа му. Никога нямаше да се радва на неговите малки странности. Ако се бе появила само няколко дни по-рано в неговия живот, нейната поява дали щеше да промени хода на събитията? Дали откритието, че тя съществува, щеше да промени неговия живот?

Поведението ѝ по време на церемонията не се отличаваше много от това на Мелани. Беше разсеяна и сякаш загубила чувство за реалността, смазана от поглъщащото я отчаяние.

Когато се върнаха в дома на Лаймън, навън започваше да се здрачава. Иърин се качи заедно с Мелани на втория етаж и се разделиха пред вратата на нейната спалня. Преди да се заеме, с каквото и да е друго, Иърин искаше първо да съблече черната рокля. Съмняваше се, че някога щеше да я облече отново.

Облече старите джинси, които бе носила през първата си нощ в тази къща, а също и един спортен пуловер. Разреса косата си и почисти изцапаното си от разтеклия се грим лице. Почувствала се малко по-добре, реши, че трябва да хапне мъничко, въпреки че не изпитваше глад. Все още се чувстваше малко отпаднала след боледуването, а през последните три дни не се бе хранила редовно.

Вцепени се от изненада пред стълбището, когато видя Мелани да се спуска по него, понесла два куфара в ръцете си.

— Мелани, какво...

— Иърин, вероятно това е най-нелюбезното нещо, което някога съм правила, но се налага да те оставя сама.

Иърин беше слисана от спокойствието, с което бяха изречени тези думи.

— Н-н-но къде ще отидеш? Защо?

— Чу ли родителите ми?

„Не бе възможно да не ги чуя“ — искаше да й отговори Иърин. След погребението семейство Уинслоу бяха придружили Мелани до дома й и още от прага бяха се нахвърлили върху нея с увещания да се върне да живее при тях. Бяха направили доста шумна сцена, поставяйки в неудобно положение младата жена.

— Казах им, че искам да прекарам нощта в моя дом, особено след като ти ще бъдеш тук. Но обещах, че утре ще се пренеса при тях — стисна непреклонно устни. — Това е обещание, което нямам намерение да изпълнявам. Те разрушиха живота ми, да не говорим за живота на Кен. Няма да им дам възможност да продължават да се месят.

Иърин се огледа наоколо с безпомощно отчаяние и видя, че Ланс стоеше пред нея. Слушаше обясненията на Мелани.

— Но къде ще отидеш през нощта? — попита Иърин, хващайки се за тази последна възможност като удавник за сламка.

— Не знам — безразлично сви рамене Мелани. — За мен наистина няма значение. Стига да съм далеч оттук. От тях — въздъхна натъжена. — Наистина не ми се иска да продавам къщата точно сега, но не мога да остана тук и да слушам непрекъснатите им натяквания. Разбираш ли?

Беше молба за подкрепа. Въпреки мрачните си предчувствия относно плановете на Мелани, Иърин отвърна:

— Разбирам те естествено.

— Благодаря ти, Иърин. Знаех, че ще ме разбереш. Ще оставя писмо до родителите ми на масичката в коридора до входната врата. Моля те, предай им го, когато дойдат за мен утре. Скоро ще ти се обадя. Записах си твоя адрес и телефонния ти номер в Хюстън. Съжалявам, че изоставям по този начин свой гост, но се налага да го направя. Иърин се усмихна.

— Аз не съм гост. Аз съм част от твоето семейство.

— Нуждаете ли се от нещо друго, мисис Лаймън? Имате ли някакви пари? — тихо попита Ланс от мястото си зад Иърин. Той одобряваше решението на Мелани да замине.

— Да. Имам лична банкова сметка. Съжалявам, че трябва да ангажирам времето ви, мистър Барет, но бихте ли оставили ключовете на съседката, когато приключат служебните ви задължения тук? Тя е предупредена. Съгласи се да наглежда къщата, докато се върна.

— Считайте го за направено — без колебание отвърна той. Подтикната от момента, Мелани се приближи до Ланс и го прегърна.

— Благодаря ви, че бяхте толкова отзивчив за всичко — чу я Иърин да шепне смутено в ухото му. — Знам, че направихте всичко, което беше във вашите възможности, да откриете Кен и да го върнете у дома. Вие щяхте да се отнесете справедливо с него.

Ланс затвори бързо очи.

— За нищо на света не исках събитията да приемат такова развитие, мисис Лаймън.

Мелани отиде до вратата и се обърна, за да ги погледне.

— В известна степен се радвам, че Кен няма да отиде в затвора, където трябваше да изтърпи още унижения. Прекалено дълго беше нещастен. В писмото си за мен — Мелани докосна гърдите си, където, както предположи Иърин, бе скрила неизпратеното послание — той пише, че е търсил своето утвърждаване. Мисля, че е взел парите, за да привлече вниманието на хората към себе си, сякаш за да заяви: „Аз съм жив. Ето ме — аз съм Кенет Лаймън.“ Не съм философ, нито психолог, но сега вече напълно разбирам неговите мотиви. И знам, че ме обичаше, независимо от всичко станало.

„Сякаш говори някое малко момиче“ — помисли си Иърин. И сълзите неудържимо започнаха да се стичат по лицето ѝ, докато за пореден път притисна в обятията си своята мила снаха. Дватамата с Ланс стояха пред входната врата и гледаха как Мелани направи маневра на заден ход с колата си и след като им помахаше със сдържано достойнство за сбогом, потъна в тъмнината на нощта.

— Мислиш ли, че тя ще се справи, Ланс? — разтревожена попита Иърин.

— Ще бъде много по-добре от преди — тихо каза той и простичко изречените му думи успокоиха Иърин. — Дай да избърша

лицето ти — извади бялата носна кърпа от джоба си и попи с нея сълзите ѝ. — От колко време не си се хранила нормално?

— Вече не помня — засмя се тя.

— И аз така предположих — сериозно продължи той. — Скоро ще станеш само кожа и кости. — И сякаш за да ѝ докаже думите си, той я хвана с ръце малко над кръста и я обърна по посока на кухнята. — Тук има достатъчно храна за цяла войска и ще се наложи да я изхвърлим утре сутринта. Да се залавяме за работа.

Докато тя пълнеше чинията си с различни лакомства, Ланс отиде във всекидневната и вдигна слушалката на червения телефон.

— Майк, кажи на момчетата да си отдъхнат малко и да дойдат тук да похапнат.

Когато се върна в кухнята, беше без вратовръзка, а ръкавите на ризата му бяха навити до лактите.

— Не си сложила достатъчно храна — недоволно отбеляза той, проверявайки чинията ѝ като училищен възпитател. Без да обръща внимание на нейните протести, ѝ сложи още един студен пилешки котлет и допълнително картофена салата.

— Ще затлъстея — възмущаваше се тя, докато той продължаваше да трупа още храна в чинията ѝ.

Усмихна ѝ се с онази своя открита, дружелюбна и възбуждаща усмивка, която бе толкова рядка, но така покоряваща.

— Няма такава опасност. Освен това сецам се за две места, които се нуждаят от малко издуване — очите му многозначително се спряха върху гърдите ѝ.

— Аз — започна тя с намерение да накаже неговата дързост, но вратата се отвори и момчетата от екипа нахълтаха в помещението. Тя разпозна само Майк и Кларк, но освен тях имаше още трима. Беше сигурна, че те я бяха виждали, и знаеше, че бяха чули нейния разговор с Барт. Докато Ланс ги представяше, лицето ѝ пламна в руменина.

Всички бяха напрегнати, прекалено учтиви и крайно несловоохотливи. Накрая Иърин реши, че тяхното поведение се дължи на уважението им към нея. Погребението се бе състояло едва днес, а всички те бяха добре запознати с обстоятелствата около него. Заради себе си и, разбира се, заради тях тя се зае да разсее мрачната атмосфера.

Започна любезно да им задава различни въпроси и не след дълго те ѝ отговаряха искрено, без преди това да търсят с поглед позволенията на Ланс. След това започнаха да се включват в разговора, а преди да си тръгнат, в стаята няколко пъти се разнесе спонтанен смях.

Иърин събра употребяваните хартиени подложки и всички вилици и ги напъха в един найлонов плик за отпадъци. Ланс настоя той да измие съдовете, в които бе донесена храната, от която след посещенията на неговия екип не бе останало много.

— Предполагам, че трябва да занеса тези чинии на съседката утре сутринта. Тя би могла да ги върне на притежателите им.

— Да, вероятно — отвърна тя, докато прибърсваше кухненския плот с мокра гъба. Не искаше да задава този въпрос, но се налагаше: — Кога ще си тръгнете?

Ланс не отговори веднага. Беше необичайно съсредоточен в завързването на найлоновия плик с отпадъците и в пренасянето му до задната врата, пред която трябваше да се остави на следващата сутрин.

— Тази вечер ще съберем всички си багаж и ще го свалим на долния етаж. Има още няколко неща, които трябва да довърша. Ако не утре, то вдругиден. А ти?

Иърин измести поглед встрани. Свали кухненската престилка, която бе вързала около кръста си, и я закачи на кукичка в кухненския бокс.

— Не знам. Бях решила да остана няколко дни с Мелани, но сега — гласът ѝ притихна и тя не довърши изречението си.

Когато се обърна, Ланс се бе приближил до нея. Сложи длани върху раменете ѝ и бавно започна да разтрива обтегнатите сухожилия на тила ѝ.

— Капнала си от умора — загрижено прошепна той. — Трябва да взема едни документи от всекидневната. Ще заключа, когато си тръгна. А ти се качи в спалнята си.

Наистина нямаше представа какво точно очакваше от него, но си бе мислила, че ще е нещо повече от едно братско пожелание за лека нощ.

Вече прекриваше прага на вратата към коридора, когато той я извика:

— Иърин?

Сърцето ѝ подскочи от радост и тя мигновено се обърна с лице към него. Мъжът дори не гледаше към нея. Вместо това, бе вторачил очи навън през прозореца.

— Да? — „Ланс, обърни се!“ — Сърцето ѝ щеше да се пръсне.

— Ако имаш нужда от нещо през нощта, просто вдигни червения телефон. Няма да изключваме линията до сутринта.

Това ли бе? Това ли бе всичко, което имаше да каже?

— Добре — унило отвърна тя и с тежки стъпки започна да се изкачва по стълбището.

Механично се приготви да си легне, без изобщо да мисли за онова, което правеше в момента. Когато се пхна под завивките, всичко — леглото, стаята, къщата ѝ се струваше студено и чуждо.

„Във всичко това има логика, Иърин“ — укори се мислено тя. В края на краищата какво бе очаквала? Той беше на работа. Утре служебният му ангажимент щеше да приключи. Щеше да се върне във Вашингтон и да чака следващото си назначение. Иърин О’Ши вероятно щеше да бъде спомената в доклада, който той щеше да предаде. Може би в бъдеще щеше да си спомня с нежност за нея, но много скоро щеше да забрави изживените заедно пламенни мигове. Чертите на лицето ѝ щяха да избледнеят със спомена и тя щеше да бъде само една от многото безименни жени.

За него тя бе едно малко развлечение в един заплетен случай. Тя му бе осигурила едно разтоварване от напрежението и стреса, съпътстващи неговата професия.

Но как смееше да се отнася с нея така пренебрежително? Нима дори не си спомняше какво се бе случило в тази стая? И това легло? Дори стените на малката стая сякаш предаваха ехото от откъслечните, преливащи от екстаз думи, които той бе шепнал в ухото ѝ. За нея те бяха звучали като любовна песен.

„Глупачка! Наивница!“ — проклинаше се тя.

Въпреки това продължаваше да чува гласа му.

„О, скъпа... Ти си... Съвършена, съвършена... Чувствам те... Иърин, ще почакам... Иърин... Иърин... Иърин...“

Беше много късно, когато се събуди, вероятно минаваше полунощ. В къщата бе тихо и спокойно, но тя не можеше да заспи. След като отмята завивките, ходи до банята и се въртя неспокойно в

продължение на няколко минути, Иърин реши, че се нуждае от чаша студена вода.

Отново стана от леглото, загърна се с халата, но не си направи труда да обуе чехли. Без да пали осветлението, тя бавно започна да се спуска по стълбището. Когато стигна последното стъпало, занемя.

Къщата се бе запалила!

В първия момент, обзета от паника, тя загърна плътно краищата на халата. Сърцето ѝ биеше обезумяло. Но след няколко секунди осъзна, че греша. Не беше подушила дим, а бе усетила огъня, който гореше в кабинета.

С подкосени колене тя тръгна по тъмния коридор и надникна в стаята. Осветлението не бе запалено, но камината, неизползвана до този момент, сега гореше с ярки пламъци.

Озадачена, Иърин прекрачи прага, но се вцепени на мястото си. Ланс се бе отпуснал в креслото, в което по-рано бе прекарвал нощта. Провесената му ръка стискаше празна чаша. Бутилка коняк се виждаше на масата, върху която бе облегал лявата си ръка.

С безшумни стъпки Иърин продължи навътре в помещението. Той бе дълбоко заспал. Усмихна се, обзета от умиление, когато видя, че очилата продължават да стоят на върха на носа му. На светлината на огъня разрошените му коси припламваха в златни отблясъци.

Стъпвайки на пръсти, тя се приближи до него, за да се полюбува на отпуснатите от съня черти на лицето му.

Сърцето ѝ преливаше от нежност към него. От любов? Да! Тя го обичаше. И това бе най-нормалното нещо на този свят и едновременно с това — нейната най-мъчителна грешка. Хиляди аргументи сочеха, че това бе грешка, но в този миг възраженията на здравия разум бяха засенчени и погълнати, не — изличени от нахлупата в сърцето ѝ любов.

Като се надяваше, че няма да го събуди, тя се пресегна и взе очилата му. Той не помръдна. Остави ги на масата. Косата му сякаш бе оживяла под танцуващите пламъци на огъня. Изкушението да го докосне бе твърде силно, за да може да му устои.

Тъмнорусите кичури се огъваха като коприна между пръстите ѝ, докато тя отметна назад един от тях, паднал върху челото му. Очите му бавно се отвориха.

В продължение на цяла вечност двамата се гледаха напрегнато, впили очи един в друг, сякаш омагьосани. Не смеейки да дишат, за да не развалят тази опияняваща магия, те се поглъщаха взаимно с трескави очи.

Без да помръдне друга част от тялото си, Ланс повдигна ръка и хвана ръката на Иърин, която бе замръзнала неподвижно във въздуха точно над неговата глава. Пръстите му я държаха нежно, но здраво. Взе ръката ѝ и я притисна до лицето си. Едва забележимо помръдвайки с челюсти, Ланс притегли дланта ѝ към устните си и я целуна. След това започна да я обсипва с целувки с трескава страст, която подсказваше преход към друга интимна игра.

Бавно, сякаш бяха участници в някакъв филм, той я притегли да седне в скута му. Чашата, която държеше в другата си ръка, падна върху килима с приглушено тупване. Отмътайки настрани горните краища на халата, Ланс зарови лице в основата на шията ѝ.

— Иърин, ако ти си сън, надявам се никога да не се събудя — гласът му бе припрян, напрегнат и преливащ от нега.

Тя отметна назад глава, за да предостави открит достъп до шията и гърдта си на търсещите му устни.

— Не съм сън, Ланс, а същество от плът и кръв.

Устните му жадно изпиваха нейните. Той я притегли още по-силно към гърдите си. Оглушителното биене на неговото сърце отекваше в ухото ѝ. Устните им се сляха отново, измъчвани от жаждата, която опустошаваше душите им.

— Устните ти отново имат вкус на бренди — прошепна тя. — Да не би да започваш да се пристрастяваш към това питие?

— Пристрастен съм ето към това — отвърна той, докато галеше с устни нейното ухо. — И към това — сега устните му проправяха огнена пътека надолу към гърдите ѝ. Ръката му обгърна корема ѝ, след това се плъзна надолу към красивата извивка между слабините. — И към това.

Ръцете ѝ потръпнаха, а тялото ѝ искаше да получи още от това блаженство. Иърин склучи ръце около врата му и го притегли към себе си.

Той я възпря, сграбчвайки я за раменете, и се взря сериозно в очите ѝ.

— Иърин, тази нощ те желая така неудържимо, както не съм пожелавал никоя друга жена през живота си. Но никога няма да си простя, ако се възползвам от теб, когато си толкова уязвима, както сега. Днес ти преживя голямо емоционално сътресение. Убедена ли си, че искаш това?

Вместо отговор, ръцете ѝ стиснаха неговите, а после внимателно ги свалиха от раменете си. След това тя разтвори халата си. Ланс остана без дъх, когато видя нощницата ѝ. Бе същата, която бе коментирал, докато бе претърсвал куфара ѝ през онзи първи ден в тази стая. Бледосинята коприна подчертаваше матовия блясък на нейната кожа. Корсажът в екрю допълваше красотата на меко падащите поли на дрехата и плътно прилепваше около гърдта ѝ, като не оставяше нищо за въображението.

— Иърин — със задавен глас прошепна той. Окуражена от нескритото му възхищение, тя придърпа надолу сатенените презрамки — първо от едното, после от другото рамо. За една хилядна част от секундата дрехата се надипли в пищен облак около кръста ѝ.

Той я огледа с преливащи от благоговение очи. Отблясъците от камината запалваха златисти пламъци по тялото ѝ и обгръщаха със златен ореол косите ѝ. Иърин бе най-прелестното създание, което някога бе виждал. Отново се запита дали тя наистина съществуваше.

За да се увери, че не бе само сън протегна показалец, докосна извивката в основата на шията ѝ. Като омагьосан гледаше как кожата ѝ тръпне под неговия допир. Изправи се, като продължаваше да я държи в обятията си, при което дрехата ѝ се свлече бавно на пода. Отстъпи няколко крачки назад и я положи да легне върху килима пред камината.

Както и предишния път, Ланс отново остана учуден колко спокойно и без свян Иърин го наблюдаваше, докато той се събличаше. За първи път след юношеските си години той се смущаваше от голотата на тялото си. Но нейните нетърпеливи ръце го притеглиха жадно към нея и го накараха да забрави всичките си опасения, че Иърин можеше да не хареса физиката му.

Целуваше я пламенно, притиснал нейното отзивчиво на желанията му тяло към себе си. Горящите цепеници в камината изпукаха. Тяхната песен се сливаше хармонично с любовните нашепвания, които споделяха.

Иърин никога не бе изпитвала такова усещане за сладостно поражение, което караше душата ѝ да ликува. Ланс покоряваше тялото, разума и душата ѝ, но тя нямаше нищо против това. Устните и ръцете му бяха оръжия, с които той умело се сражаваше, но завладяването се извършваше с неизразима нежност.

Те се отдадоха един на друг по начини, за чието съществуване дори не бяха подозирали. Ръцете ѝ галеха силното му тяло с неизчерпаемо удивление. Виждаше как мускулите се свиваха конвулсивно от едва сдържания плам и изопваха кожата под нейните пръсти. Цялата му снага тръпнеше под нейните ласки. Когато ръката ѝ се плъзна надолу под кръста му, изведнъж я обзе дълбок свян.

Той се изопна като струна в очакване. После, когато тя плахо докосна с ръка съкровената част на тялото му, мъжът изпусна със свистене затаения в гърдите си дъх.

— Да, Иърин. Докосвай ме. Не се страхувай от мен. Никога. Докосвай ме. Докосвай ме.

Прошепнатите с треперещ глас думи ѝ вдъхнаха увереност и желание да му дари онова чувство за върховно блаженство, което бе накарало душата ѝ да пее от възторг. Тя стана по-смела. Поставяйки длани върху нейните, той прошепна с пресипнал глас:

— Ти ме накара да изживея вълшебство, каквото не познавах до този миг. Иърин, ти си, ти...

Не можа да продължи. Сливането им бе божествено, дълго и пълно. По-късно, докато лежаха неподвижно, наслаждавайки се на опиянението си, той повдигна глава и се взря изпитателно в премрежените ѝ очи.

— Иърин, ти самата си вълшебство.

ГЛАВА 11

— Хей, сънливке!

Иърин се притисна в топлото тяло до себе си и измърмори недоволно. Преметна крак върху неговия.

— Трябва да ставаме — прошепна в ухото ѝ Ланс. Но действията му противоречаха на току-що казаното, защото лениво я целуна по ухото. През нощта се бяха изместили в спалнята за гости.

— Не — едва чуто протестира Иърин, докато наместваше глава върху гърдите му.

— Забравила ли си, че аз съм най-големият началник наоколо? Моите хора очакват да получат нареждания. Не мога цял ден да лежа в леглото с една ненаситна жена.

Тя го шляпна по стегнатото дупе.

— Кой е ненаситен? — попита Иърин и повдигна леко глава, за да го целуне по тила. Коляното ѝ се плъзна изкусително нагоре по бедрото му и тя получи желанния ефект. Той се претърколи заедно с нея и започна да я обсипва с целувки, отпивайки от нектара на нейните устни като прежаднял до смърт човек. Точно когато тялото ѝ започна да отговаря на неговите ласки, мъжът се отдръпна внимателно и допря чело в нейното.

— Би могла да прелъстиш дори и светец, Иърин О'Шиа, но, дявол да го вземе, аз наистина трябва да ставам. Почти осем часът е — Ланс провеси крака от леглото и облече своите сексапилни къси гащета.

Иърин, по чиято гола кожа още личаха отблясъците от прекараната пламенна нощ, допълзя до ръба на леглото, обви ръце около кръста на Ланс и погали с коси плоския мускулест корем.

— Ланс — измърка тя, — налага ли се да ставаш толкова рано? — тръпнещите ѝ пръсти погалиха стегнатите хълбоци, после продължиха по вътрешната ерогенна зона на бедрата му. Чувствителната му кожа незабавно реагира на нейния допир. Иърин

притисна голата си гърд към него, при което той затаи дъх от изненада и напрежение.

— Иърин — но думите му бяха прекъснати, когато рязко пое въздух, почувствал допира на устните ѝ върху голата си кожа. Като се опитваше да си възвърне поне отчасти контрола върху себе си, той заплаши със свиреп глас: — Иърин, сама си го търсиш.

Тя вдигна победоносно очи към него и кимна.

— Аха — след това постепенно свали единствената дреха, която Ланс бе успял да облече.

Той се опита да потисне усмивката, която се появи върху красиво изваяните му устни.

— Нали знаеш какъв е моят девиз?

Тя поклати отрицателно глава, при което косите ѝ се разпиляха по тялото му.

— Не. Какъв е?

— Винаги давай на хората онова, което искат от теб — матракът потъна под неговата тежест, когато той скочи отгоре му и жадно я взе в обятията си.

Ланс я остави да лежи в леглото, а той стана, взе си душ, обръсна се и се облече. Надвеси се над нея и я целуна по бузата.

— Ще отида да смея малко кафе.

Очите ѝ преливаха от нежност, когато му отговори:

— След малко ще слеза при теб.

Когато той затвори вратата след себе си, Иърин се изтегна като доволна котка и после зарови глава във възглавницата на Ланс, вдъхвайки дълбоко неговия аромат, който завивките бяха запазили.

Любовта винаги ли бе такава? Дали целият свят щеше да узнае за това необикновено разтърсващо усещане, което изпълваше вените ѝ и наелектризираше всяко нервно окончание по тялото ѝ? Дали сърцето ѝ можеше да издържи на прилива на любов, който я изпълваше?

Изтеклата нощ бе надминала дори най-смелите ѝ фантазии за усещането да се любиш с мъж. Разменените между двамата нежности не бяха помрачени от табута и чувство за срам. Ритъмът бе различен — веднъж ожесточен и зашеметяващ, в следващия миг ленив и сладостен, удължавайки предвкушането на кулминацията, която ги потопи в бездна от блаженство и ликуващо опиянение.

И между тези пирове на блаженството те споделиха своите най-съкровени страхове, блянове и виждания за живота. Спомниха си за детството и се смяха на случки от юношеските си години. Ежедневието и обикновените неща придобиха изключителна значителност. Всеки искаше да научи възможно най-много за другия.

Иърин усещаше неговата любов във всичко, което той правеше. Всеки поглед, всяко докосване излъчваха това чувство, въпреки че не беше предадено с езика на думите.

Когато скочи от леглото, възвърнала силите си чрез желанието си да го види отново, тя знаеше, че любовното признание от негова страна бе само въпрос на време. Сега той не би позволил тя да изчезне незабелязано от неговия живот. Все някак щяха да успеят да синхронизират начина си на живот, нищо, че двамата работеха в две съвсем различни области. Щяха да намерят някакво решение. Бяха длъжни да го направят.

Ланс. Ланс Барет. Лорънс Барет. Обожаваше това име и го изричаше високо, докато бе под душа.

Облече черни къси панталони от вълнен плат, а тъй като се чувстваше прекрасно и искаше това да се вижда, съчета черното с розов жоржет. Преплитащи се връзки от двете страни на блузата подчертаваха яката и позволяваха бегъл поглед върху матовата кожа, което придаваше особен сексапил на дрехата. Сложи по мъничко предизвикателен парфюм зад ушите и по шията си, а след това и в свивката на гърдта си.

На долния етаж поговори с Майк, който помагаше на някакъв служител от телесъобщителната компания да демонтира червената линия. Той я погледна, усмихна ѝ се и с бодър глас поздрави с „Добро утро“. Дали знаеше къде бе прекарал нощта Ланс? Не! Ароматът на прясно смляно кафе я отведе в кухнята. Ланс беше до кухненския плот и мажеше масло върху препечени филийки.

Младата жена се приближи в гръб и обви ръце около кръста му.

— Добро утро, мистър Барет — напевно поздрави тя с превзета официалност. Пръстите ѝ се пъгнаха под колана му.

— Добро утро, мис О’Ши. Надявам се, че спяхте добре — отвърна той в същия тон и се притисна към нея.

Тя се изсмя лукаво.

— Не бих казала, че нощта бе спокойна, но беше изключително приятна. Благодаря! — после добави с плътен, изкусителен глас: — За всичко — пръстите ѝ разкопчаха ризата над панталоните му и дръзко започнаха да играят по топлия корем.

Ножът, с който мажеше, издрънча върху плота.

— Мис Иърин О’Шиа, може би ще е добре да ви напомня... ооо, Иърин, да ви напомня, че е в разрез със закона да заговаряте служител на федералното правителство — треперенето на гласа му съответстваше на учестеното му дишане.

— Така ли? — предизвикателно попита тя.

— Да — пое рязко въздух. — О, по дяволите! — процеди през стиснати челюсти той. — И ще е по-добре да престанеш с това, което правиш, или...

— Или какво? — продължи да го дразни тя.

Ланс се завъртя на сто и осемдесет градуса и я погледна. Хвана я през кръста и я притисна към себе си, докато тя почувства резултата от своето предизвикателно поведение. Очите му се премрежиха от нега, когато довърши:

— Или ще разбереш какво — после я целуна пламенно, но кратко и я отдръпна от себе си. Изглежда я с възхитени очи.

— Как е възможно да изглеждаш като ангелче, когато аз знам, че зад тази красива непорочна външност се крие една ненаситна палавница?

Тя постави ръце на хълбоците си — жест, който изопна ризата върху гърдите ѝ, придавайки ѝ още по-прелъстителен вид.

— Какво подло изявление — закачливо каза Иърин. — Ще ти покажа аз.

— Какво?

— Ще ти покажа — усмихна се игриво, — че си абсолютно прав — и поднесе устните си към навеждащата се над нея глава, но в този момент звънецът иззвъня оглушително.

— Звънецът ви избави, мис О’Шиа, от една участ, по-лоша от смърт.

— Проклятие!

— Иди да видиш кой е. Майк е зает, а аз трябва да довърша тези филийки. Необяснимо защо, тази сутрин се радвам на добър апетит.

— Радвате се на добър апетит за доста неща — намигна му съзаклятнически тя.

Той я щипна по дупето, а след това закачливо я избута от кухнята. Иърин продължаваше да се усмихва замечтано, когато отвори вратата.

— Барт! — изпищя тя, когато видя своя годеник да стои на прага.

— Здравей, мила — смутено поздрави той. — Нямах намерение да те плаша. Не очаквах, че ти ще отвориш вратата.

Иърин бе станала тебеширенобяла, а сърцето ѝ се бе качило в гърлото. Дори не бе се сещала за Барт от няколко часа насам. А може би от дни? Със сигурност — поне не от предишната нощ. Неприятно се изненада, когато го видя на вратата.

— Бебчо, знам какво си преживяла, но съм уморен. Може ли да вляза?

Все още бе твърде слисана, за да мисли рационално, но отвърна:

— О, разбира се, извинявай. Просто съм изненадана, че те виждам тук — това е всичко.

Той влезе в антрето и къщата сякаш се смали. Присъствието му доминираше над всичко. Кислородът в къщата сякаш не стигаше само за него. Иърин не можа да вдъхне достатъчно от ценния въздух и започна да преглъща.

— Барт, как? Какво? — не бе в състояние да състави смислено изречение.

— Скъпа, аз съм смутен от нашите отношения. Защо не ми каза за бъркотията, в която брат ти е бил въввлечен? Знаеш, че ме бива да изглаждам проблеми. Може би щях да му помогна. Научих за цялата история от вчерашните хюстънски издания. Името сякаш ме удари в лицето. Приключих няколко неотложни делови ангажимента и тръгнах насам.

Иърин знаеше, че смъртта на Кен бе направила възможно публичното огласяване на историята с присвоените пари. Новината не можеше да остане потулена дълго време. Естествено бе Барт, който задължително преглеждаше по няколко вестника всеки ден, да е прочел историята и да си е спомнил името на нейния брат. Не бе губил време, а бе наредил на личния си пилот да го докара с неговия „Лиърджет“ до Сан Франциско.

— Защо не ми разказа за това и не ми даде възможност да ти помогна, скъпа?

— Просто не го направих — рязко отвърна Иърин. Когато видя обиденото му лице, тя изпита съчувствие към него. Той не беше виновен за случилото се с брат ѝ. — Извинявай, Барт. Не исках да бъда рязка с теб. Последните няколко дни бяха много тежки.

— Знам, мила. Но сега съм тук. Не трябва да се тревожиш за нищо — сложи тежката си ръка върху нейното рамо и я притегли към себе си. Притисна нежно главата ѝ към гърдите си и погали черните къдрици. — Много ми липсваше — в гласа му се долавяха нотки, които Иърин добре познаваше.

Тя потисна внезапно обзелото я отвращение. Но когато Барт повдигна брадичката ѝ нагоре, за да види лицето ѝ, не се съпротивлява. Сега не беше времето, нито мястото да му каже, че всичко помежду им бе свършило и тя бе влюбена в друг.

Целувката му, която в началото бе почти бащински нежна, скоро стана завоевателна. Беше обвил ръце около нея и я притискаше към корема си. Не че Барт беше дебел. Но мускулите му не бяха тренирани и не притежаваха стоманена твърдост. На него му липсваха атлетическата сила и грация на един маратонец. Като тези на Ланс. Никой друг не притежаваше външността и сигурността на Ланс.

Ланс. Ланс. Трябва да каже на Барт за него. Дали усещаше уханието му? Нима не разбираше по неотзивчивостта на устните ѝ, че те искаха да целуват друг?

Започваше да се задушават, когато Барт най-после я пусна.

— Цяла седмица съм чакал този момент — щастливо каза той.

Някой зад тях се прокашля тактично и когато Иърин се извърна уплашено, видя Ланс да стои, небрежно облегал на вратата. Спокойствието му бе привидно. Сините му очи проблясваха студено, а брадичката му бе повдигната самонадеяно нагоре със същото дръзко безочие, както при тяхната първа среща. Челюстите му бяха плътно стиснати, подобно на затворил се железен капан за диви животни.

— Няма ли да ме представите на своя приятел, мис О'Шиа? — с провлечен глас попита той.

Тя го погледна с молба за разбиране и търпение от негова страна, но той избягваше очите ѝ. Погледът му беше прикован в Барт.

— Б-б-барт Стантън, а това е Ланс Барет от правителствения отдел по финансите. Той разследваше случая с Кен.

— Приятно ми е, мистър Барет — сърдечно каза Барт и се приближи до него, за да му подаде ръка с обичайната си непосредственост.

— Мистър Стантън! — учтиво изрече Ланс.

Барт трябва да бе почувствал студенината в гласа му, защото отдръпна ръката си и погледна смутено, не — по-скоро озадачено, Ланс.

— Събитията приеха неочакван обрат във вашия случай, нали, мистър Барет? — попита той, за да поддържа разговора. — Всичките ли случаи, по които работите, са толкова интересни?

— Не. Този специално бе изключително стимулиращ — изгледа саркастично Иърин, която се изчерви до корените на косите си. Начинът на изразяване и подборът на думите му оставяха широко поле за размишление. Сякаш за да се защити, тя извика:

— Бих била признателна и на двама ви, ако престанете да говорите за брат ми като за „случай“. Той е мъртъв! — скри лице в дланите си, за да прикрие болката, причинена от грубите и жестоки думи на Ланс. Защо той постъпваше така? На мястото в гърдите ѝ, където преди малко биеше едно подлудено от любов сърце, сега сякаш имаше огромен леден камък.

Барт отново я прегърна.

— Съжалявам, скъпа. Права си — потупа добродушно рамото ѝ. — Искане ми се да се запозная със съпругата на брат ти — Мелани. Нали така се казваше?

Иърин повдигна отчаяно глава към него.

— Тя не е тук. Замина снощи, след погребението.

— Замина? Какво искаш да кажеш? И те е оставила сама в тази къща?

Иърин стрелна уплашен и умоляващ поглед към Ланс.

— Да — когато видя, че Барт отново ще заговори, тя бързо го изпревари: — Родителите ѝ са ужасни хора. Искаше да избяга от тях за известно време. Аз не ѝ се сърдя, че замина.

— Е, искаше ми се да знам, че ще бъдеш сама тук. Щях да те потърся веднага след пристигането си късно снощи в града.

Коленете ѝ се подкосиха при мисълта, че Барт е могъл да дойде, докато в това време двамата с Ланс лежаха прегърнати пред камината. Потърси опора в близката маса и се хвана за ръба ѝ.

— Аз се погрижих за нея, мистър Стантън — лаконично каза Ланс. — Бях буден почти през цялата нощ.

Играта на думи бе толкова недвусмислена, та Иърин просто бе сигурна, че Барт ще разбере. Обзета от ужас, затвори очи.

Но явно, Барт не бе открил в думите на Ланс многозначителността, която нейното чувство за вина им бе приписало. Вместо това, той питаше:

— Миличка, струваш ми се подпухнала и изморена. Сигурна ли си, че си добре?

Отвори очи и видя надвесеното му над нея лице, върху което загрижеността задълбочаваше още повече силните бръчици от годините.

— Да — с треперещ глас заекна тя. — Просто съм малко уморена.

— Сега, когато Мелани е заминала, нищо повече не те задържа тук, нали? — с тих глас попита той.

Погледна към Ланс, чието сериозно, равнодушно изражение бе останало непроменено. Въпреки това тя долавяше напрежението, обтегнало всяка фибра на неговото тяло. Повдигна очи и изпитателно се вгледа в неговите в търсене на някаква мъничка следа от нежността, която бе откривала в тях преди. Не беше останало нищо. Очите му гледаха студено и незаинтересовано и бе също толкова невъзможно да се надникне зад тях, както бе невъзможно да се пробие броня.

Не можеше да си тръгне сега! Трябваше да знае какво мисли той. Последната нощ бе истинска благодат и за двама им. Сигурно и за него е била също така разтърсваща и вълнуваща, както за нея. Не бе възможно да се е преструвал толкова убедително. Ако тръгнеше сега, никога нямаше да научи отговора.

— Барт, аз... — започна тя.

— Къде е пръстенът?

Барт бе взел ръката ѝ и веднага бе забелязал липсата на големия диамантен пръстен. Иърин занемяла повдигна очи към него, не знаейки какво да отговори. Но отговорът дойде от другаде.

— Аз съм причината да сваля пръстена.

Двамата с Барт едновременно обърнаха глави и загледаха втренчено Ланс. Той беше приковал поглед в Иърин. Дали щеше да каже на Барт за тях? Да! Щеше да е жестоко, но честно. Щеше да признае открито чувствата си към нея. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от благодарност към Ланс.

Но докато го гледаше, изпълнена с очакване, Иърин забеляза, че в погледа му нямаше топлина и любов, а беше студен и какъв? Предизвикателен? Ланс я изчака няколко минути мълчаливо, преди устните му да се свият презрително и да премести очи върху Барт.

— Тъй като в самото начало няхаме точна представа за пълните измерения на извършеното от мистър Лаймън престъпление, прецених, че ще е най-добре дамте да не носят толкова скъпи бижута. Помолих мис О'Ши да свали пръстена заради собствената ѝ безопасност.

Това бе възмутителна лъжа, но изглежда, че Барт прие обяснението като правдоподобно.

— Разбирам. Благодаря ви, мистър Барет — обърна се към Иърин, която в своето слисване приличаше на статуя от камък. — Колко време ще ти отнеме да си приготвиш нещата?

Тя пак погледна към Ланс, но той гледаше съсредоточено върховете на обувките си. Не беше и помислял да каже на Барт за тях. Единствената му цел бе да отпрати срещу нея прикрити нападки и да се надсмее на Барт, да я накара да изпита унижение и срам заради онова, което бе извършила от любов. Подигравките му огласяваха с оглушителен фанфарен звън нейната изневяра към Барт.

След това Ланс вдигна глава и я погледна. Болка прониза сърцето ѝ, когато срещна равнодушния му поглед, който ясно даваше да се разбере, че миговете споделена нежност не надхвърляха за него физическата близост.

Тя наведе посърнало глава и тихо каза:

— Няма да се бавя — след това заизкачва стълбището с натезали като олово крайници.

Не помнеше как бе събрала нещата си и дали бе проверила за забравени свои вещи. Не помнеше и кога бе извадила пръстена от кутията за бижута и го бе сложила на пръста си. Не беше променила решението си относно Барт. Не можеше да се омъжи за него, но щеше да му го каже по-късно. По-късно. Не сега. Пръстенът ѝ тежеше, сякаш бяха сложили метална верига около врата ѝ.

Следващата съзнателна мисъл ѝ хрумна, когато застана до предния вход на къщата, а Барт тъкмо казваше:

— Взех такси от летището. Ще закараме обратно твоята кола и ще я върнем в агенцията, след което ще се срещнем с Джим.

— Да — механично се съгласи тя, без да я е грижа дори ако трябваше да ходи пеша до Хюстън.

— Хайде, скъпа, позволи ми да занеса куфарите до колата.

Спусна се по масивните стъпала на стълбището, а тя остана сама с Ланс и Майк в антрето.

— Сбогом, Майк — каза тя, като си даде сметка, че никога не бе знаела неговата фамилия.

— Мис О’Шиа — кимна сдържано той.

Ланс се приближи с безгрижни стъпки. Взе ръката ѝ в своята. Единият ъгъл на устните му бе извит леко нагоре в самодоволна усмивка.

— Мис О’Шиа, нямам думи да изразя какво удоволствие беше да ви опозная — очите му се плъзнаха по онези части от тялото ѝ, които ръцете и устните му познаваха така отблизо.

Неговите обидни думи я накараха да издърпа ръката си. Изглежда го гневно, изпълнена с искрена омраза, завъртя се на пети и демонстративно се отправи към чакащата я навън кола.

Ланс не затвори вратата веднага след нейното излизане. Гледа, докато белият мерцедес се скри зад ъгъла. След това тежко се облегна на стената. Страдалческият му вик сякаш идваше от деветия кръг на ада.

— Господи, не, моля те! Не! Как ще живея сега?

Майк видя как сините му очи се затвориха в бавна агония, видя оголените зъби и свитите юмруци, които притиснаха слепоочията му. Той реши, че шефът му извика така по повод на току-що пристигналите Уинслоуви, които идваха към тях с надменно вдигнати глави.

Лампата на вътрешния телефон светна и се чу изпращяване. Иърин вдигна слушалката.

— Да, Бети?

— Момичето на „Бутик 4“ в Тузла се обажда отново. За четвърти път тази седмица се интересува дали е възможно организирането на автомобилно шоу с участието на автомобилния салон на Бил Блас.

Иърин с раздразнение разтри слепоочията си.

— Тогава за четвърти път тази седмица й кажи, че Бил Блас е в Европа и не мога да разговарям с него за това, преди да се е върнал.

Веднага съжали за троснатия си отговор и като пое дълбоко въздух, добави:

— Извинявай, Бети.

— Няма нищо. Не се ли чувстваш добре днес?

— Малко съм изморена — призна Иърин.

— Защо не полегнеш малко?

— Не. Прекалено много работа ме чака.

— Добре — не съм убедена каза Бети. — Лестър се обади и попита дали може да вземе още някого със себе си на ревюто на „Уолш“ в Албъркуърк. Това е двудневно пътуване и твърдеше, че ще се самоубие, ако не може да вземе съквартиранта си със себе си.

Лестър бе един от мъжете манекени, чиито услуги Иърин често използваше в своите модни ревюта.

— Мъж или жена е неговият съквартирант?

Бети се разсмя развеселена.

— Познаваш Лестър.

— Кажи му, че в такъв случай ще се наложи да се самоубие. „Уолш“ са много консервативни, изключително добродетелни и невероятно богати и аз трябва да отчитам всички тези фактори. Не можем да излагаме на провал ревюто. Съквартирантът му, мъж или жена, ще си остане вкъщи.

— Вече му казах да вдигне предпазителя на пистолета си, но обещах да попитам.

Иърин се разсмя, благодарна на Бети, че бе внесла малко добро настроение в този потискащ ден.

— Благодаря ти, Бети, ти си истински приятел.

— Можеш да се обзаложиш, че е така. А сега ме извини. Трябва да се свържа по телефона с онази вятърничава жена от Тузла. Ако имаш нужда от нещо, просто телефонирай — затвори телефона, а Иърин се отпусна назад в дълбокото кожено кресло.

Меките възглавници я задушаваха, затова се изправи и отиде до прозореца. Загледа се в разкриващата се пред нея панорама, потопена в маранята на горещия хюстънски ден. Климатът през юни тук беше непоносим. Жегата бе потискаща, влагата те караше да се задушаваш и въздухът беше тежък за белите дробове. Не можеше да се диша.

Особено за жена в петия месец на бременността.

Иърин несъзнателно приглади с ръка корема си, който според повечето стандарти все още бе прибран и стегнат. Тъй като никога преди не бе имала дори малък корем, сега изпитваше чувството, че нейният бе огромен. Все още можеше да се напъха в предишните си дрехи, но бе предпочела да започне да се облича в по-широки и даващи свобода на тялото рокли.

Както и към всичко останало през тези дни, тя остана равнодушна към красивия изглед, откриващ се пред нея. Кабинетът ѝ бе боядисан в снежнобели, топли патешко сиви и прасковени цветове. Елегантната обстановка, подредена с много вкус, трябваше да впечатлява клиентите и винаги успяваше да го постигне.

Днес облеклото ѝ бе в хармония с интериора на кабинета. Роклята ѝ бе от мек рисуван муселин, в унисон с цветовото решение на помещението. Албърт Найпен не бе създал този модел за бременни жени, но тя използваше дрехата именно като такава. Закопчаването ѝ бе странично. Платката бе набрана около гърдите и падаше елегантно надолу, дискретно закривайки корема ѝ.

Трябваше да признае, че кара лека бременност. Единственото неприятно усещане, което изпитваше постоянно, бе чувството за пресищане и тежест в стомаха дори когато бе гладна. Лекарят бе обяснил, че то се дължи на обичайното ѝ малко тегло, преди да забременее. В продължение на няколко седмици бе страдала от стомашно неразположение сутрин, но едно малко хапче преди закуска ѝ бе помогнало да го преодолее. След онзи случай в Сан Франциско бе много предпазлива по отношение на лекарствата, които вземаше.

Нямаше значение как, но мислите ѝ винаги се връщаха към него. Към Сан Франциско. Към Ланс Барет. Към неговото изпълнено с омраза, безмилостно усмихващо се лице, непосредствено преди заминаването ѝ с Барт.

Барт. Милият Барт. Защо той трябваше да бъде потърпевш? Все още помнеше деня, когато му бе върнала изящния диамантен пръстен.

— Какво е това? — бе попитал той, глупаво взирайки се в пръстена.

— Не мога да се омъжа за теб, Барт — простичко бе отвърнала тя.

Беше разтърсил огромната си глава, сякаш искаше да се увери, че очите не му изневеряваха.

— Какво искаш да кажеш, Иърин? Защо?

— Защото съм бременна.

Беше втренчил в нея недоумяващи очи. Сякаш му бе казала нещо на друг, неразбираем за него език. Накрая затвори увисналата си долна челюст и примигна с очи.

— Да.

Тя видя как слисването му се смени от вникване в смисъла на казаното от нея и след това се превръща в гняв. Този път въпросът му бе изкрещан с обвинителен тон.

— Как? Кой? — и преди да ѝ даде възможност да му обясни, настоя: — Отговори ми, да те вземат дяволите!

Тя посрещна спокойно неговия обвиняващ поглед. Единствено здраво стиснатите ѝ една в друга длани издаваха неописуемия ѝ страх от този мечок, чийто гняв бе предизвикала.

— Това не е важно, Барт. Бебето е мое. Само мое.

— Не се прави на светица пред мен, кучко. Необходими са двама, за да се роди бебето. Дори този смотаняк, когото сигурно смяташ за много задръстен, знае това — сграбчи грубо ръката ѝ. — Кой е бащата, защото — Бог ми е свидетел — сигурен съм, че не съм аз! И не защото не проявих достатъчно усърдие!

— Барт, моля те — с умоляващ глас каза тя, — причиняваш ми болка.

Той сведе очи към побелелите стави на пръстите си, които стискаха силно слабите ѝ ръце.

— Извинявай — измънка Барт. Веднага пусна ръцете ѝ и се изправи. Закрачи нервно пред канапето в нейната дневна, после се закова пред нея и попита: — Барет е, нали?

Тя го погледна с изненада. Как беше разбрал? Нямахше смисъл да лъже.

— Да — тихо потвърди тя.

— Проклятие! — изруга той, удряйки ядно с юмрук другата си длан. — Ще убия това копеле. Изнасили ли те? Ако ти е причинил болка...

Иърин бързо заклати отрицателно глава:

— Не. Не беше изнасилване.

Нейните думи му подеждяха като студен душ. Тихо, с едва доловим глас Барт зададе следващия въпрос със затаено вълнение и прикрита надежда:

— Той те прелъсти, така ли, скъпа? Не си могла да се защитиш. Така ли беше, мила?

Сълзите се стекоха по лицето ѝ, но тя го погледна смело и отговори честно на въпроса му:

— Не, Барт. Много добре знаех какво правя.

Широките му рамене се отпуснаха невярващо в израз на покруса.

— Разбирам — бе единственото, което Барт каза. Дълго време стояха, без да говорят. Иърин тихичко плачеше.

— Предполагам, че този кучи син не иска да се ожени за теб. Отрепка. Само ми дай знак и аз ще се погрижа за този мистър Барет. Ще го погубя, преди да има време да...

Иърин скочи от креслото, сграбчи го за раменете и започна да го разтърсва неистово. Лицето ѝ бе мокро от стичащите се по него сълзи.

— Не! — извика тя. — Не. Да не си посмял да го нараниш. Кажу ми, че няма да го направиш. Божичко! Той не трябва да страда — отпусна се тежко в обятията му, когато Барт я прегърна утешително и я потупа успокояващо по гърба.

— Шшт! Успокой се, мила. Няма да направя нищо, което ти не би искала да сторя — уверяваше я той. После попита с малко изплашен глас: — Вече по-добре ли си?

Барт Стантън, страшилището на всички директори на управителни съвети, не се страхуваше от нищо и от никого. Но една изпаднала в истерия жена можеше да го превърне в сантиментална марионетка.

Иърин се отдръпна от него и кимна.

— Да — изхълца тя. Повдигна насълзените си очи към него и каза: — Барт, той дори не знае. Обещай ми да не му казваш и да не му създаваш неприятности.

Той я изгледа с онзи свой пронизателен поглед, който бе добре известен на всичките му познати.

— Значи такава била работата — бавно произнесе той. — Ти го обичаш, нали?

— Да — без колебание и срам отвърна тя.

Той отиде до прозореца и се загледа в засенчената от дърветата морава пред нейния дом. Пред погледа му се разкри килим от ранни пролетни цветя. Растителността бе буйна и всичко наоколо бе зелено, покрито с цвят и плодородие. Внезапно осенилата го мисъл подкоси коленете му, но въпреки това попита:

— Знам колко уважаваш своята религия, но може би, като се имат предвид всички обстоятелства, може би щеше да е по-добре, ако бе хмм... ако бе направила аборт.

Иърин се усмихна на срамежливостта му да изрече думата. После бавно поклати тъжното си лице.

— Не, Барт. Причината не е само моята религия. Тя е в мен. Никога не бих могла да извърша такова нещо.

— Ти няма да се съ согласиш на аборт — не беше въпрос. Вече бе разбрал отговора.

— Би ли предположил някога, ти, който познаваш моите житейски схващания, че дори бих си помислила подобно нещо? Не, Барт, сама ще отгледам детето си.

Той се приближи до нея. Заговори бързо, сякаш се страхуваше, че може да промени мнението си, докато успее да изрече мисълта си:

— Скъпа, омъжи се за мен. Не ме е грижа за бебето. Не мислех наистина нещата, които ти казах. От толкова дълго те желая. Кълна се, че няма значение. По дяволите, всички ще мислят, че бебето е от мен.

— Но ние ще знаем истината, нали? — нежно попита тя. — Не искам животът ми да се гради върху една лъжа, Барт. Не искам и твоят да бъде изграден върху нея.

— Аз те обичам. Желая те, независимо от всичко.

Тя въздъхна и прокара пръсти през гъстите му черни коси.

— Знам. Но въпреки това моят отговор отново е „не“. Беше му отказала и сега пак го правеше. Барт вече не бе така настоятелен, както първия път, когато ѝ предложи да се омъжи за него, но през цялото време беше близо до нея, сякаш се надяваше, че тя ще промени решението си.

Но не стана така. Иърин отново погали нежно корема си точно в момента, когато телефонът забръмча повторно и я изтръгна от състоянието на замечтаност.

— Да, Бети? — каза тя, след като натисна бутона.

— Тук има един човек, който иска да се срещне с теб. Свободна ли си?

— Да. Кой е той?

— Някакъв мистър Ланс Барет.

ГЛАВА 12

Сърцето ѝ подскочи и спря. Не можеше да си поеме дъх. Очите ѝ се затвориха при внезапно обзелата я слабост, от която едва не се строполи върху дебелия килим. За миг сякаш земното кълбо бе изскочило от оста си и налудничаво започна да се накланя на една страна и после пак се върна към нормалното си състояние. Успя да се хване за ръба на бюрото и бавно се отпусна в креслото зад него.

— Иърин, чуваш ли ме? — попита Бети.

— Д-д-да...

Какво щеше да прави? Ланс бе тук. От другата страна на тази врата. Трябваше да се срещне с него. Но как щеше да понесе тази среща? Защо бе дошъл? Ами ако се досетеше за нейното положение? Въпросът непрекъснато отекваше в главата ѝ, но там нямаше отговор за него. Налагаше се да го излъже най-безсрамно и да се надява, че всичко ще мине добре.

— Покани го да влезе, Бети — отвърна тя с увереност, каквато изобщо не изпитваше.

Прокара нервно пръсти по косата си, навлажни с език устните си и приглади с ръка платката на роклята, която бременността ѝ издуваше леко напред. Той не трябваше да разбере. А сетивата му бяха толкова изострени. Беше обучен да забелязва всяка подробност.

Ланс застана на прага на двукрилата дъбова врата.

Ако някога бе считала, че в спомените си бе разкрасявала неговата физика, то бе грешила. Сега бе по-красив и по-мъжествен от времето на последната им среща. Косата му бе небрежно сресана, мъничко по-дълга и изсветляла под летните лъчи на слънцето.

Сините му очи не бяха загубили своя блясък, макар че изсветлелите вежди контрастираха очарователно с обгорилото му от слънцето лице. Около ъгълчетата на очите му имаше гъста мрежа от ситни бръчици, които тя не помнеше, но вероятно потъмнялата от слънцето кожа на лицето му сега ги правеше по-лесно забележими.

Трапчинката на брадичката му придаваше още по-мъжествено и по-дръзко изражение на лицето му. Когато ѝ се усмихна обаче, Иърин забеляза една тъжна извивка в ъгълчетата на решително свитите му устни, каквато не бе имало през онзи февруари.

Но най-драстична беше промяната в начина му на обличане. Веднъж му бе направила иронична забележка, че носи само тъмни костюми, бели ризи и тъмни вратовръзки. Той се бе оправдал, обяснявайки ѝ, че правителствените служители не трябва да привличат вниманието, а това би било неизбежно, ако носеха ослепителни спортни облекла и лъскави ризи, сътворени от прочути дизайнери.

Светложълтата му риза не бе ослепителна, но кройката на самото му със сигурност бе европейска. Панталоните в цвят екрю прилепваха към бедрата и хълбоците му по начин, който говореше, че бяха шити по поръчка, а не закупени от магазин за конфекция. Вратът му не беше пристегнат от вратовръзка. Вместо това, яката на ризата му бе разкопчана и разкриваше част от тъмнорусия мъх, покриващ горната част на тялото му.

Нейната решимост да запази хладнокръвие и да се държи резервирано с него се изпари, когато той изпълни това женско убежище с мъжественото присъствие на вилнеещ варварин. Беше победена.

— Здравей, Иърин! — поздрави Ланс.

Трябваше да стане, да отиде при него и да му подаде ръка, но се страхуваше да излезе от прикритието си зад бюрото. Ако се изправеше, той можеше да забележи нейната бременност.

— Здравей, Ланс! — топло отвърна на неговия поздрав тя. Устните ѝ трепереха, но бе решила, че ще се държи сърдечно, сякаш срещаше стар приятел. — Влизай и сядай — посочи му креслото пред бюрото. — Каква приятна изненада.

Също така непринудено като нея, той прекоси помещението, разглеждайки подредбата на кабинета със своите всевиждащи очи. Нищо не можеше да убегне от тях. Щеше да се придържа към своето мъдро решение и нямаше да става от мястото зад бюрото си.

— Много е хубаво тук, Иърин — каза той, посочвайки кабинета с кръгов жест на ръката. — Впечатлен съм.

Усмихна ѝ се, докато сядаше, и сърцето ѝ затанцува в гърдите. Зъбите му бяха ослепителнобели на фона на слънчевия загар на лицето

му. Беше прекрасен.

— Благодаря. По това време на годината нямаме много клиенти. През лятото забавяме темпото. Всъщност ще заработим наистина под пълна пара едва наесен, когато клиентите ни започват подготовката за коледните празници.

Дотогава щеше да е навлязла в напреднала бременност. Как щеше да издържи на умопомрачителния ритъм на работа?

— Вероятно трябваше да се обадя предварително, но си помислих, че ще бъде по-добре да се срещна лично с теб.

Думите му бяха почти дословен цитат на казаните от нея при пристигането ѝ в дома на Лаймънови. Той я погледна. Тя дали си спомняше? Да, помнеше. Усмихнаха се един на друг.

— Имаш право. Радвам се, че потърси направо мен — повтори тя казаното от него преди няколко месеца. Двамата се засмяха сконфузено. Известно време се гледаха напрегнато, потънали в мълчание. Ланс разкопча сакото си и това ѝ даде повод да забележи:

— Изглеждаш променен.

— Как?

— Дрехите. Не са толкова консервативни като онези, които носеше преди.

Той бе доловил нейното смущение и се усмихна с онази своя самоиронична усмивка, която тя така добре познаваше.

— Искаш да кажеш, че не изглеждам толкова глупаво, нали?

Тя се засмя и призна:

— Да, глупаво. Да не би финансовото министерство да е приело нови униформи?

Той повдигна рамене и като наблюдаваше каква щеше да бъде нейната реакция, каза:

— Не знам. Вече не работя за него.

Тя остана слисана.

— Какво? — очите ѝ се бяха разширили от многото неизречени въпроси.

— Напуснах преди известно време. Всъщност днес съм тук, за да изпълня последната си служебна задача. Вече работя за себе си заедно с мой приятел.

— Ланс... — не можеше да намери думи, — не знам какво да кажа. Радваш ли се? Това ли искаше и ти? Беше толкова добър в

работата си.

— Благодаря — усмихна се той. — В сегашната си работа използвам опита, натрупан от службата ми в Министерството. Този мой приятел напусна преди няколко години и регистрира собствена фирма. Посещава банки, бизнес компании и обучава теоретично и на практика как да се предотвратят и открият вътрешнофирмената престъпност и корупцията. Също така обучава служителите от финансовата сфера как да действат по време на престъпления, например при грабеж и при аналогични на него ситуации — той кръстоса крак върху крак. — Както и да е, приятелят ми се обади преди няколко месеца. Работата му се увеличила твърде много и не можел да се справя сам. Не успявал да задоволи потребностите на всички свои клиенти и ме попита дали бих искал да започна при него. Бяха изминали няколко години, откакто бе излязъл от професията, и можеше да използва моя опит, за да актуализира своите семинари — спусна крака си на пода, наведе се напред и бавно каза: — Иърин, смаях се, като разбрах колко доходна може да бъде тази работа. Големите корпорации са готови да плащат огромни суми, за да си спестят двойно повече от предотвратени и разкрити престъпления. Печелим много и в същото време им предоставяме една високо ценена услуга.

Вълнението му беше искрено и Иърин се радваше на неговия успех. Сега бе много по-спокоен и по-непринуден.

— Трябва да ти призная — продължи той, — че престанах да харесвам работата си след Сан Франциско — последните две думи произнесе много тихо, а очите му се взираха изпитателно в нея изпод златистите вежди.

Бяха изминали пет месеца, но при всяко напомняне за Кен в гърлото ѝ засядаше огромна буца. Едва успя да каже:

— Мисля, че мога да те разбера.

— Чуваш ли се често с мисис Лаймън?

Лицето на Иърин се разведри.

— Да, Мелани се премести в Орегон и започна работа в цветарски магазин, която ѝ харесва и тя се справя отлично. Често получавам писма от нея. Продала е къщата в Сан Франциско и обожаваше малкия си апартамент и новата си работа. Обади ми се миналата седмица и аз съм убедена, че тя е щастлива там.

Иърин се усмихваше загадъчно.

— Защо? — попита той с любопитна усмивка. Наистина беше заинтригуван.

— Е, както се оказа, замесен е някой си мистър Алън Картър, който притежава разсадник и зарежда с цветя нейния магазин. Той е един очарователен мил мъж около тридесетте.

И двамата се разсмяха на описанието на Мелани.

— Вдовец е отпреди около година. Жена му станала жертва на трагичен инцидент и го оставила сам с двегодишния им син.

— Аха! — каза Ланс.

— Мелани се обади, за да ме попита дали не мисля, че от смъртта на Кен е изминало достатъчно време, за да излезе на вечеря с мистър Картър. „Разбира се, това няма да е истинска среща. Просто двама самотни хора, които вечерят заедно. И неговото малко момченце, което е толкова сладко, също ще присъства.“ Мисля, че цитирам дословно.

— Тя е невероятна. Надявам се, че е щастлива — сериозно добави Ланс.

— Мисля, че Мелани има нужда точно от някой като мистър Картър. Благодаря на Бога, че не живее в Сан Франциско заедно с родителите си.

— С това се свърши.

Помежду им отново настъпи мълчание. Стараеха се да не срещат погледите си, въпреки че сетивата и на двамата бяха изострени от присъствието на другия. От вниманието им не убягваше нито един жест. Всяко дихание биваше запечатвано. И най-незабележимите нюанси на гласа — усещани. Въздухът, който дишаха, беше зареден с електричество.

Беше казал, че е дошъл да изпълни последната си служебна задача. Отчасти от любопитство и отчасти от необходимостта да наруши напрегнатото мълчание, Иърин попита:

— Защо дойде да се видиш с мен? Свързано ли е с Кен? Каза, че идваш по служба.

— Да, трябва да ти кажа нещо — бръкна във вътрешния джоб на самото си и се изправи. — Защо не дойдеш тук? — премести се на тапицираното в пастелни цветове канапе до панорамния френски прозорец. Явно очакваше, че тя ще се присъедини към него.

Трябваше да се изправи и да се изложи на проверката на проницателните му очи. Един отказ да го направи само щеше да привлече вниманието му, а това трябваше да се избегне. Като пое дълбоко въздух, за да прибере корема си, доколкото това бе възможно, Иърин се изправи на подкосените си колене.

Трепереща от страх, че Ланс всеки момент можеше да се досети за нейното състояние, тя приближи до канапето, до което я очакваше той. Едва когато жената седна, Ланс се настани в противоположния му край.

— Иърин, имам това от няколко месеца — показва един обикновен плик за писма. — Преди да продаде къщата си, мисис Лаймън прегледала съдържанието на всички чекмеджета и папки. Всичко, което според нея е можело да ми помогне да напиша рапорта за случая, тя ми изпрати във Вашингтон — замълча и внимателно се взря в очите ѝ. — Не мисля, че съзнателно ми е изпратила това. Тя вероятно дори не е знаела, че то е било сред останалите книжа и документи. Предполагам, че трябваше да ѝ го върна, но знаех, че ти би искала да го имаш, и мисля, че тя би искала същото.

Любопитството ѝ нарастваше. Ако бе имал намерение да изостри до краен предел нейния интерес, бе постигнал успех. Ланс ѝ подаде плика. Изминаха няколко секунди, преди очите ѝ да се откъснат от неговите и да погледне надолу към онова, което бе в ръката ѝ.

Повдигна капачето и пъкна ръка в плика. Пръстите ѝ напипаха парче твърда хартия. Когато го извади, видя, че това беше една черно-бяла снимка с пожълтели краища. Пулсът ѝ се учести, а гърлото ѝ пресъхна едновременно с появилото се бучене в ушите.

Ако съдеше по дрехите на трите фигури на снимката, то тя бе направена преди близо тридесет години.

Една млада жена бе седнала в някаква местност, която напомняше градски парк. От едната ѝ страна срамежливо бе застанало момче, което явно не можеше да ходи само. В ръцете си тя държеше пеленаче. Кръгли черни очи гледаха изпод дантелената шапчица върху главата на бебето.

Жената гледаше право в обектива, но не се усмихваше. Изглеждаше така, сякаш не виждаше фотографа. Вероятно мислите ѝ се рееха някъде другаде. Имаше тъжни очи, които много приличаха на тези на момченцето и на бебето. Лицето ѝ бе слабо, почти кльощаво,

сякаш едва задържаше душата си в своето тяло. От начина, по който държеше главата си и притискаше пеленачето към гърдите си, и от слабата ръка, положена върху рамото на малкото момченце, се виждаше, че животът ѝ бавно гасне. От цялата ѝ фигура се излъчваше отчаяние. Единствено спокойните черти на лицето ѝ издаваха нейното примирение със сполетялото я нещастие.

От дълго време сълзите премрежваха очите на Иърин, но тя продължаваше да се взира в снимката. Докато минутите минаваха незабелязано, тя поглъщаше с поглед и сърце всеки детайл от нея, опитваше се да проникне зад плоското изображение в третото измерение, в мислите на тази жена. Ланс не я прекъсваше. Затаил дъх, той стоеше неподвижно.

Най-после Иърин повдигна очи към него. Господи, тя наистина беше красива! Въпреки че лицето ѝ бе мокро от сълзите, тя бе най-прекрасната жена, която някога бе срещал. Беше му коствало върховни усилия — едва бе намерил в себе си достатъчно смелост, за да прекрачи прага на този кабинет. При последната им среща тези огромни черни очи бяха хвърляли унищожителни мълнии към него. Всеки трезвомислещ мъж щеше да се оттегли, когато разбереше, че не е желан, и би предпочел да остане сам.

Но не и той. Не и Ланс Барет. Не. Той беше като боксьор, който равнодушно понася ударите на противника. Трябваше да я види още веднъж. Бе успял да се убеди, че онова, което се бе случило в Сан Франциско, бе само един изплъзващ се сън. Авантюри като тяхната бяха предварително обречени. Прекалено хубави, за да продължат дълго. Не се ли пееше точно това в песента? Щеше да се срещне с нея, а след това завинаги щеше да прогони нейния призрак от измъчените си мисли.

Но той знаеше, че нещата няма да се развият така, и се оказа прав. Нещо се бе случило с него през миналия февруари и оттогава не беше същият човек. Беше се влюбил.

Ланс си бе казал, че е твърде стар, за да се държи така заради една жена. Беше се държал рязко с хората от екипа заради съвсем незначителни пропуски от тяхна страна, използвайки ги като отдушник за своята избухливост. Един от тях си бе спечелил набързо счупена долна челюст, когато бе подметнал, че малко боричкане в леглото на някоя красива проститутка ще уталожил напълно раздражнителността на

Ланс. Не можеше да спи, бе загубил апетит. Близките и приятелите му започнаха да странят от него и да го презират. Но тяхното презрение не бе по-голямо от това, което самият той изпитваше към себе си.

Веднъж Иърин го бе пратила по дяволите. Е, той беше там и мястото не му хареса. Единственият път, когато бе успял да зърне късче от небесния рай през изминалите пет месеца, бе мигът, в който прекрачи прага на този кабинет.

Проклятие! Сега се чувстваше по-зле от когато и да било преди. Целият трепереше вътрешно от близостта с нея. Искаше му се да ѝ докаже любовта си, но нямаше достатъчно смелост да го направи.

Тя ухаеше прекрасно. Лицето ѝ беше озарено от някакъв вътрешен пламък. Устните ѝ бяха влажни и леко разтворени. Виждаше очарователното малко езиче зад редицата от правилни бели зъби. Божичко, искаше му се да почувства нейните устни, да пие от техния вълшебен еликсир.

Сега, докато го гледаше с тези пълни със сълзи очи, Ланс трябваше да напегне цялата си воля, за да устои на желанието си да я притисне в обятията си и никога вече да не ѝ позволи да си тръгне. Беше променена и едновременно болезнено позната. Тя беше Иърин О'Ши. Неговата Иърин.

Но имаше нещо.

— На гърба има надпис — нежно каза той.

Иърин обърна снимката и зачете на глас:

— „Майката на Кен, Мари Маргарет Конуей, и неговата сестра. Починала от туберкулоза две седмици след като бе направена тази снимка. Когато ние взехме Кен, по-малкото сестриче вече бе осиновено. Бог да ги благослови.“

Най-отдолу имаше дата и подпис: М. Р. Л.

— Това са инициалите на втората майка на Кен. Предполагам, че е получила снимката при осиновяването на Кен. Намерих я в един плик, върху който с почерка на Кен беше написано: „Нещата на мама“. Вероятно е получил снимката след нейната смърт.

— В такъв случай е знаел за мен.

— Така предполагам.

По лицето ѝ отново се стекоха сълзи.

— Ланс, това е моята майка — прошепна тя, като галеше с пръсти лицето на снимката. — Мари Маргарет Конуей. Вече знам

нейното име.

— И тя ви е обичала. Вероятно е знаела, че скоро ще умре, затова ви е занесла в дома за сираци, за да бъде сигурна, че за вас ще се грижат.

— Ами баща ми? — погледна въпросително към него.

Той поклати тъжно глава.

— Не знам, Иърин. Но сега вече имаш име. Това все пак е някаква следа и ако искаш, можеш да започнеш от нея.

Въздъхна, но във въздишката ѝ нямаше тъга, а бе породена от усещането за покой и душевно равновесие.

— Не знам. Може би някога. Но засега това ми е достатъчно. Повече от достатъчно. Аз... — преглътна заседналата от вълнението буца в гърлото ѝ — не знам как да ти изразя благодарността си — бавно повдигна очи към лицето му. Забеляза някакъв непознат пламък да припламва в неговите сини очи.

— Това е най-малкото, което можех да направя, Иърин. Чувствах се виновен за загубата на Кен. Когато открих това, реших, че ще ти го донеса. Не мисля, че мисис Лаймън би имала нещо против.

Двамата неусетно се приближаваха един към друг. Всеки от тях беше увлечен във водовъртеж от бързо сменящи се чувства. Уханието на неговото чисто, мъжествено тяло проникна през сетивата ѝ и я лиши от способността да мисли. Силната му мускулиста фигура обещаваще убежище за някой, който търсеше и се нуждаеше от подкрепа. Някой, когото тревожеха проблеми, които изглеждаха неразрешими. Някой, чието сърце преди пет месеца е било разтърсено из основи и сега продължаваше да стене с всеки изминат ден.

— Иърин — пресипнало произнесе името ѝ. — Иърин...

Вратата се разтвори широко и Барт влетя в кабинета.

— Скъпа, добре ли си? — погледна за миг Иърин, преди да премести гневния си поглед към Ланс, който бе скочил от канапето и го гледаше мрачно. — Какво, по дяволите, правите тук? — попита Барт настоятелно.

— Това не е ваша работа — отвърна Ланс със смразяващо спокойствие.

— Да пукна, ако не е — предизвикателно каза Барт. — Би трябвало да изритам оттук този лепкав боклук.

— Можете да опитате — иронично отвърна Ланс.

Иърин остана на канапето, прекалено уморена, за да се изправи и да се бори с двамата едновременно. Главата ѝ щеше да се пръсне от болка, а устата ѝ имаше горчив вкус.

— Моля ви, моля ви. И двамата.

— Той ли те разстрои, съкровище? Ти си плакала — Барт преве огромния си корем в някакво карикатурно подобие на приклякане и взе в дланта си студените ръце на Иърин.

— Не, той... — започна Иърин.

— Причината за посещението ми има частен характер и тя не ви засяга, Стантън — грубо каза Ланс.

— Всичко, свързано с нея, ме засяга — заяви Барт и се изправи в цял ръст.

— Не и онова, което двамата с нея имаме да си кажем.

Иърин познаваше тази интонация. Ланс беше извън себе си от ярост и изречените със спокоен, но леденостуден глас думи се изсипаха над тях като парчета натрошено стъкло. Когато прикова поглед в Барт, очите му проблясваха също така смразяващо.

Барт не беше страхливец, но можеше да познае един опасен противник. Започна да става по-отстъпчив.

— Тогава ще оставим тя да прецени — стрелна поглед към Иърин. — Съкровище, имаш ли да кажеш още нещо на мистър Барет?

Тя разбра двоякия смисъл на този въпрос и важността на очаквания от него отговор. Искаше ли самата тя да каже на Ланс за тяхното бебе? Господи, как трябваше да постъпи?

Искаше да му каже. Искаше да види как страховитият му поглед се сменя от изражение на щастие и любов. За нея това щеше да бъде най-прекрасната гледка.

Но имаше ли смелост да посрещне този риск? Ами ако той я намразеше? Можеше да я упрекне, че не бе взела предпазни мерки. Дали беше по силите ѝ да се примири с едно снизходително отношение от негова страна, породено от чувството за вина? Дали той нямаше да се почувства задължен да постъпи „както бе редно“ с нея?

„Никога не се страхувай от мен, Иърин. Никога.“

Не. Не можеше да го постави пред свършен факт просто информирайки го за своята бременност. Колкото и силно да обичаше Ланс, тя не можеше да приеме неговата любов при такива условия. Лекомислените жени владееха този трик още от най-древни времена.

Това бе последното оръжие, което използваша, за да спечелят битката, техният най-силен коз.

Тя обичаше Ланс. Това беше неоспорим факт. Но той никога не бе говорил за своята любов към нея. През всичките онези часове на пламенна страст в Сан Франциско Ланс нито веднъж не бе загатнал за любов.

„Съвършена, съвършена, ще почакам.“

Тя го привличаше само физически. Наистина преживяването бе незабравимо, но за Иърин, която ценеше толкова високо здравите семейни отношения, почиващи на взаимната любов, това не бе достатъчно.

„Не знам какво става с мен.“

Повдигна очи към него и изпита върху себе си цялата покоряваща сила на неговия поглед. Очите му сякаш проникваха до дълбините на душата ѝ и запалваха буйни огънове там. Гледаше го дълго и съсредоточено, защото съзнаваше, че го прави вероятно за последен път. Този спомен трябваше да остане дълбоко в сърцето ѝ до последния ден от нейния живот.

„Имаш две изключително женствени привички, Иърин О’Ши.“

Най-накрая тя сведе поглед и поклати глава.

— Не. Нямам какво да кажа.

В стаята настъпи толкова дълбоко мълчание, че чуваха движението на хората няколко етажа под тях и говора на минавачите по улицата отвън. Затвори очи, за да не издаде разкъсващата сърцето ѝ болка, когато Ланс се завъртя на пети и бавно тръгна към вратата. Изщракването на ключалката при затварянето на вратата отекна като последен, смъртоносен изстрел.

Иърин се отпусна тежко върху канапето, освобождавайки насъбралата се в душата ѝ мъка. Остана така — смазана от болка и скръб — толкова дълго, че Барт наистина се уплаши за нея. Опита се да я утеши по своя мил, неумел начин, но усилията му не се увенчаха с успех. Накрая отчаянието му започна да се превръща в раздражение и той заповяда:

— Виж сега, Иърин, не искам да изгубиш бебето си, затова се стегни!

Не толкова казаното от него, а фактът, че за първи път се бе обърнал към нея с името ѝ, я накара да повдигне глава и да преглътне

сълзите си.

— Така вече е по-добре — промърмори той.

— Ти се обърна към мен с името ми, Барт.

— Не съм ли го правил винаги? — попита той недоумяващо.

Тя се усмихна, погали го нежно по бузата и прошепна:

— Не.

Той се изправи и се отдалечи на няколко крачки от нея.

— Съкровище, това ще е най-трудното нещо, което някога е трябвало да кажа, но трябва да го сторя. Би трябвало да кажеш на Барет за бебето. Начинът, по който те гледаше, ме накара да си помисля... ами сякаш той... разбираш ме какво искам да кажа. Сякаш той е влюбен в теб. Позволи ми да го настигна.

— Не, Барт. Не мога да му кажа.

С тих, неуверен глас Барт възрази:

— Той има право да знае, скъпа. Знаеш, че това дете е и негово.

Иърин въздъхна. Тя самата бе мислила същото.

— Да, той трябва да научи естествено, но не сега. Може би след раждането на детето моите адвокати... не знам как... — гласът ѝ заглъхна. Беше останала без сили.

— Знаеш, че все още искам да се омъжиш за мен — смутено каза Барт, след като се прокашля. — Ще промениш ли мнението си? Аз те обичам — неизразима мъка засенчи неговите черни очи.

— Аз също те обичам, Барт. Ти си най-добрият приятел, когото съм имала.

— Да, знам — тъжно изсумтя той. Миг по-късно попита: — Искаш ли да се обадя на лекаря да ти изпрати нещо успокоително? Честно казано, видът ти ме плаши.

Тя се усмихна печално.

— Е, в този случай външният вид не лъже, защото наистина се чувствам ужасно — когато видя, че веждите му се свиват разтревожено, добави: — Не, нямам нужда от успокоителни. Искам само да се прибера у дома и да си легна.

— Ще ми позволиш ли да те закарам?

— Не, сама ще се справя.

Когато тръгнаха към вратата, Барт попита:

— Какво точно е довело Барет при теб?

Пръстите на Иърин притиснаха силно плика, в който бе така скъпата на нейното сърце снимка. Тя бе единственото нещо, останало ѝ след смъртта на майка ѝ и Кен. Също така бе единственото нещо, което бе получила от Ланс. Поне засега тя искаше да я задържи за себе си.

— Беше служебно, свързано с разследването по случая на Кен — разсеяно отвърна тя.

Когато отвори вратата на своя дом, Иърин беше съсипана от горещината и напълно изтощена от емоционалните катаклизми през този ден. Забеляза, че петуниите в цветните лехи бяха оклюмали листа от жажда. Ако имаше поне малко съвест, трябваше да излезе и да ги полее, но се съмняваше, че може да намери толкова сили в себе си тази вечер.

Тя включи централното хранване на климатичната инсталация — едно от подобренията, направени от нея в този дом. С много усилия започна да изкачва стълбището към спалнята си. Включи вентилатора над главата си, за да раздвижи застоялия въздух, докато се усетеше ефектът от климатичната инсталация.

Облече една широка лятна рокля, която се закрепваше за тялото ѝ само с тънки презрамки на раменете. Леката бледосиня материя обгръщаше тялото ѝ като с прозирен воал. Неспособна да търпи никакви ограничения, тя свали своя колан и си сложи бикини, освобождавайки тялото си от всякакво друго бельо.

Мисълта за храна предизвикваше отвращение у нея, но слезе долу в кухнята и си наля чаша изстуден чай с лед, без да пести лимоновия сок в него.

Влезе в дневната, спря, както винаги, на вратата и я огледа със задоволство. Обичаше тази стая. Стените бяха боядисани в тъмнобежово, приятно контрастиращи на бялото на вратите и рамките на прозорците. Диванът и фотьойлите също бяха бели, но затрупани с възглавници в ярки цветове — нюанси на синьото, зеленото и оранжевото. Сякаш по нечие нареждане, очите ѝ се преместиха към камината от бели тухли. Беше една от трите в къщата.

През онази нощ Ланс бе запалил огън в неизползваната до този момент камина в дневната на Лаймънови. За какво ли бе мислил,

когато го беше направил? Дали бе мислил за нея? Ако беше искал тя да слезе долу при...

Престани, Иърин!

Отпусна се в един от меките фотьойли и сложи крака върху трикракото столче пред него. В ръката си държеше снимката, която Ланс ѝ бе дал днес.

Докато отпиваше бавно от чая си, Иърин се взираше в тази семейна снимка. Утре щеше да купи златна рамка и да я сложи в нея. Каква точно ѝ се искаше да бъде рамката? Нещо във викториански стил с фин филигран по краищата? Или може би нещо по-семпло, което да не отвлича окото от изображението в рамката.

За първи път в своя живот тя се чувстваше като човек, който има наследство. Трябваше да бъде доволна. Почти. Ако не беше тази болка от загубата на мъжа...

Изръмжа недоволно, когато чу позвъняването на вратата. Сигурно беше момчето от пощата, дошло да събере месечната такса. С уморени крайници, тя стана от фотьойла и бавно тръгна към входната врата.

На външния портал, застанал между двата реда саксии с червено мушкато, стоеше Ланс. Беше без сако, а ризата му бе разкопчана с още едно копче по-надолу. Ръкавите бяха навити до лактите.

Тя отстъпи назад при вида на почервенялото му от гняв лице.

— Свали дрехите си!

Тя го изгледа онемяла. Сигурно не беше чула добре.

— Какво?

— Казах да съблечеш дрехите си — мина покрай нея и влезе в дневната. — И ако не го направиш сама, ще го направя аз.

Тя затръшна вратата и се обърна към него. Тонът му не търпеше възражение и Иърин нито за миг не се усъмни, че той ще изпълни закана си.

Добре, но тя нямаше намерение да припадне от страх до вратата. Напусна това привидно укритие и изправи високо глава.

— Преди това ще се наложи да ме убиеш.

— Не ме предизвиквай — изръмжа той. — Едва се сдържам да не ти извия врата.

— С какво толкова съм предизвикала гнева ти? — сърцето ѝ щеше да се пръсне. Дали знаеше? Естествено, че знаеше. Нищо не

можеше да убегне от окоето му.

Ланс я изгледа с присвити очи. Гъстите руси вежди се надвесваха застрашително над тях.

— Докато бях при теб, не можех да разбера точно, но усещах някаква промяна. Едва когато се качих на борда на самолета, проумях каква беше разликата — лицето му неочаквано загуби войнственото си изражение. Маска да бе свалил от лицето си, промяната в изражението му не би била толкова драстична. — Иърин...

Не довърши. Вместо това се приближи до нея и повдигна ръка да я докосне. Иърин несъзнателно прикри корем с ръцете си. С безкрайна нежност той издърпа ръцете ѝ встрани и сложи длани върху корема ѝ.

Коремът, за който той знаеше, че е плосък и почти прилепваше към гърба ѝ, сега беше заоблен и малко изпъкнал. Без да изтегля дланите си, наведе се към нея и бавно въздъхна. Стори ѝ се, че вижда някакъв израз на болка в очите му, когато я попита:

— Стантън?

Устните ѝ се разтрепериха от усилието да се усмихне.

— Не, Ланс.

Очите му зададоха единствения важен въпрос и нейните отговориха, затваряйки се за миг в утвърдителен знак.

Бавно, почти уплашено той я прегърна и започна да я притиска към себе си, докато накрая почти се сляха в едно. Нежно притисна и устни в нейните.

— Божичко, Иърин, защо не ми каза? Да не би да си искала просто да родиш моето дете и никога да не ми кажеш за него? Защо?

Никога по-рано не беше го виждала толкова объркан. Всяка черта на красивото му лице изразяваше неразбиране и недоумение. Не беше недосегаем. Сега беше просто едно човешко същество.

Тя го прегърна.

— Да не би да мислиш, че не исках? Но как можех да ти кажа? Това не е нещо, за което човек съобщава в писмо или по телефона. Единственото, което знаех, бе, че никога вече нямаше да те видя. Щях да ти кажа след раждането на бебето, но не можех да поема риска да ти го съобщя по-рано.

— Риск? — попита той, като се отдръпна леко, но продължи да я държи през раменете. — За какъв риск говориш?

Тя сведе очи от изпитателно втренчения в нея поглед.

— Ланс, не знаех как щеше да реагираш на бебето. Можеше да поискаш от мен да... — той се досети за неизречените от нея думи.

— А ти не можеше да извършиш подобно нещо?

— Не! — възбудено каза тя.

— Защо?

Иърин нервно облиза устни с език.

— Защото моята вяра не го позволява.

— Имаше ли други причини?

— Да. Аз самата. Не мисля, че бих била способна да извърша такава нещо.

— Има ли друга причина да не се освободиш от моето дете? — силно притискащите раменете ѝ негови ръце издаваха напрежението му.

— Не — отвърна убедено тя.

Той не ѝ повярва.

— Да, Иърин, има. Кажи ми я.

— Не.

— Кажи ми, по дяволите! — изкрещя Ланс.

Думите отекваха между стените на потъналата в тишина къща, докато двамата, задъхани от вълнение, се взираха един в друг.

В следващия миг отново беше в неговите прегръдки. Едната му ръка обгръщаше кръста ѝ като в метален пръстен, а пръстите на другата галеха къдриците на тила ѝ и притискаха главата ѝ към неговите гърди. Усещаше как устните му шепнеха в косите ѝ:

— Иърин, Иърин, разбираш ли какви мъчителни страдания сме си причинявали? Като си помисля, че през цялото това време, когато е трябвало да бъда до теб, ти си била сама! Исках да бъда с теб. Господи, само как исках това, независимо дали имаше бебе или не.

Тя обви ръце около кръста му и изпита желание да се слее с него.

— Какво казваше, Ланс?

— Когато си тръгна от мен в Сан Франциско, мислех, че ще умра от мъка по теб. От обич към теб — наведе глава и положи трескави устни върху тила ѝ. — Но не можех да те спра. Когато имаше възможност да кажеш на Стантън за нас, ти не го направи. Мислех, че искаше да си отидеш с него и да ме забравиш.

— О, Ланс! Ти бе така язвителен и безмилостен, държеше се толкова студено. Мислех, че просто ме бе използвал за развлечение и

се зарадвах, когато Барт дойде толкова навреме, за да те освободи от мен.

Той я притисна към себе си, показвайки ѝ по този начин колко много бе грешила.

— Язвителността и омразата ми бяха просто защитен механизъм. През цялото време се борех със своите чувства към теб и се страхувах, че ти можеше да разбереш, че бях влюбен в теб. Представях си как двамата с Барт се смеете весело, когато говорите за мен.

Обсипа с целувки приятно ухаещите ѝ рамене. Тя издърпа краищата на ризата му от панталоните и плъзна ръка под нея, леко разтривайки мускулите на гърба му.

— Помниш ли Хигинс? — попита я той. — Това е човекът от Хюстън, с когото се свързах за потвърждение на самоличността ти през онзи първи ден. Помолих го да ме държи в течение какво става с теб. Знаех, че не си се омъжила за Стантън.

— Тогава защо не дойде по-рано?

— Знам, че вероятно ще ти е трудно да го разбереш, но не можех да дойда при теб, без да съм в състояние да ти предложа нещо.

Пусна я, отиде до дивана, отпусна се върху него и склучи дланите си.

— Когато те срещнах, ти беше преуспяваща жена, с доста големи доходи от моите. Възхищавах ти се за това. Не съм чак толкова консервативно настроен, както ти ме обвиняваше, Иърин — засмя се, после отново стана сериозен. — Но не можех да ти призная любовта си и да те помоля да се омъжиш за мен, докато няхах дори собствен дом, в който да те отведа, а само малък ведомствен апартамент в Центъра за разработки. Всъщност няхах бъдеще, поне такова, което можех да ти предложа. Не можех да дойда при теб, преди да се установя някъде и да започна да печеля повече.

Тя приседна до него и сложи ръка на рамото му.

— За мен това не беше от значение. Никога не съм преценявала хората според доходите и професията им. Ти знаеше това.

— Да, но за мен беше от огромно значение — обви нежно ръце около нея и пое дълбоко въздух. — Ще се омъжиш ли за мен, Иърин? Не съм толкова богат като Стантън, но аз...

Тя сложи пръст на устните му.

— Ти ми даде онова, което желяех най-силно на този свят — взе ръката му, сложи я на корема си й жизнерадостна усмивка озари лицето й. — В продължение на години, всъщност след смъртта на Джоузеф, винаги търсех и бях по следите на нещо. Работех до пълно изтощение, защото си мислех, че професионалният успех е моята голяма цел. Но не беше така. Едновременно с това се заех да открия Кен и съм много щастлива, че научих за неговия живот от разказите на Мелани. Благодарение на теб вече имам отговор на въпроса, който ме преследваше през целия ми съзнателен живот, а именно — коя е била жената, дала живот на мен и на Кен. Вече знам защо ни е занесла в дома за сираци. Но, Ланс — гласът й изневери и потрепери леко от напирашото в гърдите й вълнение, — наистина не знаех какво точно търся до мига, когато срещнах теб.

Той я целуна пламенно, припомняйки си усещането за нейните устни, което бе изпълвало всичките нощи и сънища след раздялата им в Сан Франциско.

Когато се разделиха, за да си поемат дъх, той каза:

— Ходих да огледам няколко къщи в Джорджтаун, но тази ми харесва — не гледаше нейния дом, а извивката в основата на шията й, в същото време плъзгайки пръсти по гърба й.

Опита се да потисне внезапно обзелото я вълнение.

— Няма ли да бъде, искам да кажа, можем ли да живеем тук, при твоята професия?

— Всичко, от което се нуждая, е служебен телефон и едно малко летище — засмя се той. — Кога мога да се преместя?

Иърин разбираше, че това бе голяма жертва от негова страна — в професионален и психологически аспект. Правеше я заради нея. Сега го обичаше още по-силно.

— Когато направиш една порядъчна жена от мен — отново се целунаха. — Ще ме закараш ли до Шрийвпорт, за да се срещнем с майка ми? — повдигна умоляващи очи към него. — Ланс, тя не знае за теб и за бебето. Не исках да я тревожа, преди да намеря някакъв приемлив изход от ситуацията.

— И само това ли съм аз? Едно „приемливо решение на проблема“? — преструваше се на обиден, но се усмихваше. Играеше си с дантеления волан на колана й.

— След като ѝ кажем, може би ще се наложи да се ожениш по принуда? — усмихна се тя, докато рисуваше с пръсти по устните му.

— Знаеш, че не се плаша лесно дори от топовни изстрели — отвърна той и отново пламенно я целуна.

— Вероятно работата ми ще изисква да пътувам известно време, поне докато успея да обуча други, които да водят семинарите вместо мен.

— Аз ще те придружавам — изчурулика весело тя.

— Не, няма. Ще си стоиш вкъщи и ще се грижиш за бебето.

— Можем да го вземем с нас. Не възнамерявам да бъда като онези съпруги, които забравят мъжете си, погълнати изцяло от грижите за децата си.

Той се разсмя, а тя се намръщи на веселото му настроение в момент, когато се опитваше да бъде сериозна.

— Какво толкова смешно има?

— Ти. Не знам защо, но си мислех, че когато се омъжиш, ще се превърнеш в една мила и покорна съпруга. Но ти винаги ще ми противоречиш.

Иърин го отблъсна.

— Няма!

Той се разсмя още по-бурно.

— Виждам! Започваш още отсега.

— Ще ви покажа какво се нарича предизвикателство, мистър Барет! — извика тя и се изправи. Преди той да има време да протестира, Иърин вече се изкачваше по стълбата. Малко след това Ланс чу затръшването на вратата на горния етаж.

— Тази жена ще ми скъси живота — промърмори мъжът и прокара пръсти по косите си. Отиде до стълбата и погледна нагоре. Лицето му се разтегна в широка усмивка и допълни: — Но ще умра щастлив — когато кракът му стъпи върху първото стъпало, вече бе започнал да разкопчава копчетата на ризата си.

На горния етаж всички врати — с изключение на една-единствена — бяха широко разтворени. Натисна дръжката. Изправи се в касата на вратата като атакуващ варварин. Голото му тяло бе единственото му оръжие и то само подчертаваше решимостта му да спечели битката.

Иърин, която го очакваше, легнала върху спалнята, избухна в смях. И двамата бяха мислили за едно и също нещо. Беше само по бикини.

Докато се приближаваше бавно към нея, Ланс се усмихваше дръзко. Матракът се огъна под неговата тежест, когато внимателно застана на колене до нея.

— Мислиш, че си много забавна, нали? — попита той.

Иърин се усмихваше развеселена, претърколи се към него и го докосна подканващо.

— А ти какво мислиш? — подразни го тя.

Като запази обидното изражение на лицето си, той хвана с пръсти краищата на бикините ѝ и бавно започна да ги дърпа надолу по краката ѝ. Бе възнамерявал да продължат тази игра, но при гледката на обогатеното от бременността тяло до себе си разбра, че не може да чака повече.

Погледна я и пресипнало каза:

— Мисля, че си красива.

Надвеси се над нея и телата им се сляха в абсолютна хармония.

— Как е възможно кожата на един смъртен да бъде толкова мека? — попита той, заровил лице в свивката на гърдата ѝ. После вдигна глава и намери устните ѝ и двамата изпитаха опиянението от споделената страст и единението на душите си.

И двамата бяха останали без дъх. Ланс се отдръпна леко, за да се наслади по-пълно на нейното красиво тяло. Малката, почти незабележима промяна, станала с гърдите ѝ го заинтригува. Погали ги внимателно с върховете на пръстите си.

— Болят ли те? — загрижено попита той.

— Не много.

— Не искам да ти причинявам болка.

— Няма. Ще ми донесеш облекчение.

Ланс наведе глава, постави я върху онази част от корема ѝ, където се бе сгушило неговото дете, и положи нежна целувка върху него. Иърин зарови пръсти в изрусялата му от слънцето коса и го притегли по-близо.

— Ланс — задъхано прошепна тя.

— Иърин, Иърин — шепнеше името ѝ той, като продължаваше да я къпе в целувки. — Пристрастявам се към теб и няма да мога да

живея вече без моето малко съкровище.

Когато произнесе името му, то се отрони като ридание от нейните устни:

— Ланс, моля те.

Той се надвеси над нея.

— Иърин, кажи ми, ако...

Но не можа да довърши, защото тя запечата с жадна целувка устните му. Притеглящите го нейни ръце го убедиха, че предпазливостта му беше излишна. Прие онова, което му бе предложено доброволно, и я завладя.

Страстта им бе уталожена временно. Лежаха с преплетени ръце и крака и плътно притиснати тела. Иърин се подпря на лакът и започна да си играе с мекия мъх на гърдите му.

— Ланс, имаш още един бял косъм.

Той се разсмя с гърлен смях.

— Цяло чудо е, че не са побелели всичките след първата ми среща с теб.

Иърин зарови лице в тъмокестения мъх и го целуна. Той разсеяно прокара пръсти през косата си.

— Иърин, какво почувства, когато разбра, че си бременна? Страх? Радост?

Повдигна глава и лицето ѝ грееше от любов.

— Бях развълнувана, Ланс, и аз не мога да го изразя. А също така изпитах и изненада. В продължение на дни след появяването на първите симптоми не можех да разбера какво не беше в ред с мен.

Ланс се засмя.

— Мис О'Шиа, не знаехте ли, че от онова, което накара и двама ни да изстрадаме толкова много, бе възможно да се появи бебе?

Наказанието за този глупав въпрос бе една шумна целувка по устните.

— Естествено, че знаех, че така се раждат бебета! Само че точно тогава ние — докато ти беше — е, това изобщо не ми хрумна — изведнъж почувства непреодолим свян, но успя да добави: — Когато те обичам, Ланс, не съм в състояние да мисля за нищо друго.

Той взе лицето ѝ в дланите си и се взря в прекрасните ѝ очи.

— Иърин, наистина ли ме обичаш?

— Вече ти отговорих.

— Кажи ми го отново — заплашително изрече мъжът. Усмихнаха се при спомена за деня, в който той я бе засипал с безкрайните си въпроси в облепения с тапети кабинет в дома на Лаймънови. Сега, както тогава, тя отговори честно на неговия въпрос:

— Обичам те, Ланс.

Точно преди да я целуне, той усети едва доловимо докосване до кожата на корема си.

— Какво — сините му очи се отвориха широко от споходилото го осенение. — Това ли?

Иърин се усмихна и наведе глава към устните му.

— Да, скъпи. И той, също като мен, изгаря от желание да прегърне своя татко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.